COLECȚIA

Iubiri de poveste

JOANNA SHUPE

Un viconte pentru o lady

SERIA „MINCIUNI PERICULOASE“

Lady Sophia Barnes nu acceptă să i se spună „nu“ – mai ales atunci când se aventurează prin zonele rău famate ale Londrei, deghizată în bărbat.

Sophie își pune spiritul justițiar și energia în slujba oamenilor săraci și lipsiți de protecție, printre care se numără și prostituatele din bordelurile londoneze, renumite și pentru jocurile de noroc. În încercarea de a-l descoperi pe criminalul în serie care face victime în rândul femeilor decăzute, ea ignoră pericolele care o amenință la fiecare pas și nu ezită să accepte provocarea la duel a unor bărbați, ca și când ar fi egala lor. Pentru aceasta însă are nevoie de ajutorul lordului Quint, care să o învețe să mânuiască arma, deși el este bărbatul care i-a frânt inima cu ani în urmă.

Dar ultimul lucru de care Damien Beecham, vicontele Quint, are nevoie acum este intrarea în viața lui a frumoasei și exasperantei Sophie – o femeie pe care nu a încetat vreodată să o iubească și care acum îi adresează o cerere absurdă și periculoasă. După ce drumurile lor se intersectează din nou, Quint duce o luptă atât cu el însuși, cât și cu sentimentele pe care le nutrește față de Sophie. Însă această luptă este la fel de zadarnică precum împiedicarea planului neobișnuit al atrăgătoarei femei. Astfel, nu va dura mult până când Quint se vede nevoit să accepte inevitabilul adevăr – viața lui nu mai are valoare dacă nu o poate trăi alături de Sophie...

Joanna Shupe a avut un debut fulminant cu seria „Minciuni periculoase“, impunându-se ca una dintre cele mai bune noi scriitoare de *historical romance*. Valoarea romanelor sale a fost confirmată prin câștigarea premiului Golden Heart din partea Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Află mai mult pe
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-0383-8
9 786063 303838
Alma

JOANNA SHUPE

Un viconte pentru o lady

The Lady Hellion
Joanna Shupe
Copyright © 2015 Joanna Shupe

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Un viconte pentru o lady
Joanna Shupe

Copyright © 2016 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Gabriela Trășculescu
Corector: Păunița Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SHUPE, JOANNA
Un viconte pentru o lady / Joanna Shupe.
trad.: Graal Soft. – București: Litera, 2016

ISBN 978-606-33-0383-8

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

JOANNA SHUPE

Un viconte pentru o lady

Traducere din limba engleză
Mihaela Sofonea

Alma

Părinților mei, care mi-au arătat pentru întâia oară ce înseamnă să trăiești fericit până la adânci bătrâneți.

Și lui Rich, care mi-a dăruit această fericire.

Capitolul 1

Februarie 1820

Căptușirea prohabului pantalonilor necesita o iscusință surprinzătoare. O protuberanță prea mare atrăgea atenția. Dacă era prea mică, riscai să-ți alunece printre picioare.

Din fericire, Lady Sophia Barnes avea suficientă experiență pentru a atinge echilibrul perfect. Oricine ar fi privit-o nu ar fi crezut că era o aristocrată de douăzeci și șapte de ani, fiica unui marchiz bogat și puternic – cel puțin nu așa cum era îmbrăcată acum, gătită din cap până în picioare în haine de gentilom.

La fel cum nimeni nu ar fi crezut că își petrecea timpul liber investigând chestiuni pentru o clasă de femei la care majoritatea londonezilor nici măcar nu voiau să se gândească.

Seara, deși rece și neplăcută, fusese relativ productivă. Când Sophie se apropie de birjă, birjarul sări să-i deschidă ușa. Servitoarea ei, Alice, stătea înăuntru, cuibărită sub pături. Alice așteptă să se închidă ușa, înainte de a vorbi.

– Ei bine, milady?

Sophie bătu în acoperiș pentru a-l anunța pe birjar că putea să pornească. Apoi scoase o hârtie împăturită din buzunarul hainei.

– Nici urmă de Natalia, dar am găsit asta.

Beth, fata care o angajase pe Sophie, se temea că prietena ei se afla la ananghie. Deși Beth își găsise acum un protector, Natalia continua să lucreze într-o cârciumă de lângă docuri, unde pentru câțiva bani în plus trebuia să urce cu clienții în camerele de la al doilea etaj. Cele două fete corespondau în fiecare săptămână, fără abatere, dar acum Natalia nu mai dăduse nici un semn de aproape o lună.

În seara aceea, Sophie reușise să pătrundă în camera Nataliei și să caute printre lucruri. Singura scrisoare pe care o găsise era în rusă.

Sophie își întinse fără reținere picioarele în micul spațiu din interiorul trăsurii, iar aceasta porni, hurducându-se, în noapte. Pantalonii erau cu adevărat o invenție spectaculoasă.

– Aș vrea să știu ce spune. Beth nu vorbește decât engleză.

– Va trebui să găsim pe cineva care știe rusă, milady.

Îi veni în minte un nume. Un nume la care încerca să nu se gândească de mai mult de cinci – sau zece – ori pe zi. Însă nu-i ieșea tot timpul.

– Cunosc pe cineva care vorbește rusa. Lordul Quint. A ținut o scurtă prelegere la o reuniune de la ambasada rusă, acum trei ani.

Sophie fusese prezentă, dar stătuse în partea din spate a încăperii. Nu pricepuse o iotă, dar, vai, fusese splendid. Vorbise despre o descoperire recentă oarecare, captând atenția tuturor celor prezenți, ba chiar făcându-i pe rușii cu fețe acre să râdă de câteva ori.

Alice plescăi din limbă.

– Oh, Domnia sa nu va mai vorbi prea multă vreme, asta-i sigur.

– Ce vrei să spui?

Tonul ei aspru îi atrase atenția lui Alice.

– Credeam că știți. Lordul e cu un picior în groapă. M-am întâlnit cu una dintre angajatele de la bucătărie ale domniei sale acum trei... nu... poate patru zile. L-a cuprins febra. Domnia sa nu lasă nici un servitor să-l îngrijească și nu îngăduie vizita nici unui medic.

Vestea îi întoarse lui Sophie stomacul pe dos în timp ce înaintau pe străzile murdare din Southwark. Fără îndoială, Alice spunea adevărul. Rețeaua de servitori a cameristei ar fi făcut de râs orice serviciu străin de spionaj. „Quint... pe moarte. O, Doamne!" Știa că fusese atins de glonț în seara aceea, la Maggie, exact înainte de izbucnirea focului. Dar presupusese că își revenise. Toată lumea spusese că rana nu era gravă. La naiba, dacă nu ar fi fost atât de prinsă cu propria viață...

Bătu cu pumnul în acoperiș. Birjarul deschise ferestruica, iar Sophie strigă cu vocea ei groasă:

– Oprește pe colțul de sud-vest din Berkeley Square.

Quint locuia în piață, aproape de casa tatălui ei, așa că avea de gând să coboare, lăsând-o pe Alice să-și continue drumul.

– Ce veți face, milady?

Nu era limpede?

– Îl voi salva.

Alice icni.

– Nu puteți să apăreți la ușa lui pe nepusă masă – spuse ea, fluturând mâna către veșmintele lui Sophie – și îmbrăcată astfel.

– De ce nu?

– Nu vor lăsa un străin înăuntru, să-l vadă, chiar dacă acesta e îmbrăcat ca un gentilom. Și, în plus...

– Să nu care cumva să începi să-mi ții prelegeri despre bună-cuviință. Ne-am luat adio de la asta cu secole în urmă, Alice. Nu-ți face griji, voi găsi eu o cale să intru în casa lui.

Când ajunse la intrarea servitorilor, acasă la Quint, Sophie ticluise deja o poveste plauzibilă. Îi deschise ușa o femeie mai vârstnică, cu ochi încețoșați, cu scufie de noapte și cu o încruntătură pe chipul ridat.

– Sunt aici – Sophie își îngroșă vocea – la îndemnul Înălțimii Sale, ducele de Colton, să mă îngrijesc de domnia sa.

Femeia ridică felinarul, privind-o pe Sophie din cap până în picioare.

– Ești doctor?

– Valet, deși am cunoștințe medicale vaste.

– Din partea unui duce, spui?

Sophie ridică bărbia.

– Într-adevăr. Și nu cred că Înălțimea Sa ar fi încântat să știe că am fost lăsat în prag să înghețe.

Femeia se dădu în lături, făcându-i loc lui Sophie să intre. Merseră în bucătărie, unde Sophie își scoase pălăria și haina.

– Unde poate fi găsit domnia sa?

– În apartamentele sale. Nu lasă pe nimeni să intre, nici măcar un doctor. Majoritatea personalului a plecat deja. Cred că vom ajunge cu toții în stradă într-o zi sau două.

Fără să mai spună vreun cuvânt, femeia se întoarse și porni, târșâindu-și picioarele pe coridor. „Trebuie să fie bucătăreasa lui", se gândi Sophie, urmând-o.

– Pe scări, mormăi femeia, dându-i felinarul și văzându-și de drum.

Sophie coti de câteva ori greșit, dar găsi în cele din urmă apartamentele principale. Înăuntru, aerul era rece și stătut, iar focul rămăsese stins. Lumina lunii se strecura prin ferestre, îndeajuns încât să-i îngăduie să vadă o siluetă masivă, nemișcată, sub așternuturi. „Quint. Dumnezeule mare, numai să fie viu!"

Dădu fuga la el și aproape că rămase fără suflare. „Cerule mare!" Starea lui era mai gravă decât se temuse. Avea pielea precum ceara, iar buzele îi erau crăpate și umflate. Ochii îi erau închiși, cu pete negre-vinețiii sub ei. Întinse iute mâna să-i atingă gâtul în partea laterală, unde nu era acoperit de bandaj. Deși pielea îi ardea, răsuflă ușurată. Avea puls. Slab, dar exista.

Puse felinarul pe masa de lângă el.

– O, Damien, șopti ea, neputând să se abțină să nu-i netezească blând părul umed de pe fruntea încinsă. Asta pățești dacă ocolești valeții, prostănacule.

El icni de durere atunci când ea îi verifică rana. Roșie și urâtă, gaura supură când o atinse ușor. El scoase un alt sunet, încercând în zadar să se ferească. Cel puțin dădea semne de viață. Îndreptându-se către cordonul clopoțelului, Sophie începu să facă în gând o listă cu toate lucrurile de care avea nevoie.

Sosise la timp sau era prea târziu? Ignorând îngrijorarea care îi făcea stomacul ghem, își jură că nu va da greș. Nu îi va permite să moară.

– Ai auzit, Quint? spuse ea tare. Nu. Vei. Muri.

După zece minute, când trăsese deja de multe ori de cordonul clopoțelului, în cele din urmă sosi un lacheu ciufulit. Era limpede că dormise, dar nu simțea absolut nici o compasiune față de servitori. Își abandonaseră stăpânul, ceea ce, fie că le-o ceruse sau nu, era inacceptabil, din punctul ei de vedere. Iar Quint merita mai mult.

– Trezește toți servitorii. Spune-i bucătăresei să fiarbă apă. Am nevoie de așternuturi proaspete și prosoape curate. Adu toate rezervele de medicamente din casă. Și trimite după un doctor.

– Dar...

– Nici un dar. Domnia sa e pe moarte și intenționez să-l salvez, așa că fă cum îți spun. Acum pleacă!

Capitolul 2

Aprilie 1820

– Aveți un vizitator, milord.

Damien Beecham, vicontele Quint, nu se osteni să-și ridice privirea spre noul său majordom, concentrându-se în schimb asupra teancurilor de scrisori din fața lui. Trebuia să noteze ideea aceea. Acum, înainte să fie prea târziu.

– Transmite răspunsul obișnuit, Turner.

Majordomul își drese glasul.

– Vă rog să mă iertați, Înălțimea Voastră, dar mă numesc Taylor.

Quint făcu o grimasă. Nu putea fi sancționat pentru că uitase numele flăcăului, nu-i așa? Taylor nu primise slujba decât cu câteva zile în urmă. Sau era încă o dovadă a celei mai mari temeri a lui Quint, care devenea realitate?

Aproape trei luni trecuseră de la împușcătură. Trei luni, și nu se simțea deloc mai bine. Rana se închisese, febra cedase, dar starea lui generală nu făcuse decât să se înrăutățească.

Oftă și își înmuie peniță în călimară. Îi veni în minte invocația pe care o adoptase în aceste ultime săptămâni: „Fă-ți de lucru. Păstrează-ți mintea ocupată cât de mult poți. Pregătește-te pentru ce e mai rău".

– Scuze, Taylor. Fără vizitatori. Până când nu te voi anunța, nu primesc vizite.

– Doamna a spus că s-ar putea ca domnia voastră să refuzați să primiți vizite și de aceea m-a rugat să vă transmit numele ei – Lady Sophia Barnes. Trebuie, de asemenea, să menționez că plănuiește să intre, fie că îi îngăduiți sau nu.

Quint se încruntă involuntar. „Sophie, aici? De ce?" Senzația de neplăcere fu repede înlocuită de o greutate apăsătoare în piept. Nu putea să dea ochii cu nimeni, în special cu ea.

– Nu. Categoric nu. Spune-i...

Înainte să își încheie propoziția, Sophie dădu buzna în încăpere. Înghițindu-și o înjurătură, Quint trânti peniță pe masă, se ridică

în picioare și își smulse haina de pe speteaza scaunului. O trase pe el în timp ce se înclina. Lady Sophia. O cunoștea de ani de zile – cinci ani și trei sferturi, ca să fie mai exact – și de fiecare dată când o vedea simțea un fior străbătându-l din cap până-n picioare. Nu mai existase nicicând o femeie atât de remarcabilă. Avea un păr scurt, șaten deschis, în care licăreau scânteieri aurii de la lumina lămpii. Înaltă pentru o femeie, avea picioare lungi și zvelte și mișcări ce denotau o fire hotărâtă, încrezătoare în forțele proprii. Nasul și pomeții îi erau presărați cu pistrui care își schimbau locul când râdea, lucru care se întâmpla deseori. Oamenii erau vrăjiți de râsul acela, inclusiv el.

– Lord Quint, îți mulțumesc că m-ai primit. Ținându-și boneta în mână, făcu o reverență, în încercarea de a lăsa impresia de tânără doamnă cuviincioasă. Însă nimeni dintre cei care o cunoșteau pe această fiică de marchiz nu s-ar fi lăsat înșelat de aparențe vreodată. Era bună prietenă cu Julia Seaton, ducesa de Colton, și cele două dăduseră dintr-o belea în alta de-a lungul anilor. Ultima dată auzise că trebuiseră să fie salvate dintr-o tărășenie cu jocuri de noroc, după ce izbucnise o încăierare.

– De parcă aș fi avut de ales, spuse el sec.

Ea râse, câtuși de puțin ofensată, iar Quint observă că Taylor zăbovea în prag, cu gura căscată și cu ochii la Sophie. Dumnezeule! Asta nu însemna că însuși Quint nu s-ar fi simțit copleșit în prezența lui Sophie, o dată sau de două ori.

– Asta e tot, Taylor. Lasă ușa întredeschisă, te rog.

Majordomul încuviință din cap și se retrase, lăsând crăpată ușa grea, de dragul etichetei. Ridicol, în esență, dat fiind faptul că vizita în sine era deja condamnată să fie catalogată drept necuviincioasă.

– Sper că ești însoțită măcar de o servitoare, Sophie.

– Bineînțeles că da. E în hol, plănuind probabil să flirteze cu băiețandrul acela pe care îl numești majordom.

Buzele ei se răsfrânseră în acel zâmbet neastâmpărat, familiar, schițat pe jumătate. Cândva, îi zâmbise în felul acela, se sprijinise de el și își dezlipise buzele... exact înainte să o sărute.

Amintirea aproape că îl făcu să uite că nu voia pe nimeni în casa lui. Era și așa destul de rău că fusese nevoit să păstreze servitorii.

– Nu primesc musafiri, îi spuse el. Iar reputația ta va avea de suferit de pe urma acestei vizite.

Ea flutură din mână.

– Nu-și face nimeni griji cu privire la o fată bătrână care se apropie de treizeci de ani. Acum, putem să luăm loc?

Întâmplător, știa că nu avea decât douăzeci și șapte de ani, dar nu dorea să o contrazică. Privi în jur. Cărți, hârtii și diverse piese mecanice acopereau toate suprafețele. Ca să nu mai pomenim că pe biroul lui zăceau deschise trei volume medicale groase, toate despre deficiențe mintale. Din câteva mișcări rapide, închise fiecare volum și mută teancul pe podeaua din spatele biroului. Apoi se întoarse și goli un scaun pentru a-i face loc lui Sophie.

– Mulțumesc. Se așeză plină de grație și își aranjă ținuta, punându-și apoi boneta în poală. Îmi cer scuze că am dat buzna. Majordomul tău a încercat să mă alunge, dar nu am reușit să dau de tine altfel. Ai devenit un fel de pustnic.

„Mai bine să fii pustnic decât să mergi la azil." Așezându-se pe scaunul de la birou, spuse:

– Am fost ocupat.

Ea își ridică întrebător una din sprâncenele arămii.

– Atât de ocupat, încât să ratezi conferința de deschidere de la Societatea Regală, marțea trecută?

– Am avut un conflict, spuse el neconvingător.

– Un conflict? Din ce cauză? Nu ai nici o conferință de deschidere până acum. Nu din câte îmi aduc eu aminte, cel puțin.

El încercă să nu reacționeze, deși îi venea să scrâșnească din dinți.

– Nu mi-am dat seama că te preocupă programul meu.

Ea oftă.

– O, Doamne! Deja te-am supărat și nici măcar nu am reușit să-ți aduc la cunoștință scopul vizitei mele.

– Înseamnă că aflarea scopului vizitei tale mă va supăra și mai tare?

– Da, mă hazardez să spun că nu vei fi de acord, dar nu am la cine să apelez.

– De ce simt o nevoie imperioasă de a închide ușa înainte să aflu despre ce este vorba?

Ea se ridică brusc în picioare, așa încât Quint se văzu nevoit să facă la fel.

– Te rog, rămâi așezat. Gândesc mai clar când stau în picioare.

Ezitând, Quint luă loc. Habar n-avea ce dorea de la el, dar în cazul lui Sophie te puteai aștepta la orice.

Indiferent care erau problemele ei, lui Quint nu-i păsa. Nu avea cum să-i pese. Trebuia păstrată o distanță sănătoasă între el și ceilalți, în special față de cei pe care îi cunoștea dinainte de accident. Prin urmare, o să asculte ce avea de spus, după care o va conduce spre ieșire.

Aștептă, în timp ce ea se plimba de colo-colo, lovindu-și boneta de coapsă. Era agitată, fără îndoială. Rochia scumpă pe care o purta îi venea bine, însă cizmele îi erau uzate. Nu avea bijuterii. O femeie pragmatică, dincolo de aparențele de doamnă.

„Interesant."

Îi displăcea faptul că o găsea încă interesantă, chiar și după ce îl respinsese atât de categoric, cu mai mult de trei ani în urmă.

– Ce Dumnezeu e asta?

Arătă înspre o ceașcă de ceai abandonată pe birou.

El sări în picioare și apucă obiectul de porțelan uitat acolo, în care se afla un amestec gelatinos, verzui-maroniu, de diverse ierburi și mirodenii. Arăta la fel de îngrozitor ca gustul pe care îl avea. El ascunse ceașca în sertarul biroului.

– De ce ești aici, Sophie?

Ea își încrucișă brațele la piept, mișcare ce atrăgea atenția asupra sânilor ei mici, ispititori. Quint se forță să-și îndrepte privirea în altă parte când ea spuse:

– În mod normal, i-aș adresa lui Colton sau lordului Winchester această rugăminte, dar, după cum știi, ambii sunt indisponibili. Ești singura persoană pe care o pot ruga.

– Mă flatezi, doamnă.

Ea se opri din vorbit și îl țintui cu o privire pătrunzătoare.

– Nu am vrut să te jignesc, după cum bine știi. Nu mai fi îndărătnic.

– În regulă. Am reținut. Sunt ultima ta soluție. Te rog, spune ce-ai de spus, Sophie.

Ea își îndreptă umerii, ridicându-și bărbia.

– Am nevoie să-mi slujești drept secund.

*

Lordul Quint nu vorbea niciodată nedeslușit. Nu se fâstâcea și nu se pierdea deloc cu firea. Logic, rezonabil și înnebunitor de echilibrat, vicontele era un bărbat pe care putea conta că își va păstra mintea limpede. Era una dintre calitățile pe care Sophie le admira cel mai mult la el.

Astfel că atunci când acesta rămase cu gura căscată, ea își luă inima în dinți pentru a face față reacției lui.

– Secundul tău? spuse Quint încruntându-se. Ai nevoie să fiu secundul tău? Pentru un duel? Adică să fac zece pași pe câmp, în zori?

– Da. Întocmai.

– Și cu cine, în numele lui Hercule, te vei duela?

Ea își mușcă buza. Ce șanse erau să poată evita explicațiile înainte ca el să fie de acord?

– Contează?

El ocoli biroul masiv și se opri în fața ei. Deși era înaltă, o întrecea cu câțiva centimetri. Ei îi plăcea că nu o domina cu statura lui. Astfel, putea să-i vadă fața mai bine și să observe ce figură interesantă avea. Ochi căprui pătrunzători, punctați cu auriu. Un maxilar puternic, ascuțit. Pomeți înalți, proeminenți, care scoteau în evidență un nas prea masculin pentru a fi numit vreodată drăguț.

Avea părul răvășit, hainele mototolite și înfiorător de prost asortate. Nu, prezența lui nu le făcea pe tinerele să cadă pe spate în sala de bal, dar perfecțiunea nu o interesase niciodată pe Sophie.

Și aceasta era rădăcina problemei.

Omul dădea dovadă de o inteligență pe care majoritatea oamenilor nici măcar nu o puteau înțelege. Îl considerau ciudat. Antisocial. Distant. Nu dansa și nu făcea vizite după-amiaza niciodată. Însă opiniile acelea, în cazul în care pleca urechea la ele, nu îl afectau, din câte își dădea seama Sophie. Emana încredere în sine, convingeri de nezdruncinat, care se bazau pe fapte bine documentate. Abilitatea lui de a-și reaminti cel mai mic detaliu pe care îl citise cu cincisprezece ani în urmă o fascina.

Quint își încrucișă brațele la piept.

– Da, contează foarte mult. Oricum, nu poți păstra secretul asupra identității celeilalte părți, din moment ce voi juca rolul de secund, asta dacă nu cumva plănuiești să mă legi la ochi. Dar toate acestea sunt irelevante, căci nu pot îngădui, cu conștiința împăcată, să duci acest duel la capăt.

Fără lavalieră, ea îi observă mărul lui Adam ridicându-se și coborând în timp ce vorbea și își aminti că avusese cândva ocazia să simtă forța siluetei lui suple.

Dar asta se întâmplase cu multă vreme în urmă, pe când el nu se îndrăgostise încă de altcineva. Simți un nod în gât, regretul aproape înecând-o, dar înghiți în sec, alungându-l.

– Nu văd cum ai putea împiedica duelul să aibă loc. Nu am nevoie de aprobarea ta.

Înălțându-și bărbia, el o privi drept în ochi.

– Și ce se va întâmpla dacă voi spune „nu"?

Ea ridică din umeri.

– Mă voi descurca eu cumva.

– Reputația ta va avea de suferit.

– Reputația mea a suferit deja, motiv pentru care am acceptat provocarea. Pentru a o repara.

El pufăi, izbucnind într-un hohot de râs care părea să îi trădeze exasperarea.

– E ridicol.

– Aha, pentru că sunt femeie și nu pot avea onoare?

– Nu am spus niciodată asta. Femeile se pot duela, dacă doresc să o facă, din punctul meu de vedere. Stupiditatea nu este limitată la un sex sau altul. Ceea ce consider ridicol e să-ți închipui că nu va afla nimeni despre aceasta. Este aproape imposibil să păstrezi secretul asupra unui duel în zilele noastre.

– Da, dar tu nu vei spune nimănui. Și nici eu.

– Ar putea-o face adversarul tău, la fel ca medicul care va fi însărcinat să-ți extragă glonțul din piept. Dar contează prea puțin, căci nu-ți pot sluji drept secund.

– Nu poți sau nu vrei?

Obrajii lui se împurpurară brusc. Era stânjenit? Nu îl văzuse niciodată, absolut niciodată roșind.

– Nu pot, spuse el. Și ai face bine să nu duci lucrurile la capăt.

Bărbați nesuferiți și aroganți. Sophie îi tolerase întreaga ei viață. Între regulile idioate și așteptările nerealiste, viața unei femei în Anglia era mai încorsetată decât lenjeria intimă după o masă cu cinci feluri de mâncare.

– Trebuie. Și vrei să-mi spui de ce?

– Nu. Vrei să-mi spui de ce trebuie să te duelezi?

Ea clătină din cap.

– Nu. Nu pot.

El se mișcă, apropiindu-se îndeajuns încât să-i facă pulsul să o ia la goană. Îi vedea pieptul ridicându-se și coborând și umbra bărbii ce avea să-i mijească a doua zi pe chip. Umeri puternici, lați, talie zveltă. Din trupul lui radia căldură, care o încălzea în toate locurile pe care doamnele nu le pomeneau niciodată, locuri care, întâmplător, lui Sophie îi plăceau destul de mult. Era un specimen atât de complicat, o combinație de minte și mușchi pe care ea o găsea extrem de atrăgătoare.

Ca să nu mai pomenim de faptul că avea buze cărnoase, bine conturate, care se pricepeau teribil să înmoaie vintrele unei femei. Ei bine, cel puțin pe ale ei.

– „Nu pot" sau „nu vreau"? o întrebă, făcând-o să redevină atentă.

Sophie ura să-i fie întoarse cuvintele împotriva ei, astfel că ignoră întrebarea complet și făcu un pas în lături.

– Vrei măcar să mă înveți cum se face?

Studie teancul de cărți de pe podea, din spatele biroului, cele pe care el le ascunsese când intrase ea. Toate erau publicații medicale despre... boli ale minții. Absolut toate. Oare de ce nu voise ca ea să le vadă?

– Să te duelezi? Vrei să înveți cum să stai pe un câmp și să tragi în altcineva?

Ea ridică privirea spre el.

– Da. Nici măcar nu am mai tras cu pistolul până acum.

– Nu trasul e partea grea. Să atingi ținta e problema.

– Credeam că scopul unui duel e să ratezi.

– Să tragi în aer e considerat nedemn pentru un gentilom. Ai citit măcar *Code Duello*? Scopul unui duel este să-ți recâștigi onoarea, fără a te lăsa ucis. Și să îndrepți glonțul spre locul în care va face cel mai mic rău.

– Vezi cât de puțin știu? Mă poți învăța.

– Nu. Nu mă pot implica în povestea asta. Ar trebui să-i ceri scuze doamnei față de care ai greșit și să închei conflictul.

– E imposibil să-mi cer scuze. Și de ce nu te poți implica?

El își puse mâinile în șolduri.

– Din multe motive. Șase, mai exact. Le vrei în ordine alfabetică sau în ordinea importanței?

Ea oftă. Planul ei mergea prost. Nu mai cunoștea pe nimeni la care să apeleze, având în vedere că acea persoană trebuia să știe să păstreze secretul. Iar ea și Quint erau prieteni... într-un fel. Având în vedere trecutul lor comun, crezuse că acesta va fi de acord. Că va vrea să o protejeze măcar. Ce putea face să-l convingă?

– Bine. Voi ruga pe altcineva.

El ridică dintr-o sprânceană, cu o expresie mult prea atotștiutoare, naiba să-l ia!

– Și cui îi vei acorda acest rol de tutore?

Căută iute un nume în gând, vreo bârfă care îi ajunsese la urechi.

– Se zvonește că lordul MacLean a luat parte la o serie de dueluri. Trebuie să știe cum merg lucrurile.

– Și mai e și crai, pe deasupra. A dat iama în toate inocentele din Edinburgh și a trebuit să vină la Londra ca să mai prăduiască alte câteva. Reputația ta nu ar supraviețui în ruptul capului.

– Nu prea contează. Decât într-un singur fel. Nu vreau decât dedesubturile chestiunii. Iar dacă tu nu vrei să mi le arăți, voi găsi pe cineva care poate.

Quint își încleștă maxilarul, dar ochii lui o priviră arzător, învolburați de o emoție pe care nu o mai văzuse la el până atunci. Era... îndoială? O făcu să ezite. Quint se mișca în societate cu ușurință, fără a se îndoi de sine, căci rareori se înșela. Toate criticile care i se aduceau se refereau la chestiuni de care îi păsa prea puțin, cum ar fi lungimea desuetă a părului său sau gusturile lui înfiorătoare în ceea ce privește vestimentația.

Dar atitudinea asta era nouă. Părea... nesigur.

– Atunci trebuie să faci ce simți că e necesar, spuse el, în cele din urmă, apăsându-și tâmplele cu buricele degetelor. Îmi pare rău, dar nu sunt capabil să-ți îndeplinesc rugămintea. Taylor te va conduce. Se înclină, apoi se îndreptă spre ușă.

Îl privi plecând, uluită atât de bădărănia lui, cât și de expresia pe care o avea pe chip.

– Quint, strigă ea din spatele lui. El se opri, dar nu se întoarse cu fața la ea. Ești bine?

– Nicicând n-am fost mai bine, răspunse el și dispăru pe coridor.

– Nu, șopti ea în încăperea goală. Într-un fel, cred că nu.

– Ei bine, nu a durat mult, spuse Alice în timp ce se întorceau la reședința din oraș a familiei Barnes. A fost de acord Înălțimea Sa, milady?

– Nu.

Două doamne mai vârstnice se plimbau în lumina timidă a soarelui de primăvară, iar Sophie zâmbi politicoasă în timp ce trecură pe lângă ele. În orice parte priveai, străzile din Mayfair erau pline din nou cu trăsuri și cai, semn că începuse un nou sezon.

Sophie simți iar în piept acea apăsare deja familiară. Îi era groază de lunile ce urmau. Alte probe de rochii. Alte pălăvrăgeli stupide. Dansuri cu bărbații pe care i-i băga pe gât mama ei vitregă. Străduința de a da impresia că ignora privirile compătimitoare, curioase.

Nu avea pe cine să învinovățească în afară de ea însăși. Unele greșeli nu puteau fi drese.

Alice veni alături de ea.

– Ce veți face acum?

– Voi găsi eu ceva. Nu-ți face griji în privința asta, Alice.

Servitoarea ei icni în semn de neîncredere.

– Domnia voastră joacă un joc periculos.

– Ai mai spus-o, și nu o dată.

– Aș vrea ca tatăl dumneavoastră să nu vă fi lăsat să asistați la unele din cazurile acelea, milady. Nu se cădea ca o fată crudă, ușor impresionabilă la o vârstă fragedă, să audă povești sordide despre comportamentul infractorilor.

Sophie își reținu un zâmbet. Vai, savurase fiecare clipă! În loc să o ignore după ce murise mama ei, tatăl ei o ținuse și mai aproape. Oriunde mergea marchizul era prezentă și fetița lui. Ședințele trimestriale la care participa uneori erau preferatele ei.

La nouă ani îi spusese că vrea să fie magistrat când va crește.

El râsese. „Draga mea, fetele nu pot fi magistrați, deși ai ieși unul pe cinste. În schimb, va trebui să te căsătorești și să ai propria familie. Asta fac fetele cuviincioase."

Lui Sophie nu-i plăcea să fie refuzată, mai ales din pricină că „asta fac fetele cuviincioase". La naiba cu buna-cuviință!

Întorcându-se către Alice, întrebă:

– Ai aflat ceva de la angajații lordului Quint?

– Proști superstițioși cu toții, pufni Alice. Toți, în afară de majordom, care pare a-i fi complet loial stăpânului. Ceilalți cred că domnia sa e diavolul în persoană.

– Diavolul? Ridicol. Quint era departe de a fi rău. Era inteligent și blând, un om pe care majoritatea londonezilor nu îl înțelegeau, din pricina excentricităților sale. Dar diavol? De ce ar crede oamenii un asemenea lucru?

– Spun că domnia sa stă închis în birou ore în șir, nu doarme și nu mănâncă niciodată. Nu iese deloc. Nu primește vizitatori. Nu le dă voie servitorilor în apartamentele sale.

– Nu iese deloc?

Bănuise că ceva nu era în regulă. Nu ratase nici o deschidere organizată de Societatea Regală în ultimii ani. Quint avea obiceiul de a ține un discurs, iar Sophie l-ar fi putut asculta ore în șir. Avea o voce profundă, clară, în care reverberau cunoștințele și determinarea, ideile lui succedându-se logic. Prelegerile lui erau sincere și pasionale, iar Sophie simțea până în străfundul sufletului profunzimea acelei pasiuni. Mai mult decât atât nu își îngăduia să se apropie de el.

În schimb, el se încuiase în casă pentru a studia cărți despre bolile mintale. Ciudat, deși poate că nu îl cunoscuse niciodată atât de bine pe cât crezuse. Doar pentru că un bărbat te sărutase ca și când următoarea lui răsuflare ar fi depins de asta nu însemna că gândea la fel ca tine.

Mai ales când bărbatul respectiv ceruse în căsătorie o altă femeie, la trei săptămâni după sărutul cu pricina.

Sophie se forță să-și alunge gândul. „Tu l-ai respins. Ce credeai că va face?"

– Pare într-adevăr ciudat, spuse Alice. Dar după cum știe domnia voastră, nu prea contează dacă este adevărat. Servitorii se dau în vânt după bârfe.

Părea a fi mai mult decât bârfă. Ceva nu era în regulă. Însă Sophie nu-și putea explica prea bine intuiția servitoarei. Cum să descrie senzația aceea care-i rodea pântecul, provocându-i o ușoară greață, care era mai curând suspiciune decât realitate? Dar Sophie avea încredere în instinctele ei, care o ținuseră departe de bucluc de cele mai multe ori.

În plus, nu erau ea și Quint prieteni, după tot acest timp? Îi salvase viața cu două luni în urmă, deși el nu o știa. Aproape o săptămână îl îngrijise, împreună cu un medic, aducându-l înapoi din pragul morții. Însă, după ce își revenise, ea îi instruise pe servitori ce să facă și se ținuse deoparte.

Își aminti momentul care se petrecuse cu câteva minute în urmă, expresia incertă care îi apăruse pe chip. O privire deznădăjduită, confuză, ca și când și-ar fi pierdut rostul în lume. Dacă avea o problemă, poate reușea să-l ajute. Dacă nu, atunci poate prindea câteva trucuri despre duelare.

– Alice, cred că mă voi întoarce aici în seara aceasta.

Servitoarea plescăi dezaprobator.

– Nu vă supărați că vă spun, dar nu cred c-ar fi înțelept să faceți asta. Nu când domnia sa a refuzat deja.

– Poate că îl voi face să înțeleagă.

– Cerul să-l ajute atunci, milady.

Sophie aproape că-și dădu ochii peste cap.

– Ai prefera să particip la duel fără să învăț cum se face?

– Aș prefera să nu participați deloc la duel.

Din nefericire, era posibil să nu aibă de ales, dar se abținu să-i spună servitoarei.

Casa Barnes, reședința londoneză a marchizului de Ardington, se afla pe latura de nord-vest a pieței Berkeley, nu departe de Quint. Deși nu era la fel de mare precum casa Lansdowne de la celălalt capăt al pieței, casa Barnes era o structură impresionantă de piatră, cu coloane masive, portic și mai multe rânduri de ferestre. Sophie nu voise niciodată să locuiască altundeva.

Când ea și Alice traversară strada, îi ajunse la urechi o voce șoptită:

– Milady!

Sophie încetini când o femeie acoperită cu o mantie ieși de după o birjă care aștepta. Avea gluga trasă, pentru a-i acoperi fața. Alice veni imediat alături de Sophie.

– Stai așa, spuse Alice. Cine ești și ce vrei de la doamnă?

Femeia șovăi, regândindu-și abordarea în fața atitudinii protectoare a lui Alice.

– E în regulă, Alice, spuse Sophie apropiindu-se. Pe mine mă căutai?

Femeia își dezvălui parțial chipul.

– Îmi cer scuze că vă opresc pe stradă.

Sophie se relaxă.

– Lily! Ce bine-mi pare că te văd din nou.

Femeia făcu o reverență.

– Știu că ați spus că nu este nevoie de nici o plată, dar am vrut să primiți asta. Întinse un pachet. Nu e cine știe ce, doar niște săpun de calitate pe care l-am rugat pe un băiat să-l ia dintr-un magazin.

Sophie încercă să refuze, dar Lily era hotărâtă.

– Vă rog, milady. Să-mi găsiți sora după toți acești ani și să vă mulțumiți bucuroasă cu atât nu vă pot spune ce mult înseamnă pentru mine.

Sophie nu voia să o rănească, așa că acceptă cutia.

– Mulțumesc atunci. Sunt onorată să o accept.

Acesta era motivul pentru care lui Sophie îi plăcea să-i ajute pe oameni, în special femei care găseau rareori un protector. Magistrații le ignorau – sau le ofereau ajutor în schimbul favorurilor sexuale. Investigatorii erau costisitori și interesați, în general, de o clientelă dintr-o clasă mai aleasă. Atunci spre cine să se îndrepte aceste femei la nevoie?

Sophie le dădea speranță. O ureche care le asculta. Răspunsuri.

Se întinse să-i strângă mâna lui Lily.

– Toate cele bune, ție și surorii tale.

– Mulțumesc, milady.

Lily făcu o reverență și se retrase, dispărând de cealaltă parte a birjei.

Alice pufăi când se apropiară de casa Barnes.

– O femeie simplă să abordeze o doamnă pe străzile din Mayfair în plină lumină a zilei! Nu știu încotro se îndreaptă lumea aceasta, milady.

– Doamne, Alice! Probabil că a stat acolo ore întregi. Trebuia să vorbesc măcar cu ea. Și mi-a adus un cadou. Mi s-a părut un gest drăguț.

– Uneori regret că v-am făcut să o apucați pe calea aceasta.

Era un adevăr parțial. În vremuri imemoriale, avusese loc un incident, cu mult înainte ca Alice să vină să lucreze la ea, când o servitoare de la bucătărie fusese acuzată de furt.

Se numea Jenny, și Sophie o plăcuse. Deseori îi dădea pe ascuns lui Sophie, care avea unsprezece ani pe atunci, chec cu stafide și bezele, când nu le vedea nimeni. Astfel că Sophie nu crezuse imediat povestea servitoarei care se ocupa de partea de sus a casei și care susținea că Jenny îi furase bani din cameră, mai ales că Sophie observase ca amândouă fetele flirtau cu un lacheu. Cele două servitoare se certaseră cu doar o săptămână înainte, lămurind-o că nu le păsa una de cealaltă. Nu era un motiv suficient pentru a te îndoi de acuzație?

Din nefericire, Jenny nu avea nici o dovadă că nu luase banii și nimeni nu o crezuse când negase. Apoi, când sub salteaua ei se găsiseră zece lire, fusese dată afară fără nici o recomandare. Sophie încercase să-l facă pe tatăl ei să intervină, să o ajute pe Jenny, dar el refuzase, spunând că menajera se va ocupa de chestiune. Ceea ce făceau servitorii nu era treaba lui Sophie.

Când, după câteva zile, Sophie văzuse zâmbetul arogant al servitoarei care se ocupa de casă, fusese convinsă că fata mințise. Însă nimeni nu o ascultase, iar treaba fusese lăsată baltă. Lui Sophie i se frânse inima când aflase că Jenny murise într-o epidemie de holeră la scurt timp după ce plecase din casa lor. Povestea tragică lăsase o urmă adâncă în sufletul ei, una pe care nu o uitase niciodată. Adevărul conta, indiferent de clasa în care te născuseai.

– Nu fi ridicolă, îi spuse ea lui Alice. Îmi plac aceste cazuri și mă pricep la ce fac. Da, oficial, totul a început când sora ta a fost acuzată că a furat argintăria stăpânului, dar, dacă nu ar fi fost ea, ar fi fost altcineva. Simt că m-am născut să fac asta.

– Ei bine, sora mea vă este veșnic recunoscătoare că ați intervenit și ați găsit vinovatul. Să nu-ți vină să crezi...! Unul dintre grăjdari să se strecoare în casă și să șterpelească furculițele și cuțitele!

Sophie chicoti.

– Ai zice că ar fi trebuit să fie îndeajuns de isteț să-și șteargă urmele mai întâi.

– Domnia voastră, după cum am văzut amândouă, majoritatea infractorilor nu au o minte prea luminată.

– Și slavă cerului pentru asta.

Capitolul 3

Quint își puse mâinile în șolduri și privi țintă la setul perfect identic de pistoale de duel Manton, cu mânere de fildeș. Ar trebui să i le dea pe acestea sau pistoalele mai noi, cu piedică, pe care le cumpărase în ianuarie?

Pistoale.

„Duel."

Dumnezeule mare, de ce ar vrea o femeie atât de inteligentă și de spirituală să participe la un ritual atât de primitiv? Lucrul pe care ar fi trebuit să-l facă un om cu capul pe umeri ar fi fost să negocieze cu partea vătămată, să discute despre insultă și să obțină o înțelegere satisfăcătoare pentru ambele părți. Să-ți riști viața pentru ceva atât de meschin era absurd, în opinia lui Quint.

Însă, lăsând rezervele și bunul-simț la o parte, îl rugase pe Taylor să aducă pistoalele. Quint plănuia să le împacheteze și să i le trimită. Dacă nu o putea învăța el însuși să le folosească, măcar să fie bine înarmată. Dumnezeu îi era martor că el nu o să mai aibă nevoie vreodată de lucrurile acelea nenorocite.

Întreaga zi se gândise să-i scrie marchizului de Ardington. Marchizul era un bărbat puternic, implicat la cele mai înalte niveluri guvernamentale, iar Quint îl plăcea foarte mult. Nu trebuia să fie prevenit marchizul cu privire la pericolul cu care se confrunta fiica sa? În cel mai bun caz, reputația ei urma să fie făcută

ferfeniță într-un duel. În cel mai rău caz, putea fi ucisă. Dar de câte ori pusese mâna pe peniță pentru a scrie un bilet, o lăsase la loc în suport. Nu putea să facă așa ceva. Dacă ar fi fost vorba despre oricine altcineva, s-ar fi spălat pe mâini de întreaga afacere. Dar cu Sophie...

Deși detesta să recunoască, mai era un motiv pentru care nu îi scrisese tatălui ei. După mai bine de trei ani, încă avea o slăbiciune pentru ea, ceea ce nu făcea decât să-i dovedească idiotenia. După tot ce se întâmplase între ei, nu putea să o rănească deliberat.

Întreaga lui viață, Quint fusese considerat ciudat. Diferit de alți bărbați prin preocupările și interesele sale. Însă din primul moment în care o întâlnise pe Sophie, intuise, din privirea ei pătrunzătoare, că îl înțelegea mai mult decât oricine și că era o femeie deosebită de toate celelalte. Și sperase.

Pe parcursul mai multor luni, începuseră să flirteze ușor la evenimente și părea că ei îi plăcea să îl tachineze. O surprinsese deseori privindu-l țintă pe sub genele ei lungi, castanii, fapt care îl făcea să simtă negreșit săgetarea dorinței în vintre. În timpul unui bal teribil de plicticos, se retrăsese, așa cum făcea deseori, în biblioteca gazdei, știind că tomurile vor fi mult mai interesante decât conversația de conveniență, iar Sophie, surprinzător, îl urmase.

Îi atrase atenția un zgomot din spatele lui. De o frumusețe răpitoare în rochia ei crem, care scânteia în timp ce se mișca, Sophie stătea acolo. Închise ușa, o încuie, iar lui Quint îi sări inima în piept.

– Ar trebui să fii în sala de bal, Sophie.

Colțul gurii ei se arcui când se apropie.

– Mă vei săruta vreodată, Quint?

– Vrei să o fac?

– Te-am urmărit până aici, nu-i așa?

– Ai răspuns la o întrebare cu o altă întrebare, Sophie.

– La fel și tu.

El zâmbi, incapabil să-i reziste, și făcu un pas înainte.

Fără a-i cere permisiunea, el îi puse o mână pe șold și cu cealaltă o prinse de ceafă, gândindu-se că se va retrage. În schimb, ea ieși în întâmpinarea atingerii lui, cu pielea ei catifelată și caldă.

Ochii ei căprui se întunecară, indescifrabile fântâni ademenitoare, și se simți pierdut.

– Da, atunci. Aș vrea foarte mult să te sărut, recunoscu el. Dar nu ar trebui să o fac.

– Viața nu ar merita prea mult să fie trăită dacă am respecta toate regulile.

Ea ridică mâinile și își răsfiră degetele în părul lui, în timp ce el se aplecă și îi acoperi gura cu a lui.

Sărutul acela fusese monumental. Îi schimbase viața. Fusese dornică și cooperantă, iar el își pierduse capul cu totul, uitând că se aflau la câțiva metri de o reuniune aglomerată. Și fusese atât de sigur, atât de convins în momentul acela că sentimentele ei erau aceleași cu ale lui.

Doar că, de fapt, calculase greșit. Cu subtilitatea unui baros, îi frânsese inima în milioane de molecule și le împrăștiase ca pe niște pietricele. Nu era un pretendent bine-venit, iar întâlnirea lor nu fusese decât un capriciu de moment.

În împrejurări obișnuite, să slujească drept „capriciul de moment" al unei femei nu ar fi fost o corvoadă. Dar cu Sophie... conta. Mult.

Însă evenimentele luaseră o întorsătură bună pentru ea. Quint nu era de dorit să se încurce pe termen lung cu vreo femeie, având în vedere ce îi rezerva viitorul.

În copilărie asistase la declinul mental al tatălui său și la efectul pe care îl avusese acest fapt asupra mamei sale. Ea plângea mereu, de-abia mânca și consultase nenumărați farmaciști, doctori și oameni de știință cu privire la o potențială vindecare. Totul în van. Mama lui ajunsese la epuizare, își neglijase fiul, dar vicontele nu-și revenise niciodată.

Quint jurase să nu permită să i se întâmple așa ceva. Nu o să se lase cuprins de nebunia care îl doborâse pe tatăl lui. O să fie mai deștept. Mai iscusit. O să muncească mai mult pentru a-și păstra concentrarea, memoria și forța. Oricare ar fi fost prețul, o să evite soarta tatălui său.

Și planul funcționase până când un glonț îi atinsese gâtul în februarie, aproape lăsându-l fără viață.

O bătaie alertă în ușa biroului îi întrerupse gândurile. Apăru Taylor și, în spatele lui, o figură acoperită cu o mantie.

– Milord, aveți un vizitator.

Fiecare celulă din corpul lui Quint se activă. Recunoștea forma aceea învăluită. De ce se întorsese?

– Asigură-te că nu vom fi deranjați, Taylor. Majordomul începu să se îndepărteze, iar Quint adăugă: Și amintește-mi mai târziu să revizuiesc regulamentul de vizite împreună cu tine.

Taylor încuviință din cap, după care Sophie își îndepărtă de pe chip gluga mantiei. Nu purta bonetă sau acoperământ de cap, iar părul castaniu îi era răsucit într-un coc simplu la ceafă. Licărul gălbui al lumânării se reflecta în ochii ei întunecați. Gura îi tresări.

– Să nu-l condamni pe Taylor. Eram deja în casă, urcând pe scara servitorilor, când m-a găsit. Nu mai prea putea să mă dea afară atunci.

– De ce te-ai întors, Sophie?

– Ce ai acolo? Se apropie și privi spre cutia de pe biroul lui. Sunt pistoale?

El oftă. Ar face bine să se ocupe de ea acum. Apoi se putea întoarce la cifrul lui.

– Da. Perechea aceasta a fost lucrată de Manton, care produce cele mai bune pistoale de duel din lume.

– Ce le face să fie atât de bune?

El încercă să ignore faptul că stăteau atât de aproape unul de altul și că, dacă s-ar fi mișcat câțiva centimetri, li s-ar fi atins umerii. Își drese glasul.

– Manton a descoperit că greutatea țevii îți permite să tragi mai drept. Reculul simțit în antebrat e mai mic când tragi. Sunt remarcabil de precise la distanța potrivită. Am și altele, dar setul acesta este cel mai ușor de utilizat pentru tine.

– Hmm. Își trecu buricul degetului pe mânerul de fildeș. De ce le-ai scos, dacă nu plănuiești să mă ajuți?

– Pentru că e important să ai cel mai bun echipament, indiferent de ce ți-ai propus să faci. Dat fiind faptul că nu aveam cum să știu ce pistoale intenționezi să folosești, plănuiam să ți le trimit. Nu voi avea nevoie de ele.

– Sunt încărcate?

– Nu, deloc. Țevile sunt goale.

O șansă mai puțin ca un om – el, cel mai probabil – să fie împușcat.

– Dar cum mă pot antrena un om dacă sunt goale?

– Trebuie să-ți exersezi forța brațului, pentru a le putea ține drept o perioadă mai lungă de timp. Femeile au un procentaj mai scăzut de masă musculară în partea superioară a trupului și în tors, astfel că ai nevoie de mai mult exercițiu dacă vrei să tragi la țintă.

– Vezi, îmi ești de mare folos. Nu mă pot încrede în nimeni altcineva pentru a afla aceste lucruri.

Îl cuprinse o senzație puternică și neașteptată de satisfacție, urmată rapid de resentimente. Era suficient de isteață ca să folosească lingușeala pentru a obține ce-și dorea. Cu toate acestea, el prefera faptele.

– Ești conștientă, desigur, că duelurile sunt ilegale. Și că cele mai multe au drept urmare moartea sau accidentările grave.

Ea își lăsă capul pe spate pentru a-i suprinde privirea.

– Unele, dar nu cele mai multe. Și mă îndoiesc de adevărul unei asemenea afirmații. Nu pot fi strânse date clare, având în vedere că majoritatea duelurilor sunt private și neraportate, mai ales în cazul celor fără răni.

Căldura îi invadă corpul. Hristoase, când folosea cuvinte precum „adevăr" și „date", Quint voia să-i facă lucruri cumplit de necuviincioase. Trecându-și mâna prin păr, puse o oarecare distanță între ei.

– Nu prea are rost să dezbatem ideea. În caz că ai uitat, mi-ai cerut ajutorul și te-am refuzat.

– Ceea ce nu doresc să accept. Nu ești doar cel mai deștept bărbat pe care îl cunosc, dar îmi ești și prieten. Cine altcineva în afară de tine este într-o poziție mai bună pentru a mă ajuta?

Acum părea o mojicie să o refuze. „Deșteaptă."

Își flexă degetele, gândindu-se. Deși nu aprecia să fie manipulat, nu voia să o vadă rănită. Și dacă îi va arăta cum să folosească obiectele acelea nenorocite, oare va pleca și îl va lăsa în pace?

– Dacă îți acord o oră, promiți să nu te întorci?

– Da, răspunse ea rapid, iar entuziasmul îi lumină fața.

– Și dacă nu ai nici o aptitudine pentru arme de foc, vei abandona această prostie?

– Desigur. Nu îmi doresc deloc să mor. Își scoase mantia și aruncă veșmântul greoi pe un scaun. Voi sugera, în schimb, un duel cu săbii.

– Dacă prin asta încerci să faci o glumă, nu-mi vine să râd.

Sophie își mușcă buzele. Nu, pe chipul lui Quint nu se citea nici o urmă de amuzament. Cu ochii mijiți și cu gura arcuită într-o expresie posomorâtă, părea destul de antipatic – chiar și pentru un bărbat care avea tendința de a fi serios. Încă un motiv pentru a simți că ceva nu era în regulă cu el.

Se forță să revină la conversația anterioară.

– Bineînțeles că glumesc. „Câtuși de puțin." Acum, haide să începem. Trebuie să mă întorc acasă înainte de zorii zilei.

Afirmația ei nu păru să-l facă mai fericit.

– Cum ai reușit să evadezi? Și cum de te-ai strecurat în casa mea fără ca nici unul dintre servitori să te oprească?

Nu îndrăznea să-i mărturisească abilitățile ei. Doar Alice avea o bănuială cu privire la talentele pe care le poseda Sophie și nu era nevoie să știe nimeni altcineva.

– Servitoarea mea mă acoperă. Am încredere totală în ea și e discretă. Iar ușa bucătăriei tale era descuiată. Presupun că bucătăreasa a uitat să o încuie înainte de a merge la culcare.

Quint își prinse între degetul mare și arătător buza cărnoasă de jos, contemplând în mod vădit ceva. Gestul îi atrase lui Sophie atenția asupra gurii lui și pielea începu să i se înfioare la amintirea senzației pe care i-o dăduseră buzele acelea lipite de ale ei. Săruta remarcabil de bine, cu o concentrare încăpățânată și cu o precizie care ar fi făcut o curtezană să roșească.

Acesta era Quint: orice alegea să facă, făcea bine. Vicontesa lui o să fie o doamnă norocoasă, într-adevăr.

Păcat că aceea nu va fi Sophie.

Privi într-o parte și trase aer adânc în piept. Nu se cuvenea să aibă asemenea reacții față de el, nu dacă plănuia să fie atentă.

– Să examinăm armele, spuse el, lăsând brațul jos. Ia una, te rog.

Sophie întinse mâna spre cutia căptușită cu catifea și ridică un pistol. Mânerul de fildeș era rece în palma ei.

– E mai greu decât presupuneam.

– De aceea trebuie să exersezi să îl ții în mână, după cum spuneam, să-ți întărești forța brațului. Cu cât îl ții mai neclintit, cu atât vei trage mai precis. Iar dacă nu îl poți menține nemișcat, nu participa la duel.

– Am înțeles. Scrută țeava, îndreptând-o spre podea. Îmi arăți cum să-l încarc?

– Nu. Secunzii se ocupă de încărcarea pistoalelor. Nu trebuie să te preocupi decât să rămâi în viață.

– Dar cum să exersez dacă nu îl pot încărca?

Se aștepta ca el să o contrazică, dar o surprinse când el continua cu chestiunile practice.

– Ești conștientă că va trebui să mergi la țară pentru a putea trage, sper.

– Nu trebuie să mă tratezi ca pe un copil, Quint. Plănuiesc să petrec câteva zile în Sussex. Îndrăznesc să spun că este suficient spațiu pe moșia tatălui meu pentru a trage cu tunul fără a fi auzit.

El își ridică mâinile în aer.

– Bine.

Întinzând mâna spre cutie, scoase diverse părți și bucăți, pe care le alinie pe birou. Explicația lui detaliată cuprindea atât construcția pistolului, cât și mecanismul de tragere și rolul celorlalte elemente pe care le conținea cutia. Îi arătă cum se foloseau cartușele de hârtie. Cu toate acestea, în ciuda meticulozității lui, nu atinse nici măcar o dată pistolul.

Ea începu să se foiască nerăbdătoare, gata să facă ceva.

– Mă asculți? o întrebă el cu asprime. Când ea încuviință din cap, el ridică sceptic dintr-o sprânceană. Atunci spune-mi din ce cauză un pistol poate să tragă prost?

– Cremenea tocită, percutorul sau arcurile slabe, butoiașul prea bine curățat, orificiul de contact înfundat, recită ea fără nici o urmă de îngâmfare. Altceva?

– Hai să vedem cum îl încarci, spuse el drept răspuns.

Ea se execută cât ai clipi, iar apoi privi spre el pentru confirmare. El încuviință din cap aprobator, iar ea zâmbi larg, mult prea încântată de sine.

– Suntem în sfârșit pregătiți să exersăm? îl întrebă.

– Nerăbdătoare, nu-i așa?

– Ei bine, trebuie să mă întorc acasă înainte să observe cineva că lipsesc. Altfel, vei pune pistoalele acestea la treabă când te va convoca tata în zori.

– De acord. Înlocuiește-l pe cel pe care îl ai cu cel gol, spuse și se îndreptă spre centrul încăperii.

Nu se obosi să schimbe pistoalele. Nu era cazul să se simtă amenințat că l-ar fi împușcat.

– Stai. Nu ar trebui să iei și tu unul?

– Nu. Mă voi preface, spuse el, flexându-și degetele.

Îl observase făcând mișcarea aceea de câteva ori, în special de când începuse să manevreze pistoalele. Un tic nervos?

– Adversarul tău decide distanța, îi explică el. Zece pași se fac în mod normal, deși am auzit de șase sau opt. Secundele se vor număra. Ia poziția!

Ea făcu zece pași, apoi se întoarse cu fața la el.

– Aici?

– Bun. Când sunteți amândoi gata, vi se va da un semnal, după care veți avea trei secunde la dispoziție pentru a trage.

– Și ar trebui să țintesc spre...?

– Extremități. Umăr. Braț. Nu vrei să-ți murdărești mâinile sau conștiința cu o moarte.

Ceea ce era greu de contrazis.

– Ce se întâmplă dacă ambele părți ratează?

– În cazul acesta, cel care te-a provocat la duel trebuie să decidă dacă onoarea îi este satisfăcută sau nu.

Examină pistolul din mână. Chiar era foarte frumos, cu accentele acelea aurii și mânerul perlat. Lemnul era neted și șlefuit.

– Ai luat vreodată parte la un duel?

El icni.

– În nici un caz. E o barbarie. Le-am cumpărat ca să cercetez cum funcționează și să văd ce îmbunătățiri le-a adus Manton în ceea ce privește aspectul.

– Dar ai asistat la un duel, cu siguranță.

– La două. Ambele ale lui Colton, pe când era încă prea tânăr și încăpățânat să asculte de vocea rațiunii. Cam la fel ca altă persoană pe care o cunosc.

Ea ignoră remarca.

– Ce încăpere se află chiar sub noi?

Quint își plecă fruntea, gândindu-se la întrebare.

– Pivnița de vinuri, din câte îmi amintesc. Dar...

Sophie apăsă pe trăgaci după cum o învățase el, cu țeava îndreptată spre podea. Cremenea alunecă în jos, lovi percutorul, scânteie, iar pistolul se declanșă cu un pocnet sonor. O învălui un nor de fum înțepător și se clătină din pricina surprinzătorului recul al împușcăturii. Fu cuprinsă de exaltare, o combinație îmbătătoare de ușurare, putere și admirație.

– La naiba, a fost distractiv!

Cu mâna liberă, îndepărtă fumul.

– Pot să.... Quint, ce s-a întâmplat?

El rămase încremenit, paloarea lui căpătând culoarea zăpezii proaspete. Pieptul îi tresălta, holbându-se la pistolul din mâna ei.

– Quint? Ea se apropie de el și observă că îi tremurau mâinile. Îmi cer scuze că am tras. Nu am putut rezista...

– Ieși.

Ea clipi. Îi spusese...?

– Acum, Sophie. Ieși din casa mea și nu te mai întoarce. Pleacă!

Ultimul cuvânt fusese aproape un răcnet, un urlet, șocant din partea unui om care în mod normal avea o vorbă blândă.

Se supuse uluită, grăbindu-se să pună pistolul la loc în cutie și să-și găsească mantia. El stătea acum cu fața la perete, întors cu spatele la ea, ținându-și capul strâns între mâini, ca și când l-ar fi durut. Ea își ceru încă o dată scuze, dar nu continuă, pentru a nu-l agita mai tare.

– Pleacă! spuse el răgușit, iar ea ieși pe coridor, închizând ușa ușor în urma ei.

Însă, în loc să plece, curiozitatea și grija o făcură să-și lipească urechea de lemn. Din interiorul biroului se auzea un gâfâit precipitat și ritmic. Dumnezeule, poate că era bolnav. După ce se asigură că nu pândea nici un servitor prin preajmă, apăsă clanța cât putu de ușor și crăpă ușa.

El nu se mișcase, nefăcând decât să întindă mâna și să se țină de speteaza unui scaun. Nu-i vedea decât profilul, dar avea pleoapele închise strâns și părea că nu poate trage îndeajuns aer în plămâni. Gâfâia întruna, clătinându-se pe picioare, și i se strânse stomacul văzându-i starea deplorabilă. Ce se întâmpla? Îi ceda inima?

Hipnotizată, se întreba dacă să dea fuga înăuntru, oferindu-i ajutorul, sau să stea pe coridor. Dacă semăna cu tatăl și cu fratele ei mai mic, nu va aprecia prezența unui martor la slăbiciunea sa. Bărbații erau extrem de țepoși când venea vorba de boală. Dar dacă Quint era într-o stare gravă?

– Milady.

Sophie își îndreptă spatele și se îndepărtă ca arsă de ușă. În expresia majordomului se citea dezaprobarea în timp ce înainta, închizând cu grijă ușa biroului.

– E bolnav? șopti ea.

– Chiar nu aș putea spune, milady. Însă cred că ar fi cel mai bine să vă întoarceți acasă.

– Dar nu ar trebui să chemăm un medic? Sau cel puțin să așteptăm, pentru a ne asigura că își revine?

– Domnia sa a cerut să nu fie primit nici un medic în casă. Niciodată. Și nu cred că ar aprecia să-i fie impus unul.

Majordomul nu părea a fi prea îngrijorat de sănătatea stăpânului său. Nu era prima dată când se îmbolnăvise?

El gesticulă înspre ușa principală.

– Acum, trebuie să insist, milady, căci aș dori să-mi păstrez postul.

Ea își încleștă pumnii, de ciudă că nu putea să verifice starea în care se găsea Quint, dar nu dori să creeze probleme personalului.

– Ar fi mai bine să ies pe ușa servitorilor, Taylor. Cu mantia pe umeri, își trase gluga bine peste față. Înaintară în tăcere prin casă, spre bucătărie.

Taylor deschise ușa.

– Ați dori să vă însoțească un lacheu acasă, milady?

– Nu, nu va fi necesar. Trecu dincolo de prag. Te vei ocupa de el, nu-i așa?

– Desigur, milady. Însă...

Închise gura brusc, răzgândindu-se în mod vădit cu privire la ce fusese cât pe-aci să spună.

– Continuă, îl îndemnă ea.

El privi peste umăr, coborându-și vocea.

– În cazul în care veți dori să reveniți, e suficient să trimiteți vorbă și mă voi asigura că nu va mai fi necesar să spargeți broasca din nou.

*

Până să-și revină Quint, Sophie plecase de mult.

Bun. Nu știa cum mai putea da ochii cu ea după această seară. Era rău destul că personalul rămăsese în casă, că erau martorii stânjenelii și ai neputințelor lui Quint. Stătea cât putea de departe de ei, dar bănuia că Taylor trăsese propriile concluzii după ultimul episod.

Își șterse transpirația de pe frunte. Începu să recite *Eseu asupra intelectului omenesc* al lui Locke. Era unul dintre pasajele lui preferate, care se referea la faptul că întreaga cunoaștere umană provine doar din experiență. Bine și frumos pentru Locke, desigur, dat fiind că își păstrase facultățile mintale. Ce înțelegere rațională putea fi desprinsă din aceste istovitoare atacuri de teroare pură? Până și cei mai străluciți gânditori ai iluminismului ar fi, probabil, zăpăciți de boala lui Quint.

După încă un moment, respirația lui își recăpătă ritmul obișnuit.

Se chinui să se ridice de pe scaun, mai slăbit decât voia să recunoască. Accesele, când veneau, îl lăsau epuizat și cu o durere de cap îngrozitoare. Deschise o fereastră și savură aerul proaspăt care înlocuia treptat mirosul de praf de pușcă.

Chiar trăsese cu pistolul în casa lui. Își frecă tâmplele. Doar Sophie ar fi îndrăznit să facă ceva atât de nesăbuit. Era unul dintre lucrurile pe care le admira la ea. Dar sunetul și mirosul acela declanșaseră un coșmar pentru el, unul pe care nu îl putea recunoaște niciodată în fața ei. Unul pe care nu îl putea recunoaște în fața nimănui.

– Milord, strigă Taylor. S-a tras cu pistolul?

– Da, și poți intra, Taylor.

Ușa se deschise, iar tânărul majordom intră. Quint nu putea citi nimic în expresia placidă a flăcăului; nici dezaprobare, nici grijă, ceea ce îi aduse o oarecare ușurare. V-aș putea aduce ceva, milord? Ceai?

– Da, ți-aș fi foarte recunoscător. Și – gesticulă înspre pistoale – du-le jos și pune să fie împachetate. Vreau să îi fie trimise mâine lui Lady Sophia, fiica marchizului de Ardington.

– Prea bine, domnule. Să chem și un tâmplar să repare gaura din podea?

Quint privi în jos. O gaură mică, rotundă distrusese podeaua lângă piciorul biroului său. Nu voia muncitori în casă. De fapt, nu voia pe nimeni în casă. Iar gaura aceea ar fi servit drept motiv.

– Nu. Nu încă.

– Mă gândeam că poate doriți să știți că doamna a plecat pe ușa de serviciu, milord. Am instruit un grăjdar să o urmeze la o distanță discretă.

– Bine gândit, Taylor. Se așeză cu greu pe scaunul de la birou, gata să se lase distras de muncă. Străzile nu sunt atât de sigure precum e limpede că le crede Lady Sophia a fi.

– Într-adevăr, milord, din păcate, este adevărat. Deși doamna este curajoasă, fără doar și poate. Nu că te-ai aștepta.

Puțin spus. Iar Quint nu se convinsese încă dacă era curajoasă sau doar nesăbuită. Însă diferența era nesemnificativă. În orice caz, persoana ei îi abătea gândurile de la studiu, iar Quint nu-și putea permite să fie perturbat.

Dar ceea ce îl făcu pe Quint să se încrunte a fost afecțiunea din vocea lui Taylor. Se părea că ea își câștigase încă un admirator.

– Da, exact așa este. Și mai e foarte convingătoare. Nu uita cine îți plătește salariul. Fără vizitatori, Taylor.

Taylor luă cutia cu pistoale, apoi se înclină.

– Cum doriți, milord. Vă voi trimite niște ceai.

Rămas singur, Quint scoase o cheiță din jiletcă și deschise sertarul de sus al biroului. Scoase un jurnal, pe care nu îngăduise nimănui să-l vadă vreodată, și întinse mâna după peniță. Cu un scris citeț, notă data. Apoi descrise împrejurările care precedaseră accesul, dar și simptomele pe care le simțise în timpul lui. Fiecare detaliu, notat pentru a fi examinat mai târziu. O să îl confrunte pe acesta cu celelalte, căutând tipare. Similitudini.

Răspunsuri.

„Totul e în mintea ta", își spuse. „ Fizic, nu e nimic în neregulă cu tine."

Deși știa că era adevărat, corpul lui parcă îi spune altceva. Accesele îl lăsau fără vlagă. Îl făceau să se simtă umilit, așa cum nimic nu-l făcuse, în cei treizeci și trei de ani ai săi. Iar dacă s-ar întâmpla să aibă asemenea crize în public, cu martori, știa ce ar crede lumea. Își dădea seama foarte bine ce i s-ar întâmpla atunci.

Același lucru care i se întâmplase tatălui său.

Ar fi legat de pat. I s-ar lua sânge. I s-ar face băi reci ca gheața. I s-ar da vomitive.

Quint se cutremură. Nu, ar prefera moartea decât să stea vreme îndelungată într-un spital sau, mai rău, într-un ospiciu. Și nici nu ar permite să fie cercetat și înțepat de tot felul de chirurgi sau de medici necalificați. Ar plonja bucuros în vârtejurile demenței decât să se lase pe mâinile unui șarlatan.

Cât timp mai avea? Tatăl său avusese treizeci și opt de ani când începuseră crizele și nu mai trăise decât patru ani după aceea. Quint avea deja treizeci și trei. Asta însemna că nu va mai apuca patruzeci de ani?

Gândul îl deprimă.

Deseori privise țintă la tabloul tatălui său din galerie, căutând semne. La ce se gândise vicontele? Observase ceva ciudat în legătură cu sănătatea lui? Avusese vreun indiciu cu privire la nebunia sa viitoare?

„Voi ajunge să fiu exact ca tine?"

Textele și publicațiile medicale actuale credeau că răspunsul era pozitiv. Că demența, crizele și anxietatea – genul de care suferise tatăl lui – se transmiteau pe linie sangvină. Și nu se cunoștea nici un leac. Însă Quint refuza să creadă. Se putea vindeca, dacă i se acorda suficient timp. Răspunsul se afla în datele consemnate de el în jurnal, în testele pe care le efectuase în ultimele trei luni.

Până acum, experimentase cu mirodenii și cu băi fierbinți, ambele cu final neplăcut. Fiersese ceaiuri aromate, care aveau un gust plăcut, dar nu îl ajutaseră. Apoi mai erau diversele ierburi și plante care nu produceau nici ele rezultate, având un gust groaznic. Ura să încerce să folosească un opiaceu derivat. Un extract de mac i-ar fi tocit simțurile semnificativ, lucru pe care îl evita, de obicei, cu orice preț. Exact din același motiv nu bea niciodată alcool. Trebuia să-și păstreze luciditatea, dar, în același timp, să reducă teama și anxietatea.

Voia să se facă mai bine și va reuși acest lucru, dacă va rămâne concentrat asupra problemei. Dacă își va continua cercetările. Dacă va evita ca atenția să-i fie distrasă.

Ceea ce însemna că nu mai trebuia să o vadă pe Sophie.

Capitolul 4

Sophie împinse mica ușă, iar balamalele ruginite protestară în tăcere. Licărul auriu slab care venea din șopronul nefolosit din grădină însemna că servitoarea ei era deja acolo.

– O, slavă cerului, spuse Alice când intră Sophie. Jur că nu știu cât aș mai fi putut suporta. Mi-a trecut ceva peste picioare acum câteva minute.

– Probabil că era doar un șoarece.

Sophie își aruncă mantia la întâmplare și se întoarse cu spatele la Alice. Servitoarea începu să-i desfacă rochia.

– Încă îmi dă fiori, milady.

– Atunci ajută-mă să mă schimb și te poți întoarce în casă. În câteva minute, rochia, jupele, cămașa, pantalonașii de dantelă și corsajul au fost scoase. Sophie își desfăcu cingătoarea de pe coapsă, de care era prins un cuțit strălucitor și ascuțit, ascuns într-o teacă. Tremurând, își trase chiloții simpli pe care i-i dădu Alice. Urmă apoi înfășarea.

Aceasta era partea pe care Sophie o detesta cel mai tare, deși nu putea spune că avea sâni atât de mari, încât să-și facă griji. De fapt, trupul lung și zvelt al lui Sophie nu fusese niciodată cosniderat „feminin". Întreaga ei viață tânjise după rotunjimi. Acum i se părea o binecuvântare că rugăciunile ei rămăseseră fără răspuns, însă cu toate acestea, hainele ei bărbătești necesitaseră ajustări considerabile.

Se roti încet, astfel ca Alice să îi poată înfășura pânza strâns în jurul torsului. Apoi urmară ciorapii, pantalonii, o cămașă fină, bretelele și jiletca. Alice legă cu grijă o lavalieră în jurul gulerului înalt care avea să ascundă lipsa mărului lui Adam sau a bărbii de pe maxilar. Acul din lavalieră desăvârși imaginea.

– Gata. Acum, haideți să vă aranjez părul, spuse Alice și se întinse după un recipient de pomadă. Sophie își scoase pieptenii de argint din buclele scurte și se așeză pe un mic scaun de lemn. Servitoarea își întinse amestecul pe degete, apoi îndreptă, trase și îi răsuci părul lui Sophie făcând-o să arate ca un filfizon la modă. Când deghizare avea să fie gata, Sophie va arăta ca unul dintre

poeții după care suspinau femeile, dacă nu te uitai prea de aproape la ei.

Alice se dădu un pas înapoi, iar Sophie se ridică și își strecură picioarele în pantofii ei bărbătești. Se dovedise a fi greu de găsit încălțăminte pe măsura ei, așa că luase o pereche care îi aparținea fratelui ei mai mic și îi umpluse vârful cu cârpe. Nu erau tocmai comozi, dar mergeau. Haina îi alunecă pe umeri cu ușurință, căci veșmântul fusese din plin căptușit pentru a crea impresia că avea umeri mai lați, ca de bărbat. Odată haina îmbrăcată, își luă bastonul și pălăria, și transformarea era deplină.

Se întoarse să plece, dar vocea lui Alice o opri.

– Așteptați, milady! Ochelarii.

După ce și-i puse pe nas, Sophie adoptă o atitudine masculină.

– Cum arăt?

– De parcă ați fi cel mai chipeș dandy din Londra.

Zâmbi.

– Atunci, ne-a ieșit bine.

– Și încotro o porniți, ca să pot informa grupul de căutători mai târziu?

– Foarte amuzant. Îi fac doar o vizită lui Madame Hartley.

– O altă fată dispărută? întrebă Alice.

Sophie își puse mănușile.

– Într-adevăr. Și dat fiind că nu am găsit-o pe Natalia, intenționez să-mi dedic toate eforturile pentru găsirea ei.

– Aveți grijă, milady.

– Întotdeauna, Alice, spuse Sophie și păși în grădină.

Douăzeci de minute mai târziu, cobora dintr-o birjă, având grijă să nu se împiedice în încălțămintea prea mare, aruncându-i din mers birjarului câteva monede.

– Mulțumesc, conașule, spuse omul, ducându-și degetele la pălărie.

Îl ignoră – majoritatea gentilomilor tratau clasele inferioare cu o doză sănătoasă de dispreț – și se îndreptă înspre bine-cunoscuta ușă de un roșu-închis. Bătu tare cu capătul bastonului și ușa se deschise.

– Sir Stephen, spuse Mulrooney, masivul paznic, cu un puternic accent irlandez. Bine ați venit! Madame Hartley este nerăbdătoare să vă vadă.

Sophie își lăsă haina, pălăria și bastonul, iar apoi spuse cu voce groasă:

– O băutură mai întâi, cred, Mulrooney.

– Excelent. Îi voi spune stăpânei că ați sosit, domnule.

„Aglomerat astă-seară", se gândi Sophie, îndreptându-se spre cea mai apropiată cameră lăturalnică, unde duhoarea de fum și sudoare aproape că o sufocă. Sosi un lacheu cu un whisky bine îndoit cu apă, alcoolul preferat al lui Sir Stephen, iar ea îl acceptă recunoscătoare, după cum observase cu discreție că făceau bărbații care stăteau tolăniți în jurul meselor de cărți. Femeile bănuiau că bordelurile erau făcute doar pentru a preacurvi – așa și era –, dar timpul pe care îl petreceau gentilomii aici era impresionant. Pălăvrăgeau, jucau cărți și beau ore în șir. Ținând cont de numeroasele titluri care puteau fi recunoscute în jurul meselor, era ca și cum te-ai fi aflat la White's sau Brooks's.

Arboră o mină plictisită când observă câteva priviri întorcându-se spre ea. După cum anticipase, nici una nu zăbovi. Oamenii vedeau ce voiau; nimeni nu presupunea că era altceva decât un flăcău care ieșise să se dezmorțească nițel în seara aceea. Și dacă păstra o oarecare distanță, o putea scoate la capăt fără probleme.

Whisky-ul, cu gust fin și lemnos, o ajută să-și recapete stăpânirea de sine. Sir Stephen își făcuse recent câțiva dușmani, iar Sophie spera din suflet să nu-l întâlnească pe vreunul dintre ei în seara aceea.

– Sir Stephen!

Se întoarse la auzul vocii feminine tărăgănate și o găsi pe Madame Hartley alături.

– Ce plăcere să vă revăd atât de curând! Știu că Joselle se va bucura să afle că sunteți aici.

Madame Hartley conducea cel mai exclusivist bordel din Londra, dar știau amândouă că Sophie nu se afla acolo pentru serviciile oferite de fete.

– Atunci ar fi păcat să o dezamăgesc, replică Sophie.

Matroana murmură:

– Joselle e în camera albastră de la capătul holului.

Sophie o luă pe scările acoperite cu un covor, spre catul al doilea. Din spatele ușilor aflate de o parte și de alta a coridorului răzbăteau sunete care i se păreau misterioase și erotice, în același

timp, dezvăluind un crâmpei din lumea interzisă doamnelor. Mormăieli, gemete, suspine... o palmă urmată de un chicot. Arcurile scârțâiau și pocneau sub saltele. Experiența lui Sophie, așa limitată cum era, îi hrănea imaginația și dorința. Voia să simtă pasiunea aceea atât de mult, încât toate zonele specific femeiești începură să îi pulseze de durere.

Oare fiorii pe care îi simțea prin tot corpul erau o urmare a faptului că îl văzuse pe Quint?

Voise să-l sărute în seara aceea. Rău de tot.

„De ce s-ar osteni să te sărute din nou?" Nu va mai încerca altă dată, nu după ce ea îi spusese că singurul lor sărut nu însemnase nimic – sentiment cu care el trebuie să fi fost de acord, căci plecase și se îndrăgostise de tânăra „Pepperton cea perfectă". Blondă, sfioasă, ideală din toate punctele de vedere, le făcuse de râs pe toate celelalte fete de măritat. Când fusese anunțată logodna lui, Sophie murise de o mie de ori.

Deși se înfiora gândindu-se la modul umilitor în care se încheiase logodna lui – viitoarea lui soție fugise în Gretna Green cu un grăjdar –, nu putea să spună că îi părea rău. Fătuca aceea prostuță nu îl merita pe Quint. Nimeni nu-l merita cu adevărat. Nimeni nu era îndeajuns de bun pentru un bărbat unic și inteligent ca el.

Cu siguranță, nu Sophie.

„Nu se cade ca doamnelor să le placă atât de mult. Și, în mod sigur, nu se cade ca ele să îi spună bărbatului ce să facă."

Vocea lordului Robert, chiar și ani mai târziu, îi răsună în urechi, retrezindu-i sentimentul de umilință. Cât de proastă fusese! Cât de inocentă! Îl iubise, iar el o folosise și o aruncase ca pe un gunoi. Acum, la capătul coridorului, Sophie bătu și intră. O tânără blondă, drăguță, se ridică în picioare.

– O, vă mulțumesc că ați venit, milady, spuse Joselle, apoi se bătu cu palma peste gură. Vreau să zic, domnule.

Sophie zâmbi și încuie ușa. Nu se ostenise niciodată să le păcălească pe fete. Dacă cineva ar fi recunoscut un corp de bărbat de la zece pași distanță, acea persoană nu putea fi decât o femeie care își câștiga traiul vânzându-și trupul.

– E în regulă, Joselle. Suntem singure acum. Sper că ești bine.

– Sunt îngrijorată de moarte. Ați avut ocazia să treceți pe la Pretty Kitty?

– Da. Am vorbit cu prietena surorii tale, Mary. Nu a mai primit nici ea vești de la Rose de două săptămâni și deja i-au eliberat camera. Bărbatul care supraveghează fetele mi-a spus că e ocupată cu un client.

Joselle își frânse mâinile.

– Simt, pur și simplu, că au făcut ceva îngrozitor cu ea. Încerca să scape. Îmi spunea că avea un protector. Nu mai era nevoie să lucreze pentru Kitty. Era atât de fericită...

Îi veni să plângă, iar Sophie se apropie în grabă de ea și o mângâie cu stângăcie pe umăr.

– O vom găsi. Jur, voi face tot ce pot, Joselle.

– Știu că veți face, milady. Joselle trase aer adânc în piept. Nu am vrut niciodată să lucreze în vreunul dintre locurile aflate în proprietatea lui O'Shea. Nu are grijă de fete. Le tratează ca pe niște gunoaie.

Sophie știa de James O'Shea, o legendă a bordelurilor și proprietarul lui Pretty Kitty. Abundau zvonurile despre violența și cruzimea lui. Poate că O'Shea era implicat sau nu în dispariția lui Rose, dar era a doua fată de la Kitty care fusese dată dispărută, din octombrie încoace.

– Și ești sigură că Rose nu a plecat cu bărbatul acesta, cel care urma să aibă grijă de ea?

– Sunt sigură. Mi-ar fi scris. Chiar dacă ar fi locuit altundeva, Rose mi-ar fi trimis vorbă.

– Știi ceva despre acest bărbat, cel care i-a făcut promisiuni?

Joselle clătină din cap.

– Nu știu decât că era gentilom. Îmi fac griji că va fi una dintre fetele acelea găsite pe malul râului.

La fel gândea și Sophie. Trei cadavre dezmembrate până acum, toate ale unor tinere prostituate.

– Plănuiesc să mă întorc și să mă văd cu Mary din nou. Poate că știe mai multe despre acest gentilom misterios. Cu siguranță a fost unul dintre clienții regulați ai lui Rose.

Joselle încuviință din cap mohorâtă.

– Mulțumesc, milady. Vă suntem foarte recunoscătoare pentru tot ce faceți.

Sophie schiță un zâmbet.

– Voi reveni după următoarea vizită la Kitty, promit. Acum mai bine cobor, înainte de a te face să pierzi și mai mulți bani în seara aceasta.

– Ei bine, haideți să dăm un spectacol pentru ei, milady. Joselle se aplecă deasupra patului, apucând cadrul. Folosindu-se de mâini, începu să izbească lemnul de perete. O! țipă ea. Trage-mi-o mai tare! Mai tare! Se mișcă mai iute, lovind tencuiala intens și ritmic. Da, o, Doamne, da!

După alte câteva zgomote scoase, se opri.

Sophie își mușcă buza de jos să nu râdă.

– Cine ar fi ghicit că Sir Stephen e în stare de așa ceva? spuse ea încet.

Fata își împinse jucăușă șoldul în față, dându-și părul blond și lung pe spate.

– Sunt atât de bună, că pot face și un mort să vadă stelele, milady.

După ce termină cu Joselle, Sophie coborî la parter. Voia să vorbească cu Madame Hartley înainte de a pleca.

Un lacheu îi aduse băutură într-un pahar de cristal. Sophie îl luă și merse agale spre o banchetă rezemată de perete. Se lăfăi pe pernele de catifea, ocupând cât mai mult spațiu, cu brațele îndoite și picioarele desfăcute, încercând să pară că fusese satisfăcut de curând. Desigur, avea prea puțină experiență din care să se inspire; dar cheia era, presupunea ea, să pară extrem de mulțumită de sine.

– Sir Stephen. Madame Hartley se apropie. Sper că v-ați bucurat de Joselle?

– Într-adevăr, da, răspunse Sophie făcând cu ochiul.

– Excelent. Am putea vorbi între patru ochi, domnule?

– Desigur. Sophie se ridică și o urmă pe matroană în interiorul casei. Când ajunseră în biroul acesteia, proprietăreasa arătă spre un scaun.

– Haideți să luăm loc un moment, milady.

După ce se așezară, matroana scoase un bilet din birou.

– E de la Pearl. Sophie acceptă hârtia, care probabil conținea diverse bârfe pe care le auzise curtezana. Joselle e foarte supărată, spuse Madame. Credeți că o puteți ajuta?

– Cu siguranță voi încerca. Unul dintre băieții de la Kitty stă cu ochii pe ce se întâmplă, în schimbul câtorva monede. Va fi atent la orice are legătură cu Rose.

– Excelent. Vă sunt recunoscătoare pentru sprijin. Să ajuți femei pe care, altfel, nu le-ar băga nimeni în seamă este un adevărat dar, milady.

O căldură îi cuprinse lui Sophie tot corpul la auzul laudei. Îi plăcea teribil ce făcea și era flatant să îi fie recunoscute micile realizări.

– Joselle e îngrijorată că sora ei ar putea să fie următoarea fată scoasă din Tamisa, spuse ea, referindu-se la prostituatele găsite recent, mutilate și aruncate în apă.

– Sper din suflet că nu. E o treabă îngrozitoare, pe care nu o merită nici o fată, indiferent cum își câștigă existența. Oricât de mic ar fi rolul pe care l-aș putea juca, nu trebuie decât să-mi cereți.

– Mulțumesc. Sophie se plesni peste genunchi și se ridică. Cred că Sir Stephen trebuie să se întoarcă acasă.

– Aveți grijă, milady.

În timp ce Sophie îl aștepta pe Mulrooney să-i aducă lucrurile, ușa de la intrare se deschise și intră un grup de bărbați. Un bărbat scund, blond, îi atrase atenția, și stomacul i se strânse. Lordul Tolbert. „Pentru Dumnezeu." Exact ultima persoană peste care avea nevoie să dea Sir Stephen.

Își ținu răsuflarea. Nu avea cum să-l evite pe contele iute la mânie în micul hol. Tolbert își scoase haina și își ridică privirea, mijindu-și ochii negri când dădu de Sir Stephen. Sophie se îndreptă de spate; era o regulă de bază să refuze să se lase intimidată.

Îl mai întâlnise în cercurile simandicoase, desigur, deși atențiile lui exagerat de exuberante îi făceau pielea de găină. Dat fiind că datoriile sale la jocurile de noroc erau legendare, presupunea că interesul său pentru Lady Sophia avea mai mult de-a face cu zestrea acesteia decât cu orice fel de afecțiune.

Cu o săptămână în urmă, într-un stabiliment cu reputație semnificativ mai îndoielnică decât cel al lui Madame Hartley, Sir Stephen făcuse greșeala de a îndepărta o fată pe care Tolbert o rezervase pentru seara respectivă. Trebuia să vorbească cu prostituata și nu avusese habar de planurile lui Tolbert. Ceea ce nu conta

câtuși de puțin pentru Tolbert, iar cearta care a urmat s-a transformat într-o provocare.

Provocare pe care nu o acceptase oficial, dat fiind că nu avea pe nimeni suficient de discret pentru ipostaza de secund. O parte din ea sperase că Tolbert o să uite de presupusa dezonoare. Însă acum, judecând după expresia de pe chipul acestuia, speranța aceea se dovedea a fi nefondată.

– Sir Stephen, spuse Tolbert tărăgănat, aruncându-și haina unuia din nefericiții săi prieteni. Așadar, lașul a ieșit, în cele din urmă, din ascunzătoare. Te căutam.

Sophie înghiți în sec.

– Da?

– Cum se face, spuse Tolbert batjocoritor, că nimeni nu știe unde să te găsească? Cred că mi-am întrebat toți cunoscuții; însă nimeni nu știe unde poate fi găsit așa-numitul Sir Stephen, adică tu. Și ceva și mai interesant... Făcu o pauză de dragul efectului dramatic. În exemplarul meu din Debrett's nu există nici un Sir Stephen Radcliff.

– Poate că folosești o ediție învechită, răspunse Sophie cu cea mai falnică voce bărbătească de care era în stare.

– Ba deloc. Știi ce cred? Făcu un pas înainte și șopti: Cred că ești un impostor, Sir Stephen. Nu ești cine pretinzi a fi și pozezi drept membru al micii noastre lumi de elită. Și intenționez să te dau în vileag.

Simți că i se adună transpirația la subsuoară. De-ar ști Tolbert cât de aproape de adevăr era...

Ea își ridică bărbia, încercând să se îndepărteze ușor de el.

– Ești pe jumătate țicnit. Sunt în Londra de aproape un an. „Dumnezeu să mă ierte pentru această minciună." Sunt văr cu vicontele Quint.

– Lunaticul acela? râse Tolbert disprețuitor. Toată lumea știe că e nebun.

Nu era prima oară când auzea vorbindu-se astfel de lucruri despre el. În lumea „aristocrației", tot ce ieșea din rutina normală era considerat țicneală, iar Quint putea fi orice altceva, numai normal nu, slavă cerului. Deși voia să sară în apărarea lui, ridică din umeri.

– Mi se pare că e perfect normal.

– Și locuiești acolo, cu Quint?

Se forță să încuviințeze din cap. Quint, din fericire, nu primea niciodată vizitatori. Tot ce trebuia să facă era să-l convingă pe Taylor să spună o mică minciună dacă întreba cineva de Sir Stephen.

– Bun, continuă el, iar ochii lui căprui întunecați licărir triumfător. Atunci îi voi transmite această informație secundului meu. Te va contacta. Înaintă, iar Sophie se retrase până când se lovi cu spatele de perete. Tolbert o împunse în umăr. Mai rămâne chestiunea legată de onoarea mea.

– Accepți scuzele mele?

– Nu. Nu le accept. De fapt – o prinse de braț brutal–, cred că ar trebui să fiu cu ochii pe tine până dimineață, când vom putea rezolva lucrurile ca niște gentilomi.

Panica îi îngheță vintrele. Să stea cu Tolbert până dimineață? I-ar descoperi minciuna într-un răstimp ridicol de scurt, mult înainte să răsară soarele.

– Stai așa! O mână vânjoasă se strecură între ei, împingându-l pe Tolbert câțiva pași în spate. Sophie își ridică privirea și îl văzu pe Lordul MacLean acolo, expresia lui în mod normal jovială devenind dură în timp ce îl privea țintă pe Tolbert. Gentilomul a încercat să se scuze pentru ce ți-a greșit. Acum trebuie să-i accepți scuzele și să-l ierți că te-a jignit, Tolbert. Nici măcar nu știi cum se face?

Fața lui Tolbert tresări de mânie.

– Asta e între gentilomi, MacLean. Gentilomi englezi. Așa că poți s-o iei la picior, flăcău.

Sophie auzi râsetele batjocoritoare ale tovarășilor lui Tolbert.

MacLean se răsuci pe călcâie.

– Iisuse, ești mai prost decât sugerează muntele de datorii pe care le ai. Ai de gând să-ți ceri scuze, omule?

Tolbert privi peste umăr la prietenii lui, care asistau cu aviditate la schimbul de replici, apoi se întoarse spre MacLean.

– Nu-mi cer scuze niciodată.

MacLean nu făcu decât să zâmbească larg și să-și scarpine falca.

– Presupun că îmi lipsea teribil o nouă trezire în zori. Vei fi contactat de secundul meu, Tolbert.

Sophie văzu cum se mișcă mărul lui Adam pe gâtul lui Tolbert, deși încerca să facă pe viteazul.

– Și cine îți va sluji drept secund?

MacLean îl bătu pe Sir Stephen pe spate, ceea ce aproape că o făcu pe Sophie să dea cu nasul de covor.

– Flăcăul de aici o va face. Ce spui?

Amândoi bărbații își îndreptară atenția spre ea.

– D-desigur, îngăimă Sophie, cu cea mai groasă voce de care era în stare. Aș fi onorat.

Quint termină de dat instrucțiuni intendentului său, împături hârtia și o sigilă. Singurul aspect pozitiv al bolii lui era faptul că moșia nu nu se aflase nicicând pe mâini mai bune. Investițiile vicontelui erau înfloritoare, conturile, perfect echilibrate și răspunsese la toate scrisorile. Când va cădea, în cele din urmă, în ghearele nebuniei, cel care va prelua moșia nu va avea bătăi de cap.

Taylor apăru după o bătaie sonoră în ușă.

– Milord, scuzați întreruperea.

– Ce este, Taylor?

– E nevoie de domnia voastră în sala de bal.

– În sala de bal? Majordomul probabil că se înșela. Sala de bal era închisă de ani de zile. Cine ar...? Închise brusc gura. Nu trebuia să întrebe, căci știa deja. Incredibil. Reușise încă o dată să pătrundă în casă, și asta după ce cu două seri în urmă îi spusese în mod explicit să nu se mai întoarcă.

Își miji ochii spre Taylor.

– Ei bine, a spart broasca sau ai lăsat ușa deschisă?

– Nici una dintre acestea, milord.

Quint se ridică și ocoli biroul.

– Ai lăsat-o să intre, nu-i așa?

Taylor avu bunul-simț să pară spășit, iar urechile i se făcură stacojii.

– Domnia sa a fost foarte convingătoare.

Mereu era, se gândi el, apucând-o pe scări. Quint știa că nu n-avea rost să dea vina pe majordom. Într-adevăr, era cât se poate de conștient cu privire la cine era responsabil. Ușa sălii de bal era întredeschisă, iar lumina se revărsa pe coridor. Taylor o instruise

probabil pe una dintre servitoare să aprindă lumânările. Quint nu era sigur ce sentimente să aibă față de servitorii săi pentru faptul că dădeau fuga să-i facă jocul lui Sophie. Deși, ca să fie corect, probabil că aceștia se desfătau cu orice activitate care îi scotea din plictiseala de la reședința Beecham.

Intră, gata să o mustre, și se opri când văzu priveliștea care îl întâmpină. Picioare lungi – picioare lungi, frumoase – acoperite de pantaloni din piele de căprioară. Cizme înalte, negre. O jachetă scurtă, în stil militar, pe care femeile o preferau când călăreau. Rămase fără suflare și mădularul îi tresări, instinctul preluând controlul cu iuțeală. Dulce, milostiv cadmiu...

Când își reveni suficient ca să vorbească, îi observă zâmbetul pe jumătate amuzat. O sută de întrebări îi veniră în minte, începând cu „de ce?", dar ceea ce îi ieși din gură fu:

– Te-a văzut Taylor astfel?

– Nu, nu mi-am scos mantia decât după ce a plecat. Deși nu prea înțeleg de ce ar conta.

Ideea că cineva ar putea-o vedea atât de... de dezvăluită nu i se părea potrivită. Cu conturul trupului ei zvelt atât de clar și de vizibil, era o priveliște care l-ar fi făcut pe orice bărbat să-și piardă mințile de dorință. Iar Quint realiză, cu vintrele tresăltându-i posesiv, că nu voia să o vadă nici un bărbat. Nici unul în afară de el, desigur.

– De ce ești aici?

Își scoase la vedere mâinile pe care le ținea la spate, dând la iveală două florete.

– Mă gândeam că ți-ar plăcea să exersezi puțin.

Teama înlocui fiorii dorinței. De la împușcătură, își menținuse intenționat pulsul constant, de teama unui alt acces. Dacă mișcarea i-ar fi înrăutățit starea? Fără îndoială, fiecare acces fusese declanșat de un eveniment sau un gând specific, precum încercarea de a ieși afară sau sunetul împușcăturilor. Se îndoia că scrima îi va face rău, dar cum putea fi sigur?

– Nu cred...

– Nu ai voie să refuzi. Execută un atac simulat cu brațul drept. Îți va face bine, în opinia mea.

El își frecă ceafa și se gândi la rezultatele cercetării sale. Dacă era ereditar, după cum bănuia, atunci nimic nu va împiedica

demența iminentă. Ca să nu mai spună că, dacă i se făcea rău, putea pleca sau îi putea porunci să părăsească încăperea.

„Nu vrei decât să te holbezi la fundul ei în pantalonii aceia."

Fără a mai zăbovi asupra acestui ultim gând, parcurse distanța dintre ei, întinzându-i mâna.

– De unde ai luat săbiile astea?

– Le-am împrumutat, spuse ea, ridicând dintr-un umăr și înmânându-i o floretă.

– Iar hainele? Tot de împrumut?

Ea își cercetă ținuta.

– Nu, îmi aparțin. Pantalonii sunt incredibil de confortabili. Rochiile sunt veșminte nepractice, mai ales pentru scrimă.

– Ba provoci un duel, ba te furișezi pe străzi după lăsarea întunericului, ca să nu mai spun de toate incursiunile cu Julia de-a lungul anilor... Jur, cochetezi neîncetat cu pericolul. Are cineva măcar cea mai vagă idee legat de ce pui la cale?

Ea se îndepărtă de el cu pas vioi, cu șoldurile unduindu-se, oferindu-i întocmai priveliștea dorită, iar el încremeni. „Draci împielițați!" Imaginația lui îi nedreptățise fesele de o rotunjime perfectă.

– Nu am nevoie de un protector, dacă asta sugerezi. Acum, putem să începem? Se răsuci și își ridică brațul în poziția corectă, cu sabia îndreptată spre el și cu piciorul din față fandat înainte.

– Ai mai făcut scrimă vreodată?

– Am luat câteva lecții la academia lui Angelo. Nu îți va fi ușor să mă învingi.

– Zău? Ridică floret și îi testă greutatea în mână, pentru a se obișnui cu ea. Scrima este un sport pentru genul de bărbat sau de femeie care gândește. Trebuie să planifici totul dinainte. Nu să reacționezi impulsiv. Ridicându-și brațele, își îndreptă spatele și umerii. Îți poți păstra capul limpede, mă întreb?

– S-ar putea să nu aflăm niciodată, dacă nu încetezi să tragi de timp.

– *Allez!* mormăi el și se aruncă în direcția ei. Ea îi para atacul și îi răspunse cu o fandare. În curând, el își dădu seama că ea se pricepea. Compensa lipsa de forță prin viteză, prin mișcări precise și rapide. Era evident că nu mințise în legătură cu lecțiile și bănuia că nu luase doar câteva. În ciuda hotărârii sale de a fi blând cu ea,

constată în curând că transpira și că răsufla greu din pricina efortului. Era... amețitor.

– Zâmbești, spuse ea, respirând cu greu.

– Da? Trebuie să fie din cauză că e extrem de ușor.

Ochii ei scânteiară și începu să îl atace cu forțe proaspete. În tot acest timp, aproape că râdea. Era complet previzibilă.

– Asta e tot ce poți face, Lady Sophia?

Se lansă într-un atac, făcând-o să dea înapoi și să se apere cu floreta.

– Te-ai abținut, îl acuză ea, roșeața din obraji accentuându-i-se, iar mișcările devenindu-i nesigure.

De data aceasta, el izbucni în râs.

– A început să te ardă umărul?

– Precum focurile iadului! spuse ea repezit, apoi mișcă iute din încheietură și îi îndepărtă floreta dintre trupurile lor. Se apropiase atât de tare, încât îi vedea picăturile de transpirație de pe trup, șuvițele moi de la tâmple, care se cârlionțaseră atât de ispititor...

Își strecură piciorul în spatele gleznei lui, îl trase spre ea și, în același timp, îl împinse cu mâna liberă în umăr.

Deși gândurile îi rătăceau aiurea, Quint îi văzu intenția. Subtilitatea nu fusese niciodată punctul forte al lui Sophie. Zâmbind ironic, își schimbă greutatea, contrabalansându-i efortul, ceea ce o făcu să-și piardă echilibrul. O cuprinse cu un braț pentru a o împiedica să se prăbușească la pământ.

– Frumos efort... pentru o femeie, o tachină el, încercând să o înfurie.

Eșuase lamentabil. Ceva scânteie în ochii ei, dar nu era furie, ci mai degrabă o expresie aţâţătoare și primejdioasă. Privirea ei alunecă spre gura lui.

Se gândea să îl sărute, își dădu el seama fără urmă de îndoială. Cu buzele întredeschise, cu respirația întretăiată și cu ochii țintă la buzele lui, ea nu avea decât un singur lucru în minte.

Iar el nu-și dorea nimic mai mult decât să-i facă pe plac.

Erau aproape, cu șoldurile la același nivel și cu picioarele împletite. Trupul lui tresăltă, o reacție pur fizică pe care nu o putea ascunde, și ardea de nerăbdare să o atingă. Să o guste. Problema era că nu voia să fie un „capriciu de moment" de data aceasta.

Dacă o săruta, ea putea susține din nou că nu-și dorise. Avea nevoie ca ea să fie sigură. Avea nevoie ca ea să îl sărute din propria ei voință.

Din același motiv nu avusese niciodată o amantă. Da, majoritatea bărbaților pe care îi cunoștea țineau ascunsă o femeie într-o căsuță, undeva convenabil, dar Quint nu vedea logica în asta. Nu voia ca o femeie să se prefacă, să-i îngăduie avansurile doar pentru că râvnea la banii lui. Nu că nu ar fi plătit niciodată în tinerețe pentru o tăvăleală, dar pasiunea sinceră, adevărata dorință între doi oameni era de o sută de ori mai satisfăcătoare.

Voia ca Sophie să îl dorească.

Dar ce s-ar fi întâmplat atunci? Un soț nebun era o povară îngrozitoare pentru o soție.

Deodată, ea își folosi palma liberă pentru a-l împinge. El lăsă brațul să-i cadă, eliberând-o. Atunci, ea făcu un salt înainte, avansă într-o clipă cu floreta ridicată, șfichiuind aerul dintre ei, astfel încât Quint avu convingerea că se înșelase în legătură cu interesul pe care îl citise în privirea ei. Poate că fusese doar rezultatul partidei de scrimă. Îl atacase logic, precis, iar el contracarase printr-o combinație la care ea nu se aștepta. Mușchii ei se cutremurară din pricina efortului, iar epuizarea i se citea pe chip. El aproape că putea simți gustul victoriei.

– Așteaptă! strigă ea. Am ceva în cizmă.

Gâfâind, Quint își lăsă floreta jos și o privi întorcându-se cu spatele la el. Se aplecă încet, iar el nu-și putu desprinde privirea de pe rotunjimile acelea voluptuoase și catifelate de sub materialul strâmt, nici măcar dacă fantoma lui Newton însuși ar fi apărut brusc din podea.

Erau perfecte. Fiecare avea exact dimensiunea potrivită pentru mâna unui bărbat. El înghiți în sec, simțind cum vintrele i se încordează. Unii bărbați erau atrași de sâni, alții, de picioare. Quint iubise întotdeauna fundul femeilor. Catifelat, moale și ideal pentru a adăposti șoldurile unui bărbat. În clipa aceea, al lui Sophie era ridicat în timp ce se juca cu cizma, poziționat exact ca și când un bărbat ar fi putut-o lua pe la spate.

I se umflă mădularul, sângele învolburându-i-se la imaginea aceea mentală. Nu avea nevoie să facă un efort prea mare pentru a se elibera, lăsându-și pantalonii să cadă și afundându-se adânc...

Ca prin ceață, ea se răsuci, cu lama ridicată și pregătită. Înainte ca el să apuce să clipească, vârful îi ateriză drept pe piept.

Privi în jos, se încruntă și încercă să-și alunge dorința.

– Ai pierdut.

Ea îi zâmbi satisfăcută și se îndreptă de spate.

– Nu e rău... pentru o femeie.

Capitolul 5

– M-ai păcălit, o acuză el.

– Da, e adevărat, recunoscu Sophie imediat, țopăind pe vârful picioarelor.

Bucuria victoriei i se scurgea prin vene.

– Chiar credeam că ai ceva în cizmă, spuse el nefericit, ca un copil bosumflat.

– Spre deosebire de tine, nu sunt constrânsă de un cod al gentilomilor. Pot lupta oricât de murdar doresc. Iar tu ai pierdut. Nu se putu abține să nu zâmbească larg. Doar nu-ți imaginezi că îmi voi cere scuze față de tine.

El își miji ochii.

– Ești foarte hotărâtă, când vrei să obții ceva. Te poate opri ceva din drum odată ce ai pornit într-o direcție?

– Nu, dacă nu e absolut necesar. Și, recunoaște, ești ursuz doar pentru că nu mi-ai anticipat planul strălucit.

– Planul strălucit? pufni el. O piatră în cizmă?

– A funcționat, nu-i așa?

Se alese cu un pufăit enervat în loc de răspuns. Sophie râse, mergând să-și recupereze mantia abandonată. Era timpul să se întoarcă acasă înainte ca absența ei să fie observată. Totodată, îi venea greu să se concentreze, în condițiile în care Quint era atât de transpirat și de răvășit. Deschizătura din cămașa lui se mărise, și prin ea se ivise un crâmpei din pieptul lui, acoperit ici-colo de păr întunecat, acum umed din pricina efortului. Avea un aspect încântător de necuviincios și de intim, și fiecare parte din ea se înfioră în fața acestei priveliști.

Aproape că o sărutase. Un moment, susținută de brațul lui, simțise o legătură puternică între ei. Și se speriase cât de mult îl dorise.

Își luă mantia și își drese glasul.

– Quint, am vrut să-mi cer scuze pentru seara trecută, cu pistoalele. Nu ar fi trebuit să trag fără a te avertiza sau fără să întreb măcar.

El făcu o grimasă.

– Am reacționat exagerat și îmi cer scuze pentru asta. Nu am mai auzit o împușcătură de pistol din noaptea aceea și...

Se întrerupse.

– Și ce?

– Nimic. Am fost puțin zguduit, atâta tot.

Îl văzuse prin ușă. Doar zguduit? Făcuse aproape o criză de apoplexie.

– Ai făcut un lucru foarte curajos în noaptea aceea, spuse ea, când ai încercat să îl oprești pe atacatorului lui Maggie.

– A fost o prostie din partea mea. Nu am judecat bine lucrurile. Dacă aș fi făcut-o, aș fi luat o armă măcar.

– Nu aveai de unde să știi...

Quint ridică o mână, aplecându-și capul. Văzând că nu avea de gând să spună nimic, Sophie întrebă:

– Ce s-a întâmplat?

El se întoarse spre ea, extrem de serios. Cerule, buzele acelea frumoase, cărnoase. Nu se putea abține să nu se holbeze la ea.

– Ai auzit? întrebă el încet.

– Nu. Ce ar fi trebuit să aud?

El se încruntă.

– Am auzit sticlă spărgându-se. O fereastră, poate. Îi făcu semn cu mâna. Vino. Trebuie să văd ce s-a întâmplat.

Ea ridică palmele, ca și cum l-ar fi alungat.

– Dacă mă vede cineva? Cred că e prudent să rămân aici.

El oftă.

– În primul rând, știu că o vei lua la sănătoasa în clipa în care mă voi întoarce cu spatele și, dat fiind că s-ar putea să existe o amenințare pe proprietate, e mai bine să fii lângă mine decât să rămâi aici, singură.

– Prostii! Aproape sigur că e un șoarece.

– Nu am șoareci, cel puțin nu unii suficient de mari încât să spargă un geam. Ridică floreta și scoase capacul care acoperea vârful pentru siguranță. Și ești ilogică, Sophie. Fă cum îți spun, acum, sau vom pierde timp prețios într-o ceartă pe care o voi câștiga oricum, fără îndoială.

Îl văzuse pe Quint în dezbateri și era foarte, foarte bun. În plus, știau amândoi că nu era un șoarece. Ezitând, ea ridică cealaltă armă. Quint era deja la ușă, așa că trebui să se grăbească pentru a-l prinde din urmă. Se opri brusc și aproape că se izbi de spatele lui.

– Liniște, spuse el peste umăr.

Se strecură pe hol, iar Sophie îl urmă, ținându-se aproape. Liniștea răsuna în întreaga casă, iar covorul le înăbușea pașii în timp ce înaintau spre scări. Casa lui Quint tindea să fie austeră, observase ea. Mobilele și covoarele erau toate într-o condiție excelentă, dar spațiul nu avea viață. Nu era nici o floare să îl înveselească. Nu văzuse nici un portret de familie și nici o operă de artă, iar biroul părea a fi singura cameră pe care o folosea, de fapt. Mobila era acoperită cu huse grele, ca și când locuința ar fi fost temporară și el ar fi plănuit să se mute în orice moment.

La capătul scărilor, se opri să asculte. Ea aștepta pe prima treaptă, simțindu-se ridicolă. Șansele ca o persoană să fi intrat în casa lui...

Parchetul scârțâi undeva în dosul casei, iar Sophie își ținu respirația. Poate că vreunul dintre servitori nu se dusese încă la culcare. Cu floreta ridicată, Quint porni în direcția sunetului. Înainte să facă zece pași, o umbră se strecură din biroul lui Quint pe coridor. Un bărbat. Era învăluit într-o pelerină maro, trasă bine peste ochi. Umbra privi înspre ei și îngheță, iar Sophie văzu că purta o mască neagră, ca un fel de tâlhar.

– Nu mișca! îi porunci Quint bărbatului și făcu un pas înspre birou.

Într-o clipă, intrusul o luă la goană. Alergă înspre sufragerie, care dădea pe terasă, după cum știa Sophie. Quint sprintă după el, iar ea îi călcă pe urme. Era mai rapid, deși se străduia să țină pasul. În sufragerie, văzu silueta dând ușile cu ferestre înalte de perete și dispărând afară. Quint se opri brusc în prag și Sophie îl auzi rostind o înjurătură.

– De ce te oprești? strigă ea. Du-te după el!

Când ajunse lângă el, stătea acolo, nemișcat ca o statuie, cu fața contorsionată de furie și nefericire.

– Ce s-a întâmplat? Ești bolnav?

– Nu, spuse el repezit.

– Îl lași să scape? El nu spuse nimic, cu buzele strânse. Confuză, dar hotărâtă, ea dădu fuga pe terasă. Atunci îl voi prinde eu!

Quint se holba la ea, cu gura deschisă, în timp ce Sophie dădea buzna pe terasă ca o Walkirie răzbunătoare. El nu se gândise nici un moment că ea îl va urmări, singură. Chiar nu avea pic de rațiune? Oricine ar fi bărbatul, nu va dori să riște să fie descoperit, ceea ce însemna că o va răni pe Sophie fără remușcări. Doamne, putea fi rănită. Ucisă.

„Pentru Dumnezeu, omule", își spuse el. „Du-te odată." Sophie nu ar fi trebuit să fie pusă în situația de a-și risca viața doar pentru că lui îi era al dracului de frică. Ce fel de bărbat era acela care se temea să iasă din casă? „Fă-o", strigă mintea lui.

Trase aer adânc în piept și puse piciorul pe pardoseala de piatră de dincolo de sufragerie. Înainte să facă următorul pas, inima i se poticni și simți transpirație rece pe tot trupul. „Nu, nu acum." Se clătină, hotărât să nu cedeze, și se prinse de ramă. Făcu încă un pas înainte. „Concentrează-te asupra logicii. Ai făcut asta de o mie de ori până acum." Briza îi atingea pielea, reamintindu-i neplăcut că era parțial în afara casei, iar viziunea lui scânteie. Senzația de panică se intensifică de o mie de ori și, zvâcnind disperat, se năpusti înapoi în casă, unde se simțea în siguranță.

Îndoit de mijloc, își sprijini palmele pe genunchi și se luptă să tragă aer în piept. Îl cuprinse apoi un sentiment de rușine și de vinovăție. Nu o putea face, nu putea ieși afară, oricât de necesar ar fi fost. Însemna oare că așa o să se desfășoare restul vieții lui? Va fi dominat de frici nefondate și de reacții fizice incontrolabile? Poate că ar trebui să-și dea drumul și să-și tragă un glonț în cap în clipa aceea.

Furia îi învolbură sângele, puternică și violentă. Pe el, pe Sophie, pe persoana care îndrăznise să îi pătrundă în casă. Și unde era personalul lui blestemat? Se împletici până la clopoțel și trase de el, aproape smulgându-l din perete.

Aștepta lângă ușa terasei când apăru un lacheu ușor șifonat.

– Ați sunat, milord?

– Un intrus a pătruns în casă. A fugit în grădină, probabil că s-a îndreptat înspre alee. Ia sabia aceasta – arătă către floreta de pe dușumea – și asigură-te că a dispărut. Ai grijă, totuși, să nu intri în luptă cu el. Nu merită să-ți pierzi viața. Se întoarse și adăugă peste umăr: După ce termini, asigură-te ca Lady Sophia să ajungă acasă în siguranță. Apoi vino să mă anunți în birou.

– Prea bine, milord, spuse băiatul, luând arma.

Quint se retrase în birou. Singura cameră din casă care îi plăcea să stea. Încăperea unde își petrecea cea mai mare parte a timpului. Și singura cameră care tocmai fusese invadată de un hoț. Așadar, ce căutase intrusul?

Biroul se afla într-unul din capetele bibliotecii, iar teancurile de tomuri vechi, familiar, îi erau mai dragi decât o amantă. Le citise pe toate, pe majoritatea de mai multe ori, și își descoperise pasiunea pentru învățătură în acest spațiu. Chiar dacă părinții săi angajaseră cei mai buni profesori, Quint preferase să învețe singur. Deoarece citea de la vârsta de doi ani și vorbea fluent patru limbi până să împlinească opt ani, studiase singur ore îndelungate.

Tatăl său murise când avea șase ani. Quint o implorase pe mama lui să nu îl trimită undeva departe la școală, să-l lase să stea cu ea, și, pentru câțiva ani, îi îngăduise acest lucru. Dar când împlinise zece ani, nu a mai vrut să-i asculte rugile și l-a trimis la Eton.

Școala fusese îngrozitoare, în special în primii câțiva ani. Lecțiile absurd de facile îl făceau să se simtă frustrat, iar ceilalți elevi îl batjocoreau pentru întrebările pe care le adresa în timpul orelor. Băieții fuseseră nemiloși, deși Quint se străduise să-i ignore. Era retras. Venise acolo să învețe, la urma urmelor, nu să-și facă prieteni. Și, deși fizic era capabil să riposteze la atacuri, de ce Dumnezeu să se fi înjosit, coborându-se la un asemenea comportament primitiv necivilizat? Totul se schimbă în ziua în care patru elevi mai mari îl încuiară afară în chiloți. Era mijlocul lunii ianuarie și aproape că înghețai, iar picioarele lui începuseră să se învinețească, până când doi băieți dintr-o casă din apropiere îl văzură și li se făcu milă de el. Îl băgară înăuntru, îl încălziră și îi dădură haine și ceai. Când își reveni, cei doi salvatori ai lui merseră în sala

de cursuri a lui Quint, doborâră ușa și începură să îi bată măr pe băieții responsabili. Fusese cea mai înfricoșătoare și înduioșătoare priveliște la care asistase Quint vreodată în cei unsprezece ani ai săi.

Și dăduse naștere unei prietenii de o viață.

Nick Seaton, pe atunci doar cel de-al doilea fiu uitat al unui duce, și Simon Barrett, prețuitul viitor conte de Winchester, îl învățară în curând pe Quint tot ce nu putea învăța din cărți. Cum să dea un pumn. Cum să trișeze la cărți. Cum să se furișeze afară fără a fi prins. Quint, pe de altă parte, îi ajuta pe băieți cu temele. Cei trei erau inseparabili, iar școala deveni tolerabilă.

Soarta îi adusese laolaltă, iar Quint le rămase recunoscător celor doi bărbați care îl salvaseră nu o dată. Acum însă, mulțumea providenței că amândoi prietenii săi din copilărie lipseau, că nu erau martori la umilința lui. Se simțea încă la fel ca un băiețaș de unsprezece ani, lăsat afară în frigul nemilos, încercând să înțeleagă ce îl făcea să fie atât de diferit, atât de nefericit. Și prefera să nu asiste nimeni la lupta pe care o pierdea, la încercările disperate de a-și păstra mințile.

Suspinând, își îndreptă atenția asupra prezentului. Pe peretele îndepărtat se afla o cutie de sticlă, pe care o ținea închisă. În interiorul ei ținea diverse mărunțișuri și suvenire pe care le strânsese din călătoriile sale de-a lungul anilor. Nimic extrem de valoros, dar intrusul trebuie să fi avut o altă părere, căci forțase încuietoarea. Așadar, de aici venise sunetul de sticlă spartă pe care îl auzise mai devreme.

Tocmai cerceta rafturile ca să vadă dacă lipseau lucruri, când vocea lui Sophie sparse liniștea.

– Ei bine, l-am pierdut pe străzi, spuse ea gâfâind. Al naibii era de iute! A apucat-o pe Charles Street și a dispărut.

Quint nu era în stare să o privească. Nu putea suporta întrebările sau mila cuiva. Privea fix un mic telescop refractant din Roma.

– Nu contează. Îți mulțumesc pentru efort. John te va conduce acasă.

Se lăsă liniștea și o simți așteptând. Ce naiba voia să îl mai audă spunând? Nu avea nici o explicație, nici un răspuns. Și, în orice caz, nu avea chef să poarte o conversație pe tema aceasta.

Toată ființa lui voia să urle, să țipe de furie, de frustrare, pe măsura ce îl invada nefericirea, crescând ca un val pe care se lupta să-l blocheze. O crăpătură, și digul se putea rupe... nu se știa ce avea să se întâmple atunci.

– Cu alte cuvinte, îmi spui să plec?

Exasperarea ei îi intensifică emoțiile, o țandără în zidul stăpânirii lui de sine. Se îndreptă de spate și își încrucișă brațele la piept.

– Greu de crezut că aș îndrăzni să vorbesc nepoliticos unui asemenea model de perfecțiune, fiica fără cusur a unui marchiz, care aleargă pe străzi în haine bărbătești. Dar voi îndrăzni. Consideră că ți-am spus să pleci, Sophie, spuse el repezit. Lecțiile au luat sfârșit. Sfaturile, exercițiile, totul... s-a terminat. Pleacă și nu te mai întoarce.

– Încăpățânatule, spuse ea cu ochii mijiți ca două fante. Nu am făcut nimic altceva decât să încerc să te ajut. De ce nu vrei deloc să accepți?

Furia și rușinea clocoteau în tot corpul lui și își încleștă mâinile pentru a nu azvârli cu ceva.

– Nu am nevoie de ajutorul tău. Nu am nevoie de ajutorul nimănui.

– Chiar? Căci acest model de perfecțiune a observat cum ți-ai pierdut cumpătul când ai auzit zgomot de pistol. Cum ai refuzat să alergi...

– Ajunge! urlă el și, apucând primul lucru care îi căzu în mână – călimara de cristal de pe birou –, o aruncă de perete. Totul în jur fu împroșcat cu pete de un albastru-închis, dovada înfiorătoare a unei violențe pe care nu și-o mai manifestase până atunci. Cu pieptul tresăltând, el închise ochii, la vederea întregii scene. Dumnezeule, nu era cu nimic mai presus decât un animal. Își apăsă podul palmelor pe ochi. Era mai rău. Ea înrăutățea clar lucrurile.

– Quint, spuse ea încet. Lasă-mă să te ajut. Indiferent ce e în neregulă cu tine, se poate rezolva.

El clătină din cap. Atât de optimistă, această Sophie a lui. I se făcuse pe plac și fusese răsfățată toată viața, tatăl ei îngăduindu-i să facă tot ce-i plăcea, fără ca ea să suporte vreo consecință. Însă el nu mai putea fi salvat. Cum va reuși să o facă să înțeleagă?

– Ceea ce am eu nu poate fi rezolvat. Cu cât vei crede mai repede de lucrul acesta, cu atât mai mult îți vei dori să nu te mai amesteci în viața mea și să mă lași în pace.

– Asta crezi că am făcut, m-am amestecat?

Îi displăcea să o vadă cu chipul posomorât, cu umerii lăsați. Însă și mai tare detesta boala care colcăia în creierul lui. Trebuia să o alunge, deși, în realitate, își dorea să o tragă în brațele lui și să nu-i mai dea drumul. Dar așa trebuia să facă.

– Milord. Taylor bătu în ușa deschisă și privi înăuntru. Mi s-a părut că am auzit un pocnet. S-a întâmplat ceva?

Quint înghiți în sec și se strădui să-și recapete cumpătul.

– Totul e în regulă. Ocupă-te ca Lady Sophia să ajungă acasă, te rog, Taylor. Mă duc la culcare.

Fără a mai privi înapoi, ieși din birou și se îndreptă spre scări. Un lucru îi era clar: nu-i va fi ușor să adoarmă.

Zgomotele o treziră pe Sophie din somnul adânc. Le alungă, cuibărindu-se mai bine în așternuturi, până când lumina se revărsă în încăpere.

– Pleacă! mormăi ea și își trase perna peste cap.

– Milady, spuse Alice, domnia sa vă solicită prezența în biroul său, după ce vă îmbrăcați.

Tatăl ei voia să o vadă, și încă atât de devreme? Gândul acesta o trezi.

– Ce oră e?

– Aproape unu.

Sophie clipi.

– Da? Nu-mi vine să cred că am dormit până acum.

– Așa se întâmplă când stai în oraș toată noaptea, mormăi Alice.

– Nu am stat toată noaptea. M-am întors la o oră destul de rezonabilă. Doar că nu prea reușise să doarmă, după aceea. Evenimentele serii cu Quint i se răsuceau întruna în minte.

Se rostogoli în pat, icnind. Nu era părticică din corp care să n-o doară. Până și vârfurile degetelor de la picioare o dureau.

– Am timp pentru o baie?

– Domnia sa e un om ocupat. Presupun că nu va observa dacă mai întârziați câteva minute. Alice se duse la ușă și scoase capul pe coridor.

Sophie se luptă să se ridice în capul oaselor când se întoarse Alice.

– Crezi că e vorba despre Prelegere? Sophie o auzise de atâtea ori, că o putea recita. „Ai nevoie de un soț, Sophia. Nu voi fi mereu aici să am grijă de tine. Anul acesta mă aștept să-ți alegi unul." Și, deși își iubea tatăl enorm, nu avea nici o intenție să-i urmeze porunca. Eșecul ei îl va dezamăgi, ceea ce regreta, dar nu exista nici o speranță. Căsătoria era imposibilă.

Servitoarea se duse la garderobă.

– E timpul, cred.

Sophie oftă din rărunchi, legănându-și picioarele peste marginea saltelei.

– Domnia sa nu vrea decât să vă vadă la casa dumneavoastră, fericită și cu copii, milady. Toți tații vor asta.

Vinovăția o apăsa. Ar fi fost căsătorită acum, dacă nu s-ar fi comportat prostește. Chiar crezuse că lordul Robert îi va cere mâna. „Multe cupluri logodite își petrec în avans noaptea nunții, Sophia. Și ne vom logodi de îndată ce voi putea vorbi cu tatăl tău."

Doar că după aceea, nu îl abordase pe tatăl ei. Așteptase și așteptase, speranța ei murind pe zi ce trecea, până când, în cele din urmă, îl încolțise, o săptămână mai târziu, la o serată.

– Robert, îi spusese ea după ce rămaseră singuri. Credeam că aveai de gând să vorbești cu...

El îi aruncă o privire rece, cu o expresie atât de neprietenoasă pe chip, încât abia îl recunoscu.

– Atunci ai înțeles greșit, spuse el. Soția mea va fi pură când va veni în patul nupțial.

Sophie rămase fără aer.

– Eu... am fost pură.

– Atunci unde a fost sângele? rosti el disprețuitor.

– Nu știu. Mi s-a spus că nu toate femeile sângerează prima dată.

– Ba da. Și ai fost mult prea... entuziastă pentru o virgină. Să mă căsătoresc cu tine acum ar însemna să-mi dezonorez familia.

Amintirea o făcu să se cutremure. „Dezonoare." Citise adevărul în ochii lui și știuse că Robert nu o va crede niciodată. Întotdeauna va considera că era ceva în neregulă cu ea. Între timp, Robert se căsătorise cu o altă fată, la scurtă vreme după ultima lor discuție, și se mutaseră la familia lui în Țara Galilor. Iar Sophie jurase să nu mai îngăduie nimănui vreodată să o umilească.

Nu va lăsa nici un bărbat să simtă rușinea ei.

Până să facă baie, să se îmbrace, să-și usuce părul și să intre în biroul tatălui ei, se făcuse aproape trei.

– Bună ziua, tată.

Tatăl ei ridică privirea. Secretarul său era acolo, scrijelind abitir cu peniță pe un pergament în timp ce marchizul îi dicta. Tatăl ei era un membru important al cercului de elită din Liverpool și își petrecea zilele atât cu îndatoririle guvernamentale, cât și cu chestiunile legate de moșie. Însă, deși mereu ocupat, își făcea timp și pentru ea.

Chipul tatălui ei se înmuie în timp ce se ridică de pe scaun.

– Sophia! Iată zâmbetul frumos care-mi luminează ziua mohorâtă. Vino aici, draga mea.

Ea simți o căldură în tot corpul văzându-i afecțiunea, la fel ca întotdeauna. Tatăl ei cel exuberant și afectuos, care nu se temea niciodată să-și arate sentimentele față de membrii familiei. Încă era chipeș la cei cincizeci și opt de ani ai săi, înalt și în formă, cu fire albe și favoriți. Când se apropie, se întinse spre ea și o sărută pe obraz.

– Sper că nu te-am întrerupt din vreo activitate. Yates, te superi dacă ne acorzi un moment?

– Bineînțeles că nu, milord.

Secretarul își strânse lucrurile și părăsi încăperea.

După ce ușa se închise, el spuse:

– Haide să luăm loc, bine? Am ceva de discutat cu tine. Sophie se așeză pe scaunul din fața biroului lui, împreunându-și degetele. Draga mea, spuse el, reluându-și locul pe scaunul din spatele biroului. Știu ce înseamnă să fii tânăr și să te distrezi, crede-mă, am avut parte de ceva distracție și eu, pe vremea mea, dar tu ești o doamnă și regulile sunt diferite. În fiecare an îți ține aceeași prelegere și în fiecare an o ignori. Astfel, mă tem că a sosit momentul să fie luate măsuri drastice.

Sophie clipi. Aceasta nu era Prelegerea. „Măsuri drastice... Ce voia să însemne asta?"

– Tată, știu că dorești să mă căsătoresc. Voi găsi pe cineva în sezonul acesta, promit.

– La fel a sunat răspunsul tău în fiecare an de când ai debutat în societate. Cu toate acestea, ai rămas nemăritată. Îți descurajezi pretendenții cu atâta iscusință, că ar putea fi considerată o artă. Știu că port și eu o parte de vină pentru că ți-am făcut pe plac în toți acești ani. Dar după ce mama ta... Trase aer adânc în piept, iar ei i se strânse inima, atât pentru că el își pierduse soția, cât și pentru că ea își pierduse mama. Apoi, el continuă: Sezonul acesta va fi diferit. Am deja pe cineva în minte pentru tine. Prin urmare, dacă nu alegi tu, voi alege eu pentru tine.

Lui Sophie se strânse stomacul și rămase cu gura căscată.

– Nu! Nu se poate să vorbești serios.

– Ba da. De ce nu? Sophie, mă apropii de șaizeci de ani. Aș vrea să te văd la casa ta. Poate chiar să țin în brațe un nepot sau doi, înainte de a mă duce pe lumea cealaltă.

Ideea ar fi doborât-o din picioare, dacă nu ar fi stat jos. Nu se gândise niciodată... Desigur, știa că o să moară într-o zi, dar ziua aceea păruse întotdeauna atât de departe. El era tot ce avea. Da, mai exista o mamă vitregă și un frate vitreg, dar nu erau același lucru. Acesta era omul care o legănase până adormea la loc de fiecare dată când avea un coșmar... omul care o lăsase să se dea pe balustradă în pijamale... omul care îi permisese să țină un purcel în casă ca animal de companie.

– Și cu cât te apropii mai mult de treizeci de ani, continuă el, cu atât va fi mai greu să faci o partidă bună.

Cuprinsă de amețeală, ea spuse gâfâind:

– Cine... cine e?

Tatăl ei clătină din cap.

– Nu-ți voi spune, de teamă că vei găsi o cale să îl sperii, dar acest gentilom îndeplinește toate criteriile mele în ceea ce privește soțul potrivit pentru fiica mea. Doar am vrut să știi că te vei căsători anul acesta, fie că îl alegi tu sau îl aleg eu pentru tine.

Mută câteva hârtii pe birou, incapabil să îi întâlnească privirea, iar ea își dădu seama cât de stânjenit se simțea.

Nu îl credea. Tatăl ei nu putea să o mărite cu cineva pe care ea nu îl voia. Nu trebuia decât să-i acorde timp. Să depună un efort rezonabil la petrecerile de anul acesta. Să meargă la câteva plimbări în parc. Apoi va ceda, era sigură de asta.

Dar o mică îndoială continuă să îi dea târcoale tot restul zilei.

Capitolul 6

A doua zi după-amiază, starea de spirit a lui Quint era mai neagră decât obsidianul. Sticla spartă și petele de cerneală din biroul său fuseseră îndepărtate, dar nu făcuse nici un progres în a afla cine era persoana responsabilă pentru intrarea prin efracție, sau ce anume căutase. Din ce putea să spună Quint, totul era la locul său. Nu fusese luat nimic de valoare. Munca lui era bine păstrată într-un loc sigur, în care nu putea fi găsită niciodată de nimeni în afară de el.

În plus, vinovăția se adăuga la celelalte griji. Își pierduse controlul în fața lui Sophie. Se purtase ca un copil, strigând și aruncând lucruri. Cum putea să mai dea ochii cu ea vreodată?

O bătaie timidă în ușa biroului său îi întrerupse șirul gândurilor.

– Da? spuse el repezit.

Apăru una dintre servitoare. „Elizabeth? Eliza?"

– Milord, e un bărbat la ușă care întreabă de un Sir Stephen. Pare foarte convins că domnul locuiește aici. Ce să-i spun?

– Unde e Taylor?

– E jos, milord. Ștergeam praful și am auzit bătaia în ușă.

– De cine a întrebat? De Sir Stephen? Nu locuiește nimeni aici cu numele ăsta. Spune-i că a greșit adresa.

– Tocmai asta e, domnule. Insistă că nu a greșit-o și că e oaspetele domniei voastre.

„Oaspete?" Quint își frecă fruntea.

– Cine este vizitatorul?

– Lordul MacLean, milord.

Asta îl puse pe gânduri. Îl văzuse pe MacLean iarna în cluburi și la diverse evenimente sociale, dar nu schimbaseră nici măcar zece cuvinte. De ce s-ar afla un conte scoțian – unul despre care el și Sophie discutaseră recent – în fața ușii lui Quint, întrebând de un oaspete inexistent?

– Condu-l în salonul din față, te rog.

Servitoarea făcu o reverență și închise ușa. Quint se ridică și își luă haina de pe speteaza scaunului, vârându-și brațele pe mâneci. Putea să aibă legătură cu duelul lui Sophie? Începu să dea ocol biroului, întrebându-se dacă ea apelase la MacLean, până la urmă.

Blestemându-se pentru prostia lui, își încheie nasturii hainei și continuă să se îndrepte spre salon. Sophie trebuia să meargă la MacLean. Nu-i spusese el să nu se mai întoarcă niciodată? Intenționat se purtase cu cruzime față de ea, cu o seară în urmă, sperând că o va ține la distanță. Prin urmare, ușurarea ar fi trebuit să fie emoția predominantă, nu arsura aceasta care îi înflorea în piept, arsură pe care o bănuia a fi gelozie.

Lordul MacLean se ridică la intrarea lui Quint.

– Îmi cer scuze pentru deranj, Quint. Îl căutam pe oaspetele tău, Sir Stephen.

Quint îi făcu semn să se așeze, făcând și el același lucru.

– Mă tem că cineva îți joacă o festă, MacLean. Nu am nici un oaspete.

Scoțianul masiv se încruntă, părând sincer uluit.

– L-am auzit cu propriile mele urechi spunând-o. De ce-ar minți vărul tău?

– Vărul meu?

– Am dat peste el la Madame Hartley cu două seri în urmă, într-o ceartă cu lordul Tolbert. Se pare că Tolbert l-a provocat pe tinerel la duel, refuzând să-i accepte scuzele. A trebuit să intervin, iar Tolbert s-a ofensat că un scoțian intervine într-o dispută a unor gentilomi englezi.

Quint ridică din sprâncene, iar MacLean încuviință din cap.

– Într-adevăr. Nu puteam lăsa lucrurile să rămână așa. Urmează să mă confrunt cu Tolbert într-un duel, iar Sir Stephen a fost de acord să îmi fie secund.

Frânturi familiare de informație își făcură loc în mintea lui Quint: duel. Pantaloni din piele de căprioară. MacLean. Tinerel.

Văr cu vicontele Quint. Iar apoi informațiile se legară. Doamne, Dumnezeule!

Chiar mersese prea departe de data aceasta.

Degetele i se încleștară pe mânerele scaunului. Era tot ce putea face pentru a rămâne așezat, pentru a nu sări și... ce? Să-și vânture pumnii, mânat de o ură neputincioasă? Să aștearnă pe hârtie niște cuvinte dure? Nu se punea problema să o poată lua la goană prin Mayfair, cerând răspunsuri. Hristoase, era patetic.

– Cum arată Sir Stephen? se forță el să întrebe.

– Tânăr. De-abia ieșit de pe băncile școlii, dacă vrei să știi adevărul. Un pic scund, dar toți îmi par astfel. Păr șaten. Ochelari. Slab.

Își ascundea ochii. Inteligent. Nu, nu inteligent, se corectă el. Nimic din ticluiala ei nu indica inteligență. Avea idee cât de iremediabil distrusă ar fi fost reputația ei dacă s-ar fi aflat cine era? Un stol de întrebări i se rotea în minte, dar fără a primi vreun răspuns. Nu-și putea închipui nici măcar un singur motiv pentru care ea umbla de colo-colo prin societatea londoneză, costumată în bărbat. Ba mai mult, într-un bordel.

În afară de a fi izolată într-un turn închis cu un lacăt inexpugnabil, era de neoprit, iar el nu putea face nimic. Nu-și deplânsese niciodată boala mai mult decât în momentul acela. Când se gândea la ea umblând prin Londra, noaptea, nesupravegheată, îmbrăcată ca un bărbat... i se puteau întâmpla tot felul de lucruri nefericite. Avea nevoie de un protector, doar că protectorul ei nu putea să fie cel mai mare crai din Londra. Ultimul bărbat pe care Quint îl dorea în preajma lui Sophie era cel din fața lui.

MacLean îl privea îndeaproape, așteptând un răspuns. Ocazional, reputația de nebun putea fi un beneficiu.

Quint pocni din degete.

– Desigur, vărul meu. Cum de am putut uita de flăcău? Îmi petrec mare parte din timp studiind și nu pot ține pasul cu venirile și plecările lui.

– Așadar, locuiește aici?

– Da, se plimbă de colo-colo prin casă. Dar stai departe de el.

– De ce?

– E imprevizibil. Umblă ca un lunatic în unele nopți. Alteori, nu se ridică din pat toată ziua. Se bătu cu degetele în tâmplă. *Non compos mentis.*

MacLean ridică dintr-o sprânceană.

– Ei bine, voiam să vorbesc cu el despre Tolbert. Trebuia să mă caute ieri, dar nu a apărut.

Era de înțeles. Să se dea drept bărbat era infinit mai ușor noaptea decât ziua. Cel puțin, dădea dovadă de oarecare reținere.

– În calitate de tutore de drept al băiatului, mi-e teamă că nu pot îngădui una ca asta. Starea lui mintală nu l-ar face să fie un secund de nădejde. Ar putea avea o criză, împușcându-te pe tine, în schimb.

MacLean se încruntă și încuviință din cap, iar Quint întrebă:

– Știi cumva de ce l-a provocat Tolbert pe Sir Stephen?

MacLean își ridică trupul mătăhălos de pe scaun și rânji.

– Nu am priceput toată povestea, dar am auzit că din pricina unei femei de la Pretty Kitty.

Quint se înecă, dar își mască repede șocul tușind.

– Așa spui? Voi avea grijă să îl întreb data viitoare când îl văd. Așa că ferește-te de Sir Stephen ca de un ciumat. Nici măcar nu m-aș apropia de el, dacă aș fi în locul tău. Se ridică și îi susținu privirea lui MacLean. Stai departe, departe de tot de Sir Stephen.

MacLean își ridică mâinile, ca și sprâncenele.

– Nici o problemă. Dar s-ar putea să nu mai dea așa des de bucluc dacă l-ai îngrășa. Flăcăul e mai slăbănog decât un băț dintr-un gard.

Pe strada din spatele ceainăriei aștepta o trăsură mare. Birjarul sări în picioare când Sophie se apropie.

– Salutări, milady.

– Bună ziua, Biggins.

Acesta îi deschise ușa și coborî scărița.

– Mulțumesc.

Urcă în trăsură, arcurile bine întinse ale vehiculului protestând ușor. Perdelele erau trase, iar în interior fusese aprinsă o lampă. Biggins închise ușa în urma ei.

– Îmi cer scuze pentru întârziere, le spuse Sophie celor două femei care așteptau în interior, în timp ce ea se așeza.

– Nici o problemă, milady, spuse Pearl Kelly zâmbind. Eu și Mary comparam trucurile meseriei, cum ar veni.

Fața delicată a lui Pearl era încadrată de bucle atent poziționate, într-un stil atât tineresc, cât și ademenitor. Deși era devreme, bijuteriile ei luceau în interiorul slab luminat. Sophie nu o văzuse niciodată pe Pearl fără ceva lucindu-i la degete sau la gât.

– Îmi pare tare rău că am ratat conversația. Poate...

– Nu, știți că nu pot. Pearl își îndreptă mustrător un deget înspre Sophie. Lady Winchester și ducesa mi-ar pune amândouă pielea în băț. Nu înainte să vă căsătoriți.

Sophie își înghiți replica, și anume că nu se va mărita niciodată, căci ce rost avea. Nimeni nu o credea, oricum. Se întoarse către fata slabă, cu părul negru, de lângă Pearl.

– Mary, îți mulțumesc că ai fost de acord să te întâlnești cu mine. Aș fi venit la tine, la Kitty, dacă ar fi fost posibil, dar mi-e teamă că Sir Stephen trebuie să rămână nevăzut pentru câteva zile.

Poate că Sir Stephen scăpase de întâlnirea din zori cu Tolbert datorită intervenției lordului MacLean, dar acum era implicat într-o alta, tot datorită lordului MacLean. Cine să fi zis că bărbații din aristocrație erau atât de aprinși în spatele ușilor închise?

Mary ridică din umeri.

– Nici o problemă, milady. Nu am ocazia să stau de vorbă cu Pearl Kelly și cu fiica unui marchiz în fiecare zi.

– Iar faptul că te-ai furișat afară nu îți va provoca probleme?

– Nu, milady. Prietena mea Tibby mă va acoperi.

– Totuși, cel mai bine e să nu te rețin. Mă întrebam dacă mi-ai putea spune despre domnul care o plăcea pe Rose și care îi promisese că o va instala într-o casă.

– Să o instaleze? Rose nu mi-a spus niciodată nimic despre vreun protector, milord.

– Se pare că i-a spus surorii ei. Mă gândeam că poate ți-a împărtășit și ție vestea.

– Mă tem că nu, milady. Avea, într-adevăr, niște clienți regulați, dar nu am auzit niciodată că îi căzuse cu tronc vreunuia.

Sophie schimbă o privire rapidă cu Pearl.

– Cât despre acești clienți recenți, spuse Pearl, ai vreo idee cu privire la identitățile lor?

Mary înclină din cap și reflectă la întrebare.

– Ei bine, stați să vedem. Îi cunosc doar după cum le zicea, ăăă, pe numele de alint...

Ridică din sprâncene.

– Da, înțeleg. Apoi Pearl îi spuse lui Sophie: Le dau nume după performanța sau după preferințele lor în dormitor.

– Ah, spuse Sophie. Și?

– Să vedem. Unul din oamenii lui O'Shea. Îl numea Sweaty[1]. Un alt domn, îl numea La Gauche[2]. Mary își puse mâna în poală, întinse un deget și îl îndoi spre stânga. Pearl chicoti, iar Sophie scăpă porumbelul:

– Pot face asta?

Mary și Pearl izbucniră în hohote de râs.

– Prea bine, spuse Sophie pentru a reveni la subiect. Altcineva?

– Mai era Watcher[3]. Nu voia să o atingă niciodată, doar să o privească... știți. Mary se foi pe scaun. Unuia îi zicea Regele George, căci nu părea a fi în toate mințile, Dumnezeu să-l odihnească pe Maiestatea Sa.

– Cum adică nu era în toate mințile? întrebă Sophie tăios.

– Bătea câmpii, cred. Nu era violent, doar... ciudat. Vorbea tot felul de prostii. Dar nu cred că i-ar fi făcut rău, milady. Rose era o fată cu capul pe umeri.

– Nu mă îndoiesc, dar răul nu se arată întotdeauna direct. Îți mai vine vreunul în minte?

– O, era un bărbat care se bâlbâia când se excita. „Limbă încâlcită" îi spunea. Asta e tot ce-mi pot aminti, milady.

– Mulțumesc, Mary. Îmi trimiți vorbă dacă îl întâlnești pe vreunul dintre bărbații aceștia? Aș vrea să văd dacă le pot afla identitatea.

– Da, milady. Mai mult ca sigur că vor începe să se vadă cu alte fete de la Kitty.

Sophie băgă mâna în poșetă, scoase câteva monede și i le dădu lui Mary.

– Ascunde-le și folosește-le pentru tine.

---

[1] Asudatul

[2] Stângaciul, în limba franceză, în original (n.red.)

[3] Privitorul

– Mulțumesc, milady. Așa voi face.
– O conduci înapoi? o întrebă Sophie pe Pearl.
– Da, milady. Aveți grijă.
– Și voi.

Un al doilea vizitator sosi la scurt timp după plecarea lui MacLean, unul pe care Quint nu îl putea alunga, oricât de mult ar fi vrut.

– Quint, îți mulțumesc că m-ai primit. Lordul David Hudson intră în biroul lui Quint, sprijinindu-se ușor în bastonul din mâna stângă. Deși va trebui să-mi explici de ce refuzi să vii la mine, bolnav sau nu.

Hudson fusese contactul lui Quint la Ministerul de Interne timp de șapte ani. Extrem de inteligent și charismatic, Hudson era, neîndoielnic, unul dintre cei mai importanți bărbați din guvernul britanic, deși era ușor neclar ce făcea exact. Îl recrutase pe Quint în timpul conflictului napoleonian, iar Quint se bucurase de anii aceia în care dezvoltase coduri complicate, pe care francezii nu le puteau sparge. Cei doi comunicau doar sporadic în ultima vreme. Hudson știa despre el că lucra la ceva, dar nu cunoștea detaliile. Quint prefera să-și țină munca secretă până la finalizare.

– Am fi putut rezolva totul prin corespondență, spuse Quint. Nu era nevoie să bați drumul până în Mayfair.

– Da, omul tău a încercat să mă alunge de la ușă. Și e suficient să spun că nu am venit în vizită de curtoazie.

Privi în jur după un loc unde să se așeze.

Quint îndepărtă cu reticență lucrurile de pe un scaun.

– Dar dacă aș fi contractat ceva contagios?

Hudson se îndreptă spre scaun, își ridică cu un gest tacticos cozile redingotei și se așeză. Își rezemă bastonul de birou.

– Dar nu ai contractat nimic. Ești perfect sănătos.

„Aș face mai bine să nu-l contrazic", se gândi Quint. Nu avea nici o intenție de a explica exact cât de prost se simțea.

– Acum că ești aici, poate că îmi poți spune de ce ai vrut să mă vezi.

Hudson își rezemă coatele de brațele scaunului, ridicându-și degetele.

– Cât știi despre situația politică actuală a Greciei?

Quint își înclină capul, căutând prin informațiile din minte.

– Știu că se coace o revoluție acolo de un număr de ani și că Filiki Eteria face demersuri considerabile în privința planurilor de lansare a unei campanii de eliberare de sub conducerea otomană. Grecii au susținerea lui Alexandru I, care se presupune că speră să colonizeze regiunea, după vărsarea de sânge, iar Anglia ar prefera ca Rusia să nu obțină un avanpost atât de apropiat de țărmurile noastre.

– Foarte bine. Castlereagh susține nevoia menținerii status quo-ului, având în vedere situația, pentru a păstra pacea în Europa cât mai mult posibil. Eu însă orchestrez lucrurile în tăcere, pentru a mă asigura că indiferent când ar începe disputa, aceasta se va desfășura așa cum dorim.

– Aha!

– Da, înțelegi încotro mă îndrept, presupun. Știu de treaba pe care ai făcut-o împotriva lui Bonny și mai știu de predilecția ta de a rezolva enigme nerezolvabile. Bănuiesc că încerci să spargi codul secret al lui Vigenère pe durata încarcerării tale autoimpuse. Nu e nevoie să-ți comunic cât de valoroasă ar fi această soluție pentru guvernul britanic, dat fiind că toate celelalte guverne din Europa îl utilizează. Am putea citi și descifra toate mesajele codate trimise vreodată. Prin urmare, întrebarea este cine altcineva mai știe de munca ta?

Înfricoșător cât de multe știa Hudson.

– Absolut nimeni.

– Am înțeles că aseară ai avut un intrus aici. De ce s-ar osteni cineva să facă asta, în opinia ta, dacă nu ai fi aproape de găsirea soluției?

Quint înțepeni, de-abia mai fiind în stare să răspundă. Cum de aflase Hudson despre seara trecută?

– Nu am nici cea mai vagă idee.

– Pentru că nu există nici un alt motiv. Ești sigur că nu ai spus nimănui despre munca ta? Lui Lady Sophia, poate?

„La naiba!" Quint îi cercetă figura, dar Hudson nu trăda nimic. Nu exista nici un indiciu cu privire la felul în care aflase despre... prietenia lui cu Sophie. Omul avea gheață în vine; nu era de mirare că urcase atât de sus în slujba Maiestății Sale.

– Nu, Lady Sophia este o prietenă. Nimic mai mult.

O mică tresărire a buzelor fu singura reacție sesizabilă la Hudson.

– Presupun că cel care a intrat prin efracție nu a găsit nimic. Treaba la care lucrezi este într-un loc sigur?

– Da.

– Există vreo șansă să-mi spui unde o ții?

– Nici una.

Hudson își bătu degetele unele de altele într-o mică demonstrație de iritare.

– Quint, Castlereagh este... nepopular. Oamenii sunt nemulțumiți de politica sa, de cele Șase Legi și altele asemenea. Iar această discordie îi afectează starea mintală. Opinia publică poate fi foarte aspră când se întoarce împotriva ta.

Quint încercă să nu reacționeze. Cunoștea regulile jocului. Hudson nu se lăsa intimidat, așa că acum își încărcase tolba cu săgeți bine țintite. Quint privea și aștepta.

– E îndoielnic că va mai rezista mult, continuă Hudson, așa că trebuie să începem să ne gândim la viitorul Angliei.

– Iar tu speri să-i urmezi?

Hudson făcu o grimasă.

– Cerule mare, nu. E o poziție mult prea vizibilă pentru mine. Prefer să rămân în umbră, unde se află adevărata putere. Dar am deja în minte pe cineva, cineva care va asculta de glasul rațiunii, când va fi necesar. Ca și când un pair al regatului ar avea nevoie de protecția noastră.

Lui Quint i se ridică părul pe ceafă. Doamne, ura politica. De ce nu-și puneau bărbații inteligenți timpul și efortul în slujba unor scopuri mai demne, precum știința și folosofia, era peste puterea lui de înțelegere. Boala și foametea puteau fi foarte bine eradicate, dacă nu ar exista politicienii. Și agenții guvernului britanic.

– Nu pot scoate la iveală ceea ce nu am încă, Hudson. Treaba e în lucru, dar nu e terminată. Când va fi gata, o vei avea – nici o clipă mai devreme.

Omul zâmbi afabil, deși privirea sa rămase la fel de dură precum cremenea.

– Desigur. Atâta timp cât eu sunt cel care o va primi.

Ceea ce însemna că întrevedea posibilitatea vânzării de către Quint a soluției codului secret unui imperiu rival.

– De ce n-ai fi? contracară el cu răceală.

– Nu-mi pot imagina. Dar asistăm la niște evenimente ciudate în ultima vreme, nu-i așa?

În timp ce îl privea țintă pe Hudson, Quint cataloga rapid înfățișarea acestuia. Păr negru scurt, genul pe care îl vedeai sub peruci, rărit pe frunte, formând un decupaj în față. Unghii curate și scurte. Îmbrăcat elegant, cu haine costisitoare. Același șchiopătat, de pe urma unei răni suferite pe când luptase cu Wellington în Portugalia, înainte de a intra în slujba guvernului. Nici o pată, nici o urmă de murdărie nu-i umbrea prezența. De ce pierdeau bărbații atâta vreme cu înfățișarea lor era un lucru care îl uimea continuu pe Quint.

Nimic nu părea nelalocul lui, însă ceva nu era în regulă. O știa instinctiv. Același baston pe care Hudson îl purta mereu, în interiorul căruia se ascundea fără îndoială o sabie lungă și ascuțită. Din mâner lipsea o mică bucată de lemn, în apropierea capului.

Însă nimic din toate acestea nu ar fi trebuit să-l facă pe Quint să nu se simtă în largul său. Atunci de ce insista o parte din mintea lui să caute acolo unde nu exista nimic? Nu era decât un singur răspuns: mintea lui se deteriorase chiar mai mult decât crezuse inițial. Ideea îl deprimă al naibii de tare.

Hudson își apucă bastonul și se ridică de pe scaun. Quint se ridică și el, tulburat.

– Te las atunci la treabă, spuse Hudson, îndreptându-se spre ușă. O zi bună, Quint!

Câteva momente mai târziu, după plecarea lui Hudson, Quint îl chemă pe Taylor în birou.

– Da, milord?

– Taylor, membrii personalului, câți sunt în total acum? Zece?

– Nouă, milord. Servitoarea care se ocupa de partea de sus a casei a demisionat astăzi, ceva mai devreme.

Quint căută în birou o bucată goală de hârtie.

– Cere uneia dintre celelalte servitoare să-i preia sarcinile sau angajează una nouă. Nu contează pentru mine. Mulțumesc, Taylor. Asta e tot.

– Iertați-mă că întreb, dar v-ați gândit vreodată să angajați un valet?

Cu penița deasupra călimării, spuse:

– Nu. De ce?

Nu voia un valet. Nu mai avusese unul de la douăzeci de ani. Valeții nu erau de acord cu orele lui bizare de somn și cu obiceiurile lui de a se îmbrăca. Erau mai răi decât doicile, iar Quint nu avea nevoie să fie îngrijit ca un copil. Ca un imbecil. O, la naiba...!

– Servitoarele, milord, sunt responsabile de multe sarcini într-o casă de mărimea acesteia. Solicitările suplimentare legate de garderoba domniei voastre – cusutul, lustruitul, călcatul – nu intră în sarcinile pe care le îndeplinesc în mod normal pentru stăpânul casei. E treaba valetului. Cred că am reușit să păstrăm servitoarele mai multă vreme dacă am avea un valet. Probabil că pe fața lui Quint se citea oroarea, căci Taylor adăugă iute: Am putea să-l ținem jos, milord, dacă preferați. Domnia voastră nu trebuie să-l vadă niciodată. Dar ar putea avea grijă de haine, eliberând servitoarele de această responsabilitate.

Avea logică, la naiba. Lui Quint nu-i păsase niciodată de convenții, dar poate că nu era cinstit să le ceară servitoarelor să facă mai mult decât trebuia.

– Bine. Găsește unul, dar ține-l departe de ochii mei.

– Mulțumesc, milord.

Taylor se retrase, lăsându-l pe Quint singur să reflecteze asupra dialogului cu Hudson.

Oare cum aflase Hudson informațiile? Trebuia să fie cineva din casa lui Quint, cineva care observa și transmitea bilete Ministerului de Interne.

Și mai era intrusul. Deși structura casei Beecham nu era complicată, omul știuse exact unde să găsească cea mai rapidă ieșire. Ceea ce sugera că era familiarizat cu casa. Și mai știa că el și Sophie erau prinși în discuții în sala de bal. Prin urmare, cine era?

Casa Beecham atrăgea o adunătură de oameni, în principal din pricina reputației lui Quint ca stăpân dificil și a faptului că nu se deranja niciodată să ceară referințe. Era posibil ca toți membrii personalului să nu fie cine pretindeau. Nici o agenție de angajare nu mai voia să lucreze cu el, astfel că toți cei angajați erau luați de pe stradă. Nu că ar fi contat; orice i-ar fi putut spune o agenție de angajări ar fi fost mult mai puțin decât putea observa Quint singur.

Interviul lui Taylor, cu câteva săptămâni în urmă, de exemplu. Un flăcău cu față proaspătă, pantofi de împrumut, exagerat de slab, cu o cicatrice vagă de la o arsură pe interiorul încheieturii drepte. Prea tânăr ca să fi slujit vreodată ca majordom, dar disperat după orice slujbă putea găsi. Quint îl angajase pe loc. Însă nu știa nimic despre proveniența lui.

Se încruntă privind spre pereții biroului său. Casa aceasta era ultima alinare care îi rămăsese, singurul loc unde se putea retrage. Crescuse aici... își îngropase părinții aici... moștenise titlul exact în încăperea aceasta. Era singurul loc din lume unde se simțise în siguranță.

Până acum.

Capitolul 7

Quint se holba la coșul de pe prag. Era acoperit cu o pătură roșie de lână, iar deasupra materialului gros se afla o hârtie mare, pe care scria: „Pentru domnia sa".

– Cine spui că l-a trimis, Taylor?

– Nu se știe, milord. Persoana a plecat înainte ca bucătăreasa să răspundă la ușă.

Quint se scărpină gânditor în bărbie. După spargerea din urmă cu câteva seri, presupunea că orice era de așteptat.

– Ar fi mai bine să te dai înapoi, Taylor, spuse el.

Majordomul se îndepărtă, iar Quint ridică marginea păturii. Și văzu... o blană maro. Și niște picioare.

Trase pătura și dădu peste un câine adormit. Un cățeluș, mai exact. Maro-deschis pe tot corpul și negru în jurul nasului. În jurul gâtului avea legată o fundă mare, stacojie, sub formă de papion.

– Vai, este un cățeluș, spuse bucătăreasa, privind împreună cu Taylor peste umărul lui Quint. Și ce drăgălaș e!

Quint făcu o grimasă.

– Câinii nu sunt drăgălași. Câinii fac dezordine, sunt murdari și extrem de proști. Îți solicită atenția și mănâncă...

Se întrerupse, căci animalul începuse să se miște, trezindu-se și dând din labe. Clipi de câteva ori și se rostogoli pe spate să se întindă.

– E băiat, aș zice, adăugă bucătăreasa râzând, apoi deveni iute serioasă. Mă iertați, milord.

– Nu e nevoie să te scuzi pentru că ai tras concluzia anatomică evidentă, spuse Quint ridicându-se. Întrebarea este ce vom face cu el? Nu îl putem păstra. Poate că băieții de la grajduri...

Bucătăreasa spuse pe nerăsuflate:

– Dar, milord, câinele acesta este pentru domnia voastră. Cineva a dorit să-l primiți.

Câinele să răsuci pe burtă și se ridică. Urechile îi fluturară, atât de mari erau, și își puse labele mari pe marginea coșului, încercând să sară afară.

– Da, dar nu știu absolut nimic despre animalele domestice. Cum să am grijă de el, cu ce să îl hrănesc?

– Vai, nu e greu, milord. Adică, după ce îl dresați cum trebuie.

Quint își trecu mâna peste față. Hristoase, animalul va urina prin toată casa. Taylor își drese vocea.

– Dacă mi-e îngăduit, milord, cred că animalul e un membru bine-venit în gospodăria noastră. Servitorii vor aprecia ocazia de a avea grijă de el.

– O, da, adăugă bucătăreasa grăbită. Sunt de acord, milord.

Acum, Quint ar fi părut un căpcăun dacă ar fi încercat să se descotorosească de creatură.

– Câinii au nevoie de mișcare. Cine îl va scoate la plimbare?

– Voi pune un lacheu să o facă.

– Și presupun, i se adresă Quint bucătăresei, că îmi vei spune că tu vei hrăni animalul.

– Într-adevăr, milord. Avem destule resturi pentru el.

Cățelușul se chinuia încă să iasă din coș, însă marginile de răchită erau mai înalte decât capul lui. Quint se aplecă și înclină coșul până ce creatura reuși să se rostogolească afară. Dând din coadă nebunește, cățelușul coborî treptele și începu să amușineze pământul.

Quint știa cine îl trimisese. Nu se putea abține să nu-și vâre nasul, în ciuda cuvintelor aspre pe care i le aruncase. De ce era atât de hotărâtă să îl asalteze continuu? Exercițiul pentru duel,

scrima... iar acum un câine. Nu avea timp pentru un animal. Trebuia să-și folosească întreaga concentrare în cercetare și experimente, în găsirea unei căi de a redeveni cel care fusese. Cel de dinainte de accident.

Încă nu se decisese ce să facă în privința celeilalte identități a ei – Sir Stephen. Întreaga tărășenie ar fi fost amuzantă, dacă nu era și incredibil de nesăbuită. Escapadele ei în haine de gentilom aveau vreun scop sau era doar plictisită? Și cum de nu-i descoperise nimeni secretul până acum? Quint ar recunoaște-o dintr-o mie, oricum ar fi costumată.

Câinele dădu fuga pe trepte și se ridică pe picioarele din spate, punându-și lăbuțele din față pe cizmele lui Quint. Animalul părea absurd de fericit, cu ochii aceia mari, rotunzi, scânteietori și jucăuși, iar Quint se întrebă de ce era atât de al naibii de veselă o creatură atât de stupidă precum un câine. Părea să dorească ceva de la el, dar Quint habar n-avea ce trebuia să facă.

– Vrea să îl mângâiați, spuse bucătăreasa cu blândețe. Haideți, scărpinați-l în spatele urechilor, milord.

Simțindu-se ridicol, sub ochii bucătăresei și ai lui Taylor, care îl priveau, Quint întinse mâna să mângâie capul cățelușului cu un deget. Catifelat. Nu mai atinsese nici un câine până atunci. Mama sa nu-i îngăduise să țină animale de companie. Studiase animalele la țară și călărise cai, desigur, dar nu mângâiase niciodată un câine. Însă animalului părea să îi placă ce îi făcea, dacă faptul că dădea din coadă era un indiciu.

Pe nepusă masă, cățelușul îi linse palma. Quint își trase palma și se ridică în picioare, apoi clătină din cap la propria sa ipostază ridicolă. Linsul era instinctiv pentru animalele din familia Canidae, atât ca metodă de curățare, cât și pentru a arăta că erau prietenoase. Cu toate acestea, își șterse mâna de pantaloni.

– Ce fel de rasă de câine e, ce credeți? întrebă bucătăreasa.

– Mastiff, cred, răspunse Taylor. Și, judecând după mărimea labelor, se va face mare când va crește.

– Cât de multe știi despre câini? își întrebă Quint majordomul.

Obrajii tânărului se îmbujorară.

– Am crescut la țară, milord, iar familia mea avea animale de toate felurile.

– Excelent. Consideră că este responsabilitatea ta atunci.

Cățelușul mai făcu o tură în viteză prin curte, cu urechile săltându-i, iar Quint se miră de darul bizar. Un câine. Ce fusese în capul ei?

– Sunt încântat să-i port de grijă, spuse Taylor, dar onoarea de a-i pune un nume ar trebui să vă aparțină.

– Un nume? Pe care să-l strigăm, vrei să spui? Cum să numești o asemenea creatură?

Să-i dea o identitate îl stânjenea, ca și când ar fi tratat animalul ca pe o ființă umană. În plus, dacă îi dădea un nume, i-ar veni mai greu să scape de el.

Desigur, dacă îl îndepărta, erau toate șansele ca Sophie să-i ofere pur și simplu altul. Oftă.

Probabil că ar avea mai puține bătăi de cap dacă va păstra blestemata creatură, momentan.

– *Canis horribilis*.

– Milord?

– Numele lui. *Canis horribilis*. Quint arătă spre cățeluș, care săpa acum sub un arbust. Potrivit, cred.

Taylor își strânse buzele, dar spuse:

– O alegere excelentă, milord.

Quint zâmbi larg.

– Mă bucur că ești de acord, Taylor. Acum e al tău cu totul. Se întoarse și porni către bucătărie. Făcuse deja un pas, când ceva i se izbi de gleznă. Cățelușul aștepta la călcâiele lui. Du-te cu Taylor, Canis.

Cu limba atârnându-i în colțul gurii, câinele stătea în fund și clipea spre el. Quint arătă spre majordom, încruntându-se la câine.

– Du-te, Canis!

Nimic. Animalul se holba răbdător la Quint.

Quint își trecu o mână prin păr. Dacă o cunoștea pe Sophie, era undeva prin apropiere, într-un loc de unde să-i poată observa reacția. Așadar, spera din suflet că se distra. Pășind înainte, trecu pe lângă Taylor și se întoarse din prag.

– Să nu te aștepți la recunoștință din partea mea, strigă el în lumina slabă.

Jură că auzise chicote înainte de a dispărea în casă.

*

Mirosul inconfundabil al Tamisei umplu trăsura, iar Sophie își întoarse privirea spre fereastră. În lumina zilei, cheiurile forfoteau de muncitori aspri care lucrau pe docuri și de marinari care descărcau mărfurile, ca și de funcționari vamali cu o mină eficientă, patrulând de colo-colo. Însă noaptea, zona avea o neclintire stranie. Funcționarii de la Fisc le interziceau oamenilor să umble pe cheiuri, pentru a proteja mărfurile de furt, astfel că aceștia se mutau la țărm, în bordeluri și baruri.

În cele din urmă, roțile se opriră. Sophie deschise ușa și coborî. Birjarul sări jos, și pentru o clipă o surprinse statura lui. Nu păruse atât de mare pe capra trăsurii. Băgă mâna în buzunar după câteva monede, i le dădu și se pregăti să plece.

– Vă aștept aici, domnule, spuse birjarul, atingându-și pălăria.

Se opri. Deși aprecia gestul, i se păru ciudat că acesta presupusese că treaba pe care o avea ea acolo nu va fi de durată.

– Nu știu cât va dura.

– Nu vă faceți griji, domnule, vă aștept bucuros.

„Hmm!" Acesta era primul birjar pe care îl angajase și care nu plecase în secunda în care fusese plătit. Cu toate acestea, ar fi fost o prostie să îl contrazică.

Situat pe Wapping Street, la numărul 259, sediul poliției de lângă Tamisa era o clădire neimpozantă cu trei caturi, aflată pe malul râului. Fusese înființată acolo cu douăzeci și ceva de ani în urmă, iar polițiștii erau însărcinați cu capturarea și reținerea infractorilor prinși asupra faptului pe Tamisa și în jurul acesteia. Deși inițial fusese o cale de protecție împotriva pirateriei și a hoției, printre responsabilitățile polițiștilor se numărau și cadavrele găsite în râu, întocmai motivul pentru care Sophie era acolo.

Bătu la ușă. După câteva minute apăru un bărbat, îi deschise și o lăsă să intre. Era scund și purta ochelari. Să tot fi avut peste treizeci și cinci de ani.

– Bună seara, îi spuse ea, pășind înăuntru pe dușumeaua aspră. Sunt Sir Stephen Radcliff. Aș dori să vorbesc cu cineva referitor la nefericita descoperire de alaltăieri.

Omul privi pe deasupra ochelarilor.

– Îmi cer scuze, domnule, dar avem de-a face cu multe descoperiri nefericite. La care vă referiți?

– La fată. Cea căreia îi lipsește o mână. Ridică brațul drept demonstrativ. Mă tem că s-ar putea să fie cineva cunoscut. Aș dori să o văd, dacă se poate.

– Doctorul a dus-o jos, spuse el, îndreptându-se spre un birou mare lipit de perete, dar nu mai prea poate fi recunoscută. Ați văzut vreodată un corp scos din apă, domnule?

Sophie se îndreptă nițel de spate. Sau cel puțin încercă.

– Nu am mai văzut, dar nu renunț. E posibil ca fata aceasta să fie sora valetului meu și vreau să îl liniștesc.

Puse pe furiș câteva monede pe blatul biroului.

Funcționarul nu ezită să vâre arginții în buzunar.

– Desigur, domnule. Urmați-mă.

Ieși din nou de după birou, cu un inel mare de chei în mână. În colț se afla o lampă, pe care o luă cu el. Sophie îl urmă pe ușa pe care funcționarul o deschise, dând la iveală un șir de trepte. Coborâră, iar lumina slabă arunca umbre pe pereții goi și murdari. Pe ambele părți ale coridorului se aflau uși cu lacăte grele. Continuară spre capătul îndepărtat, unde bărbatul folosi o altă cheie pentru a deschide o ușă groasă de lemn.

– O ținem încuiată noaptea, explică el și îi făcu semn să intre.

Încăperea aceasta era mai luminoasă decât se așteptase, cu numeroase lămpi poziționate în jurul camerei spațioase. Diverse instrumente erau înșirate peste tot, argintiul lor macabru reflectându-se în licărul de lumină. Erau trei mese lungi, dintre care două acoperite cu pânză. Un tânăr cu barbă, cu sânge pe veșminte – doctorul, presupuse ea – se sprijinea de cea de-a treia masă de examinare, goală, cu un trabuc aprins între degete. Avea cearcăne întunecate sub ochi, ca și când nu ar fi dormit de vreme îndelungată.

– Acest domn dorește să o vadă pe fata scoasă din râu ieri, cea care nu are o mână, spuse ofițerul de poliție.

Doctorul își ridică obosit țigara și întrebă:

– Vă deranjează? S-ar putea să vă ajute să nu vi se umezească ochii, dacă nu sunteți obișnuit cu celălalt miros.

Ea încuviință din cap, recunoscătoare. Celălalt miros era deja destul de puternic – o duhoare fetidă și grea de carne în descompunere. Gesticulă înspre o masă lungă, pe care se afla o siluetă acoperită cu pânză.

– Chiar aici.

Se îndreptă spre ea și ridică pânza dintr-o mișcare, dând la iveală o formă dezbrăcată, palidă și umflată, cu o incizie în centrul corpului. Sophie trebui să își înfigă unghiile în palme pentru a nu reacționa. Nu mai văzuse niciodată un cadavru, ca să nu mai vorbim de unul scos din apă. Pielea era cenușie și lăsată, sfâșiată pe alocuri, cu stomacul dilatat. Părul îi fusese tăiat scurt, cu asprime și haotic. Pieptul i se strânse de milă când se forță să se apropie.

– Doi polițiști au găsit-o ieri, în jurul amiezii. Niște băieți aruncau pietre înspre ceva care plutea pe apă, iar polițiștii au mers să investigheze. Au scos-o și au adus-o aici.

Sophie înghiți cu greutate.

– Știți de ce a murit?

Arată spre semnele purpurii din jurul gâtului ei.

– Strangulare.

– Iar mâna i-a fost tăiată.

– Da, și foarte atent.

Se plimbă în jurul mesei, studiind cadavrul din diverse unghiuri. Mirosul devenise mai apăsător și se luptă cu senzația de vomă. Scoase o batistă din haină și și-o puse la nas.

– Semnul de acolo, de pe picior... Este un tatuaj?

– Da. Este o o carte mică de joc, dama de pică. Probabil un semn al casei în care lucra. Nu este o practică răspândită, dar există câteva care o fac.

Așadar, nu era Rose, care fusese angajată la Pretty Kitty. Sophie simți o oarecare ușurare, până când își dădu seama că, de fapt, o altă fată fusese ucisă. Adică, în total, patru fete găsite în ultimele șase luni, iar de Rose tot nu se știa nimic. Se gândi la Natalia, care lucra la tavernă și care dispăruse cu câteva luni în urmă. Era posibil să fie și ea una dintre victime?

– Îmi mai puteți spune altceva despre ea sau aveți vreo idee când a fost ucisă?

El scoase un fuior lung și subțire de fum printre buze.

– În general durează cel puțin două zile până când ajung să plutească la suprafața apei, în funcție de temperatură. Era moartă înainte să ajungă în apă. Pare că a fost și violată.

Sophie închise ochii pentru o clipă. Un sfârșit tragic pentru oricine, prostituată sau doamnă.

– Mulțumesc. Cred că asta este tot ce am avut nevoie să aflu. Pot să las bani pentru o înmormântare onorabilă?

Doctorul păru surprins.

– Lăsați-i la funcționar, domnule. Cred că ar aprecia acest lucru.

Ușa se închise în spatele tânărului, iar polițistul care trăsese cu urechea cât putuse își mângâie barba. Sir Stephen, spusese. Nu era nici un motiv ca un gentilom atât de tânăr să viziteze postul de lângă Tamisa în puterea nopții. Venise să vadă fata, ultima victimă în ceea ce ziarele numeau „Crimele de pe râu". Pusese prea multe întrebări, în opinia polițistului. Părea că vrea să știe mai mult decât identitatea fetei.

Sir Stephen îl întrebase pe doctor și despre celelalte victime. De ce? Inițial era curios cu privire la ultima fată, nu la toate celelalte. Așadar, de ce mințise?

O persoană anume îi plătea polițistului bani buni pentru a sta cu ochii în patru pe felul în care mergeau lucrurile pe Wapping Street. Rapoarte secrete săptămânale cu rezultatele investigațiilor și cu activitățile biroului erau scrise de polițist fără greș și trimise la adresa solicitată. Era motivul principal pentru care prefera să lucreze la birou noaptea.

Cu șuvoiul constant de comisari, marinari și sergenți care intrau și ieșeau din secție în timpul zilei, era aproape imposibil să te ușurezi fără să nu-ți privească cineva peste umăr.

Însă noaptea, polițistul putea face exact ce voia. Doctorul putea lucra până târziu, dacă îl aștepta vreun cadavru nou, dar stătea la etajul inferior. Astfel că nu era nimeni care să-l oprească pe polițist când luă penița și găsi o bucată nouă de pergament.

Quint stătea exact lângă ușile terasei și privea cum Canis alerga în grădina întunecată, cu urechile acelea mari tresăltând frenetic. Trecuseră două zile de când Canis intrase în viața lui, și Quint trebuia să admită că invazia nu fusese atât de rea pe cât se temuse. Animalul nu-l părăsea aproape nici o clipă, ceea ce i se părea... straniu de reconfortant.

Nu că ar fi recunoscut.

Taylor avusese dreptate; personalul se atașase pe loc de animal, dornic să participe la frecventele plimbări și hrăniri ale acestuia. Dar Canis se întorcea mereu la Quint. Animalul se atașase de el, și nu putea face absolut nimic în privința aceasta.

Cum de știuse ea?

Canis începu să latre fericit. Era același sunet neîntrerupt ca atunci când voia ca el să-i acorde atenție. Era cineva în grădină și nu trebuia să fii un geniu ca să deduci cine anume se afla acolo. Începea să-și facă un obicei din asta.

– Ai face bine să ieși la iveală, strigă el. N-o să tacă până ce nu apari.

„Tenace" era puțin spus, când bestia voia ceva.

Lătrăturile încetară și, în curând, apăru Sophie, părând adorabil de spășită, cu Canis cuibărit în brațele ei.

– Nu plănuiam să te deranjez. Voiam doar să mă asigur că nu l-ai dat.

Urcă treptele spre terasă, îl puse pe Canis jos, apoi se apropie. Purta o mantie și o bonetă negre, ceea ce îl făcu să presupună că celea erau hainele ei de pândă.

– Ar fi trebuit, dar personalul s-a atașat de nesuferita creatură.

– Doar personalul?

Nu-i păsa de zâmbetul arogant de pe buzele ei.

– I-am dat nume, nu-i așa? Ce mai vrei de la mine?

– E mai bine fără pantofi?

Quint privi în jos la picioarele lui goale. Greu de spus când începuse să-i facă plăcere să simtă sub tălpile goale dușumeaua rece de marmură, dar cert este că îl ajuta să se simtă viu. Un adevărat gentilom nu va fi văzut niciodată fără pantofi, însă Quint nu avea de gând să se încalțe iar. Dacă ei o să i se pară jignitor, nu avea decât să o ia frumos la picior spre casă.

– E o senzație... reconfortantă. Ca și cum răceala îți leagă picioarele de podea. Ar trebui să încerci și tu într-o zi.

Își ridică fustele simple, dând la iveală niște botine maro, cu șireturi negre. Aplecându-se, își desfăcu șireturile, apoi se ridică și începu să-și scoată pantofii. Quint o privea cu un amestec de fascinație și oroare. Femeia chiar avea de gând să-și scoată

încălțămintea? Buna-cuviință nu-l preocupase niciodată, dar până și el știa că asta era ceva inacceptabil.

Două pocnete ușoare și iată că picioarele ei acoperite de ciorapi ieșiră la iveală. Inima îi bătu tare în piept, și de data aceasta nu avea nimic de-a face cu teama. În ciorapii subțiri, picioarele ei arătau mici și delicate. Ea își mișcă degetele și suspină, sunet care îl făcu să simtă un val de căldură în vintre.

„Intrumente ale locomoției bipede", își spuse el și își mută privirea spre grădini. „Nimic altceva." Erau apendice funcționale, care nu trebuiau să fie deloc tentante. Nu trebuia să se gândească cum și-ar trece limba de-a lungul scobiturii catifelate a gleznei... sau să se întrebe ce senzație i-ar da tălpile ei fine alunecând pe dosul coapselor lui...

– Aș vrea să-mi pot scoate ciorapii, murmură ea. Dar chiar și așa, senzația e divină.

Quint înghiți cu greu și își încrucișă brațele la piept. Imaginea ei, cu ciorapii alunecându-i și dezvelindu-i picioarele era prea erotică pentru a zăbovi asupra ei, asta dacă nu cumva voia să o sperie cu o erecție evidentă.

– Nu sunt surprins. Să cutreieri pe străzile din Mayfair este o treabă epuizantă.

– Este, într-adevăr, îi răspunse ea voioasă.

– De ce te-ai întors, Sophie? Ea își privi țintă degetele de la picioare, mișcându-le în sus și în jos, cu o expresie vădită de ezitare pe chip. Fără îndoială încerca să inventeze un motiv, căci nu voia să i-l spună pe cel real. Adevărul, spuse el.

– Părea o noapte plăcută pentru o plimbare. În general stai treaz până târziu, așa că m-am gândit că te voi vedea dacă nu te-ai dus la culcare.

El pufni. Nici o doamnă nu se plimba de una singură în toiul nopții.

– Ești conștientă că locuiesc singur. Că aceasta este o reședință de burlac?

– Ar trebui să-mi fac griji? Plănuiești să mă legi de pat și să mă siluiești după bunul-plac?

Se strădui să nu combine cuvintele „a silui" și „Sophie" în minte; ideea nu făcu decât să-i amintească de ceea ce nu va putea avea vreodată.

– Într-adevăr. Dă-mi voie doar să o îndepărtez pe cealaltă femeie de acolo mai întâi.

Ea râse înfundat.

– Acesta e un lucru pe care nu îl realizează aproape nimeni despre tine: cât de amuzant ești.

Numai ea credea așa ceva. „Amuzant" nu era un cuvânt pe care să-l fi folosit vreodată cineva pentru a-l descrie. „Straniu", „ciudat" și „distant" erau mai plauzibile.

– Nu toată lumea îmi apreciază umorul.

– Recunoaște că ții la câine, Quint.

„Niciodată."

– Știai că romanii trimiteau câini mastiff în bătălie, îmbrăcați în armură, pentru a ataca dușmanul?

Ea oftă, iritată de eschivarea lui, iar el își ascunse zâmbetul.

– Ca întotdeauna, spuse ea sec, ești un izvor de informații.

– De fapt, mă simt cam ignorant zilele acestea.

Ea ridică din sprâncene.

– Da? Din ce pricină?

– Nu-mi vine în minte nici un motiv pentru care umbli prin Londra în toiul nopții, îmbrăcată ca un bărbat, fie și atunci când vizitezi postul de poliție de pe Tamisa. Te-ar deranja să mă lămurești?

– Cum...? Își încrucișă brațele la piept și își ridică bărbia. Ai pus să fiu urmărită?

– Da. Și nu ar trebui să fii deloc surprinsă. Dacă vreo femeie din istoria Angliei a avut nevoie de supraveghere constantă, tu ești aceea.

– Birjarul. Ar fi trebuit să știu. Se frecă pe frunte. Nu-mi vine să cred că ai îndrăznit. Nu ai nici un drept să-mi supraveghezi activitățile și, de altfel, mă descurc foarte bine și singură.

– Doar pentru că nu se uită nimeni bine la tine. Cum te poate lua cineva drept bărbat e peste putință de înțeles. Ești la o aruncătură de băț de scandalul deceniului, Sophie.

– Iar tu îți pierzi timpul dacă te gândești să mă oprești.

– Nu am spus nicicând că vreau să te opresc. Dacă aș fi vrut, i-aș fi scris tatălui tău și l-aș fi informat despre ce știu. El ridică o mână când chipul ei se înnegură de panică. Nu o voi face decât dacă voi simți că ești într-un pericol iminent. Dar asta nu înseamnă

că este înțelept ce faci. Prin urmare, am angajat pe cineva să te ducă unde dorești și să se asigure că nu pățești nimic, indiferent ce haine porți. Dar ce nu înțeleg e de ce te dai drept Sir Stephen.

Nu credea că-i va răspunde, după un moment de liniște atât de prelungit.

– Vei râde, spuse ea încet.

– Mă îndoiesc sincer. Spune-mi, Sophie.

– Am intrat într-un fel de... diversiune, îi explică ea, fluturând din mână. Investighez lucruri. Pentru oameni – femei – fără posibilități. Prostituate, servitoare și altele asemenea. Totul a început cu sora lui Alice, servitoarea mea, care a fost acuzată că a furat tacâmurile din casa unde lucra. După ce am rezolvat treaba aceasta, a venit altcineva să-mi ceară ajutorul, și s-a tot repetat de atunci. Ne-am dat seama că îmi era mai ușor îmbrăcată în bărbat, ca să nu mai spun că oamenii mă luau mai în serios.

Deși și-ar fi dorit ca lucrurile să nu stea astfel, nu se îndoia de spusele ei. În nici o cultură, femeile nu aveau acces oriunde, precum bărbații. Însă asta nu îl liniștea deloc.

– Investigații. Și eu, care credeam că nu ești într-un pericol iminent. E chiar mai rău decât mă temeam.

– Nu e! se răsti ea bătând din picior. Ajut oamenii. Și am grijă.

– Da, pufni el. Dueluri. Să fii secundul lui MacLean. Faci vizite în spelunci unde se practică jocurile de noroc.

Ea îl privi încruntată.

– Ești surprinzător de bine informat pentru un bărbat care nu-și părăsește niciodată casa.

– Șocant, nu-i așa? Însă sunt la curent cu toate poznele tale. Ce crezi că înseamnă asta?

– Nu îndrăznesc să ghicesc.

– Înseamnă, spuse el cu toată seriozitatea cuvenită, că dacă eu am putut afla, pot afla și alții. Motiv pentru care am angajat pe cineva să te protejeze. Doamne, Sophie! Știi ce ți s-ar putea întâmpla într-un bordel? Ai putea fi târâtă într-un ungher și forțată să faci lucruri îngrozitoare. Lucruri despre care o femeie ca tine nu ar trebui să știe niciodată.

– O femeie ca mine. Râse chinuit și văzu că obrajii i se îmbujorară de furie. Habar nu ai ce fel de femeie sunt, ce știu sau nu. Și nu am nevoie de un protector. Nu ești tatăl meu, Quint, nici soțul meu.

O lovitură bine plasată, pe care el o resimți cu toată forța, iar trupul i se încordă. Încuviință din cap, țeapăn.

– Dar asta nu înseamnă că, în calitate de prieten, nu mă simt responsabil pentru viața ta.

– De ce?

– Deoarece, dacă vizitele tale repetate acasă la mine înseamnă ceva, și ție pare să-ți pese de a mea.

Capitolul 8

Pe Sophie o cuprinse o dezamăgire stranie, ștergând orice mânie generată de aroganța lui, și trebui să privească într-o parte. Așa era. Ținea la ea – prietenește, desigur. La fel cum și ea ținea la el. Ca o prietenă. Într-adevăr.

Așadar, atunci de ce dorise ca el să spună ceva mai mult? Ceva diferit? „Pentru că tu simți ceva mai mult, prostuțo."

– Și dacă refuz? întrebă ea, revenind asupra conversației.

– Dacă refuzi sau încerci să scapi de paznicul pe care l-am angajat, atunci îi voi scrie tatălui tău.

Îi studie chipul, dar expresia lui nu trăda nimic. Dacă mințea, nu-și dădea seama. Dar recunoscu expresia hotărâtă a bărbiei lui, liniile dure, neclintite ale maxilarului.

– Bine.

Cățelușul veni spre ei, îi amușină degetele de la picioare lui Sophie, apoi se duse la Quint. Se așeză în fund, lângă picioarele desculțe ale vicontelui. Picioare desculțe și masculine. Doar privindu-le, începu să simtă un fior adânc în pântec. Pielea lui arăta așa peste tot, ușor palidă și acoperită ici-colo cu păr castaniu?

– Și, continuă Quint, trebuie să-mi promiți că te vei ține departe de locuri precum Pretty Kitty.

Remarca îi atrase atenția. Răsuflă întretăiat.

– În nici un caz! Trebuie să am libertatea de a merge oriunde este necesar, după informațiile pe care le caut. Sir Stephen îmi conferă această libertate. Sunt în perfectă siguranță în pielea lui.

– Siguranță! Își lăsă capul pe spate, iar din gât îi ieși un hohot lipsit de bucurie. Ești departe de a fi în siguranță, chiar și îmbrăcată bărbătește. Sir Stephen nu posedă forța necesară pentru a pune capăt unei încăierări sau pentru a scăpa de un hoț. Aceea este una dintre cele mai periculoase zone din oraș, Sophie. Și ce se va întâmpla dacă unui bărbat care preferă să se culce cu flăcăi tineri și efeminați îi cade cu tronc Sir Stephen?

„Îi cade cu tronc... Sir Stephen? Cerule mare!" Nu putu decât să clipească la el.

– Văd că ideea nu ți-a trecut niciodată prin cap, drăgălașa mea inocentă. Una e să vizitezi stabilimentul lui Madame Hartley, în care domnii se poartă destul de civilizat, și alta, o casă precum Pretty Kitty, care e mult mai imprevizibilă. Nu există reguli acolo.

– Nu sunt deloc inocentă. Și nu sunt complet proastă. Știu ce se întâmplă în casele deocheate. Vei fi încântat să afli că port mereu cu mine o armă, pentru a mă proteja.

El își arcui o sprânceană.

– Ce fel de armă? Sigur nu e un pistol.

– Un cuțit. Îl port peste tot.

– Peste tot? Chiar și acum?

Ea încuviință din cap, dornică să arate că nu era chiar imprudentă.

– Bineînțeles.

El se întoarse și parcurse scurta distanță dintre ei. Ea îi surprinse privirea calculată din ochii căprui. O făcu să facă un pas prudent înapoi.

El înaintă, dominând-o cu silueta lui masivă, iar ea ridică mâinile pentru a-l ține la distanță.

– Quint, ce...

– Dacă îl pot găsi?

– Ce să găsești?

– Cuțitul. Dacă îl pot localiza și te pot dezarma, vei abandona prostia asta, după ce voi dovedi cât de slab pregătită ești?

Ea atinse cu spatele tocul ușii, însă el continua să avanseze, imobilizând-o de-a dreptul cu trupul lui. Purta doar o jiletcă peste o cămașă subțire, care nu mai văzuse fierul de călcat de un car

de timp, cu șnururile parțial desfăcute, dându-i la iveală liniile proeminente ale claviculei. Simți fiori sub piele privindu-l.

– Nu sunt slab pregătită.

De ce îi suna vocea atât de ciudat?

Nu părea să o creadă.

– Haide să facem un experiment, vrei?

Își strecură mâinile în cutele mantiei ei, îi prinse palmele, apoi i le ridică și le țintui deasupra capului, ținându-le strânse cu o mână. Cu mantia desfăcută, pieptul lui încordat îi atingea sfârcurile, care începură să o gâdile, recunoscătoare.

Își așeză mâna liberă pe șoldul ei.

– Dacă îți pot lua arma despre care pomeneai, atunci nu vei mai face vizite în case deocheate, locul unde se desfășoară jocurile de noroc.

– Nu e corect! Se zbătu să scape din strânsoarea lui. Mă ții captivă. Cel puțin lasă-mă să-mi folosesc mâinile.

El ridică brusc din sprâncene.

– Crezi că vreun ticălos beat și ațâțat sau vreun cuțitar va lupta corect? Nu ești la Gentleman Jack sau la Angelo. Atacatorul te va imobiliza cât ai zice pește și nu ești suficient de puternică pentru a te elibera.

Auzindu-l, făcu un nou efort de a scăpa din strânsoarea lui. Însă o ținea bine, și o lăsă să se zbată câteva momente. Când se liniști, ea spuse gâfâind:

– Dracu' să te ia, Quint! Nu mă amuză deloc situația asta. Dă-mi drumul.

– Nici pe mine nu mă amuză. Iar tu, tu, femeie încăpățânată... trebuie să înveți o lecție despre siguranță.

– Siguranță? Trebuie să-ți reamintesc cine a învins pe cine în sala de bal, în timpul exercițiului nostru de scrimă? Pot să am grijă de mine.

El nu comentă, iar cu degetele mâinii libere începu să alunece pe deasupra toracelui ei, peste straturile de haine... și trupul îi fu copleșit de valuri de senzații. Ea tremură când palma lui îi alunecă peste stomac, lăsându-și degetul mare să i se odihnească între sâni. Pulsul răsunător al inimii îi duduia în urechi.

– Hmm. Nu este aici, spuse el, cu o voce profundă, răgușită, asemenea mierii calde, aproape cuprinzându-i sânul. Unde altundeva ar putea fi?

Când degetele lui o apucară în jos, Sophie se cutremură. Nu îl putea lăsa să câștige atât de ușor – chiar dacă atingerea lui îi înmuia genunchii –, astfel că își răsuci trupul din nou, de data aceasta cu toată puterea de care era în stare. Surpriza se citi pe chipul lui, înainte de a-și întări strânsoarea. Ea continuă să lupte, scuturând din brațe și din umeri pentru a se elibera, dar el era de neclintit. Palma lui îi trecu peste șold, apoi peste partea de sus a coapsei, iar ea începu să-și folosească picioarele, lovind, deși fustele și apropierea lui o împiedicau să reușească mare lucru.

– Mă apropii, nu-i așa? spuse el, cu ochii licărind în lumina unei lămpi din apropiere.

Expresia arogantă a gurii lui frumoase o irită. Se vedea deja învingător, iar lui Sophie nu-i convenea să fie înfrântă cu atâta ușurință. Își ridică genunchiul și ținti spre locul cel mai vulnerabil pentru bărbați, dar Quint se mișcă și, în schimb, ea se lipi de interiorul coapsei lui.

– Blestemat să fii! mormăi ea, cu pieptul tresăltând de pe urma efortului.

Îi văzu dinții strălucind o clipă într-un zâmbet larg, rareori exersat de el.

– Mă așteptam clar la această primă mișcare. Era cât pe-aci să mă prinzi cu garda jos.

– Îți face o plăcere mult prea mare treaba asta.

– Într-adevăr, de mult nu m-am mai distrat atât de bine.

Îndoindu-și degetele, începu să-i adune fustele și să i le ridice. Aerul rece îi mângâie gleznele.

– În plus, cum să nu îmi facă plăcere ca o femeie frumoasă să fie la mâna mea?

Cuvintele lui o iritară și mai tare.

– Nu sunt deloc la mâna ta.

El râse înfundat, continuând să adune materialul rochiei în mână.

– Dă-te bătută, Sophie! Vei pierde dintr-o clipă în alta. Tivul fustelor îi flutură peste genunchi, iar mânia pe care i-o stârnea propria neputință i se aduna ca o furtună în piept. În mod limpede, nu avea cum să-l înfrângă fizic, așa că trebuia să folosească

o oarecare strategie. Însă nu-i veni decât o idee în minte. Astfel că, ridicându-se pe vârfuri, își lipi gura de a lui.

El înțepeni, șocat, însă doar pentru o clipă. Buzele lui prinseră viață, iar apoi, cerule, o săruta, o săruta de-a dreptul. Hotărât, ca și când ar fi așteptat o viață să facă lucrul acesta, ceea ce nu era adevărat, desigur, dat fiind că se îndrăgostise de tânăra Pepperton cea perfectă. Dar lui Sophie nu-i mai păsa dacă iubea pe altcineva. Nu conta nimic în afară de sărutul lui neprietenos. Sânii i se umflară în corset, până când de-abia mai putea respira, iar mâna lui îi cuprinse maxilarul pentru a o ține nemișcată, în timp ce o săruta cu o precizie desăvârșită.

În cele din urmă, după ceea ce părură a fi ore, își strecură limba printre buzele ei, iar ea le deschise dornică, primindu-l. O invadă, copleșindu-i simțurile cu o delicatețe și o iscusință care i-ar fi înmuiat genunchii dacă nu ar fi împins-o în perete.

Limba lui se îngemănă cu a ei, iar Sophie îi urmă mișcările, hotărâtă să-l atingă la fel de mult pe cât o atingea el. Iar el mormăi, un sunet profund de dorință masculină care o încântă. Nu voia să se termine niciodată. Părea nesăbuit și, totuși, absolut firesc, ca și când acesta ar fi fost lucrul care lipsise din ultimii ei trei ani de viață.

Subit, avea mâinile libere, așa că își strecură degetele prin părul lui, pentru a-l trage mai aproape. El reacționă înclinându-i capul și adâncindu-și sărutul, care deveni mai nerăbdător și mult mai puțin blând. Limba lui continua să o sondeze, să o exploreze. În ea se născu o dorință dureroasă drept răspuns, care i se adună între picioare, și începu să exploreze și ea, trecându-și palmele peste brațele lui, prinzându-se de umerii lui lați, minunându-se de senzația de sub buricele degetelor. Câtă forță, iar căldura care radia din trupul lui mare i se strecura în sânge, aprinzând-o pe dinăuntru.

Își desprinse gura de a ei și coborî cu sărutările pe maxilar, pe gât, aerul serii de pe fața lui alintându-i cu blândețe pielea.

– O, doamne, Quint!

Ar trebui să-l oprească. Să fugă din casa lui cât o țineau picioarele. Să se ducă acasă, să se dezbrace, să se strecoare sub așternuturi și să-și ostoiască dorința arzătoare cu propria mână. În siguranță. Și singură.

Dar nu o făcu. Nu voia nici în ruptul capului să se termine. În schimb, se împinse în umărul lui pentru a-și schimba poziția și îi trase gura înapoi spre a ei. El acceptă, sărutând-o cu o vigoare îndoită. Palma lui îi acoperi fesa, aducându-i pelvisul la același nivel cu al lui, legănându-și șoldurile exact deasupra locului în care simțea dorința cea mai aprinsă. Îi gemu în gură.

Sunetul lătratului pătrunse treptat prin ceața din mintea ei. Trebuie să-l fi auzit și Quint, căci se desprinse din sărutare, odihnindu-și fruntea pe a ei. Sophie se agăță de el, căutând să tragă aer în piept, mai zguduită decât se așteptase. Parcă ar fi pătruns în interiorul ei, întorcând totul pe dos.

Cățelușul mai lătră o dată, iar Quint îi dădu drumul, cu un oftat.

– Canis, liniște!

– Ce nume i-ai pus?

– Canis horribilis.

– Câine oribil? Ar fi trebuit să știu că nu vei alege ceva simplu, precum Spot sau Blackie.

Quint ridică dintr-un umăr.

– I se potrivește. Deși nu sunt sigur de ce credeai că am nevoie de un câine.

– Deoarece trăiesc să te torturez.

– Asta explică și de ce m-ai sărutat mai devreme până m-ai amețit?

„Nu, asta a fost mai mult ca să mă torturez pe mine." Nu făcea decât să-i amintească de lucrurile pe care nu le va avea niciodată. Lucruri pe care nu le merita.

Sophie se îndepărtă și își strânse în jurul corpului marginile mantiei, acoperind toate acele dorințe întunecate și doruri neîngăduite. Își păstră vocea calmă.

– Încercam să câștig jocul tău prostesc. Iar acum că am făcut-o, trebuie să mă întorc acasă.

Răsucindu-se pe călcâie, traversă terasa, îndreptându-se spre grădină.

– Sophie! strigă el când ea ajunse la scări.

Când se întoarse, văzu luciul metalului în mâna lui. „Cuțitul ei."

– Cum...?

Fără să-și dea seama, i-l luase în timp ce se sărutau. Incredibil. Ochii lui scânteiară.

– Ai pierdut.

Ea își ridică bărbia, forțându-și vocea să sune detașată.

– Poți să-l păstrezi. Mai am altele acasă. Începu să coboare scările, apoi se opri. Ah, și Quint?

– Da?

O privea fix, cu o expresie enervant de arogantă.

– Uită-te în jos.

Quint își coborî privirea. Imediat, trupul îi înțepeni, ca și când ar fi fost surprins pe un iaz înghețat care amenința să crape sub el în orice moment.

Sub picioarele lui se afla terasa. Era afară.

Quint privea țintă la suprafața albă și netedă a terasei. Putea să o facă. O făcuse, cu nici zece minute în urmă, când Sophie se afla acolo. Fusese afară și lumea nu se năruise în jurul lui.

Desigur, sărise înăuntru în clipa în care își dăduse seama, dar pentru câteva momente fusese normal – nu aproape un olog, incapabil să-și părăsească locuința.

Trase aer adânc în piept, îl ținu acolo și atinse piatra cu degetele de la picioare. Pulsul i se acceleră, așa că închise ochii și se grăbi să pună și celălalt picior alături. Pielea i se răci, fruntea i se acoperi de sudoare, iar plămânii i se strânseră. „Nu te gândi", își repetă el, dar nu îl ajută. I se tăie respirația, căutând aerul cu disperare, iar inima aproape că-i năvăli afară din piept.

„La dracu'!" Îl copleși o frică irațională, un val de eșec imens, care îl obligă să se retragă în casă. Nu o putea face. În siguranța locuinței, se aplecă și își puse mâinile pe genunchi, trăgând aer cu nesaț.

Studiase anxietatea, această „imaginație înșelătoare", cum era numită. „Groaza de ceva mai rău decât prezentul." Și, deși tânjea după o soluție, latura lui rațională știa că, probabil, nu exista una.

După cum spunea Byron: „Există o tagmă de muritori pe pământ, care nu apucă să-și lase tinerețea în urmă și mor înainte de vârsta mijlocie; unii pier de pe urma studiului, alții din pricina nebuniei".

Oftând, se îndreptă de spate. Îl apăsa dezamăgirea. În fiecare zi se aștepta să fie mai bine, însă fiecare zi se sfârșea cu o înfrângere. Cu excepția acestei seri, când o sărutase pe Sophie. Păcat că nu o putea săruta de fiecare dată când voia să iasă din casă.

Iar ea de ce îl sărutase? Pentru a-i distrage atenția, cu siguranță. Mai existase vreun alt motiv sau era doar gândul lui izvorât din dorință? I-ar plăcea să-și închipuie că fusese copleșită de pasiune, disperată după el... dar rămase ancorat în realitate. În chestiuni practice. De ce l-ar vrea acum – un bărbat doborât, o marionetă lașă –, când respinsese o versiune perfect sănătoasă cu ani în urmă?

Nu îl dorea, își spuse el. Sophie putea alege orice bărbat și îi spusese clar, cu mult timp în urmă, că el nu era vizat.

Privi țintă în întuneric, întrebându-se dacă nu cumva ar trebui să renunțe la speranță – la Sophie, la mersul afară, la a redeveni normal cândva.

– „Nu strica ceea ce ai, tânjind după ceea ce nu ai", spuse el cu voce tare, citându-l pe unul dintre filosofii lui greci preferați, Epicur.

Ar trebui să îi ceară uneia dintre servitoare să brodeze citatul pe perne și să împânzească locuința cu ele.

Trebuia să se întoarcă la chestiuni mai importante, cum ar fi identificarea intrusului. Lista lui de observații legate de personal era aproape completă. Însă, chiar și așa, nu putea spune că un servitor anume avusese un motiv evident pentru a pătrunde în birou. Furt, da. Dar dacă vreunul dintre ei ar fi intenționat să fure, erau destule lucruri mai mărunte, chiar și tablouri, care ar fi adus bani frumoși, dacă erau șterpelite. Și, deși ignora în mare măsură ce se întâmpla în casa lui, era destul de sigur că personalul nu îl fura ca-n codru.

– Milord.

Se întoarse și îl văzu pe Taylor îndreptându-se spre el, cu un bilet în mână.

– Da?

– Tocmai l-am primit.

Taylor îi dădu biletul direct din mână, ceea ce un adevărat majordom nu ar fi făcut niciodată. Un adevărat majordom ar fi așezat hârtia pe o tavă și i-ar fi prezentat-o cu mare dichis. Deși, Quint trebuia să recunoască, prefera în mod clar metoda lipsită de dichis. Un alt motiv pentru care îl plăcea pe Taylor.

Quint își strecură degetul mare sub sigiliul pe care îl recunoscu, apoi observă că Taylor era încă acolo.

– Da?

– A trecut ceva timp de când nu ați mai mâncat, așa că am rugat-o pe bucătăreasă să vă pregătească ceva. Mâncarea vă așteaptă în birou, milord.

Nu-i era tocmai foame și îi displăcea să fie împins de la spate, dar presupunea că trebuia să mănânce.

– Bine.

Privi spre pergament. Un bilet de la Colton. Julia născuse un băiat. Un moștenitor. „Dumnezeu să le ajute pe doamnele din aristocrație peste douăzeci de ani", gândi Quint, cu un zâmbet larg pe față. Pe lângă veștile despre sănătatea mamei și constituția exemplară a pruncului, Colton îl invita să viziteze Seaton Hall. Quint ura ideea de a-și dezamăgi cei doi prieteni, dar era exclus să meargă undeva.

Cu toate acestea, ar face bine să ticluiască o scuză plauzibilă, sau era cât se poate de posibil ca prietenul lui să apară la ușă.

La Black Queen, într-o seară de vineri la ore târzii, era o activitate fremătătoare. Mese de joc, crupieri, roți de ruletă... frenezia hrănea speranța oaspeților, golindu-le buzunarele. Sophie, îmbrăcată în hainele alese ale lui Sir Stephen, se îndreptă înspre cea mai apropiată masă și făcu vreo câteva pariuri, cercetând încăperea.

Cu totul altceva decât locul în care fusese mai devreme în seara aceea, la unul dintre primele evenimente ale sezonului, îmbrăcată în rochie de bal și prefăcându-se că se distrează. Sophie făcea asta atât de mult în ultima vreme – treaba cu prefăcutul –, încât devenea dificil să-și amintească de adevărata femeie.

Când una dintre fetele casei se apropie, Sophie înclină din cap pentru a-i atrage atenția, iar fata apăru în curând lângă ea.

– Vrei să cumperi ceva timp, iubire?

Mirosea a rachiu și a sudoare, iar hainele îi erau transparente.

Sophie scutură din cap.

– O caut pe Molly.

Pearl trimisese un bilet mai devreme – prin Alice, desigur – cu numele unei fete pe care să o vadă în seara aceea, în speranța de a primi câteva răspunsuri. Cu puțin noroc, persoana de contact

a lui Pearl avea să fie liberă. Sophie nu voia să rămână la Black Queen mai mult decât era necesar. Era unul din localurile lui O'Shea, și nu se afla într-o zonă cu o reputație prea bună.

– Ea e, cea de acolo. Fata arătă în spate, unde stătea aplecată o fată cu păr șaten, șoptind la urechea unui gentilom. Sophie îi strecură fetei o monedă, apoi se îndreptă spre Molly. Când se apropie, Molly ridică privirea și o cercetă pe Sophie. Buzele îi zvâcniră înainte de a-și mai lipi o dată gura de urechea bărbatului. Ce îi spuse îl făcu să râdă și să o mângâie pe spate, iar Molly se îndreptă de spate pentru a o întâmpina pe Sophie.

– Nu doriți să mergem undeva la adăpost, domnule?

– Ba da, vreau. Unde?

Molly zâmbi larg.

– Urmați-mă.

Trecu pe lângă Sophie și continuă să meargă spre o ușă de lângă mesele de cărți pentru jocul faraon. Un bărbat masiv și dur, cu o expresie neîndurătoare, le deschise ușa, iar Molly intră, urmată de Sophie.

Pe palier, aproape că dădură peste o fată în genunchi. Un bărbat stătea rezemat de zid, cu pantalonii desfăcuți, lăsând la vedere partea de sus a coapselor albe, în timp ce fata îi manevra mădularul cu gura. Nu era vorba că nu mai auzise despre acest act, dar era prima dată când îl vedea cu ochii ei. Cu capul săltând, fata își trecea buzele peste carnea tare și lucioasă, umplând spațiul înghesuit cu sunetele pe care le scotea în timp ce sugea. Sophie rămase nemișcată, incapabilă să-și desprindă privirea. Scena era în mod bizar atâtătoare. Bărbatul avea pleoapele lăsate, abandonul plăcerii citindu-i-se pe chip, și nici măcar nu observă întreruperea. Dar privirea fetei căzu pe Sophie – și îi făcu cu ochiul.

Sophie simți o mână pe cot, trăgând-o pe coridor.

– Aici, spuse Molly, deschizând una dintre uși.

Traversă camera, așezându-se pe patul mic, și își duse mâinile la șireturile de pe pieptul rochiei jerpelite.

– Ce caută domnia voastră aici în seara asta?

– Nimic de genul acesta, spuse Sophie ridicând mâna. Vreau doar să stăm de vorbă.

– O, vă place să priviți? Avem destui de-ăștia.

Apucă poalele rochiei și o ridică.

– Nu, spuse Sophie iute. Pearl Kelly a spus că s-ar putea să mă ajuți cu niște informații.

– Pearl Kelly, spuse Molly zâmbind larg. Ei bine, nu am mai văzut-o de ani de zile. O știu de-o viață, încă dinainte să ne crească țâțele. Și-a făcut o viață frumușică acuma. Și pentru ce v-a trimis?

– Ai auzit de cadavrele scoase din râu? Fetele?

Molly clătină din cap.

– Nu. De ce?

– Una dintre fetele care au murit, găsită acum câteva zile, avea un semn lângă gleznă. O carte de joc mică, o damă de pică. Doctorul a zis că e un tatuaj, probabil din casa în care lucra.

Molly încuviință din cap.

– O'Shea ne face pe toate să ni le tatuăm. Ridică piciorul, arătând spre glezna acoperită de ciorap. Sophie nu distinse decât o pată neagră sub lână. Zice că tre' să ținem minte unde ne e locul. Își dădu ochii peste cap. De parcă am putea uita.

Practica barbară de a stigmatiza femeile permanent, ca pe niște vite, o făcu pe Sophie să simtă că-i urcă fierea în gât.

– A dispărut vreo fată de curând? Încerc să găsesc pe cineva, o fată de la Pretty Kitty. Poliția de pe Tamisa crede că s-ar putea să fi fost scoasă din apă acum două săptămâni. Dacă pot găsi un bărbat care le cunoaște pe amândouă femeile acestea moarte – un client, eventual –, atunci aș putea afla cine e responsabil.

Molly clătină din cap, privind într-o parte.

– Nu-mi vine nimeni în minte care să fi dispărut.

O minciună vădită, iar Sophie nu avea nici o intenție să o treacă cu vederea.

– Ești sigură? Fata aceasta, cea găsită mutilată acum două zile, sigur a lucrat aici la un moment dat. Păr șaten. Avea ochi albaștri și o cicatrice mică...

Molly scoase un sunet ca și când s-ar fi sufocat, apoi își acoperi gura cu mâna. Sophie îi vedea emoția de pe chip din cealaltă parte a camerei.

– Spune-mi, Molly. E limpede că o cunoșteai. Spune-mi cine era.

Molly trase aer în piept, gâjâind.

– Nu pot, șopti ea, iar Sophie observă ceva nou în ochii ei.

Frică.

– Bineînțeles că poți. Sophie se încruntă și se apropie. Mă poți ajuta să îl găsesc pe cel care i-a făcut asta. Te rog, spune-mi ce știi.

Pe obrazul lui Molly se scurse o lacrimă și o șterse repede.

– Nu pot, repetă ea, pe același ton șoptit. Dacă o fac, mă va ucide și pe mine.

– Cine? insistă Sophie. Cine te va ucide? Trebuie să-mi spui, Molly.

Molly sări în picioare.

– Iertați-mă că o spun, dar nu trebuie să vă spun nimic, milady. Sophie tresări auzind apelativul, dar Molly continuă, încet și hotărât: O luați ca pe o glumă, veniți aici și puneți întrebări, vă băgați nasul. Apoi urcați în trăsura aia elegantă și plecați spre casa bună din cealaltă parte a orașului. Își puse mâna pe piept. Eu nu am de ales decât să stau aici. Și dacă află că vorbesc despre lucruri despre ce nu trebuie, îmi ia piuitul.

Cuvintele o durură, chiar dacă erau adevărate, dar Sophie nu le dădu bătută.

– Le violează, Molly. Molly închise ochii, iar Sophie continua: Le forțează, apoi le strangulează. Apoi le taie brațul drept înainte de a le arunca în râu ca pe un gunoi. Dacă știi cine ar face asemenea lucruri, atunci trebuie să-mi spui înainte să mai fie ucis cineva.

– Nu, nu trebuie. Îmi pare rău pentru fetele acelea, dar nu-s io. Ridică bărbia. Și, uneori, poți avea o soartă mai rea decât să fii ucisă. Lui O'Shea nu-i place ca fetele lui să vorbească și să facă vreun bucluc. Acum, trebuie să mă întorc jos.

Se îndreptă către ușă.

Sophie fu copleșită de dezamăgire. Nu avea cum să o forțeze pe fată să spună ce știa, iar Sophie nu o putea proteja pe Molly în cazul în care O'Shea afla.

– Dar dacă te plătesc? Asta îi atrase atenția lui Molly, așa că Sophie spuse: Am niște bani economisiți. Dacă te pot plăti pentru informații? Ai putea folosi banii să pleci din Londra, să mergi undeva departe, unde O'Shea nu te poate găsi.

Pe buzele lui Molly apăru un zâmbet trist, resemnat.

– Nu e nici un loc în care să nu ne poată găsi O'Shea, dacă-și pune mintea. Ați face bine să o lăsați baltă, coniță – altfel s-ar putea să găsiți chiar dumneavoastră vreun păstrăv în Tamisa.

Când Molly întinse mâna spre clanță, Sophie întrebă iute:

– De unde ai știut că nu sunt bărbat?

Fata arătă spre prohabul ei.

– Fuduliile. Bărbații umblă ca și când ar fi cele mai prețioase lucruri de pe pământ. Mergeți de parcă nu v-ar atârna nimica între picioare.

Sophie reflecta încă la acele informații după ce ajunse la parter, pregătindu-se să plece. În timp ce își punea haina, observă un băiat-curier primind un bilet de la unul din șefii de pe catul acela. Băiatul așteptă instrucțiunile, încuviință din cap și ieși în goană pe ușa din față. Sophie se grăbi să-l urmeze afară. Când băiatul o apucă pe stradă, Sophie îl urmări, strigându-i să se oprească. Își blestemă pantofii, care o împiedicau să-l prindă din urmă.

Băiatul privi peste umăr, cu părul roșcat răvășit în toate părțile, și se opri.

– Ce e, dom'le?

– Lucrezi aici, duci mesaje și de-astea?

Expresia lui deveni îngrijorată.

– Și ce dacă lucrez?

– Pun pariu că știi tot ce se întâmplă înăuntru.

Se îmbătoșă, așa cum numai puștanii pot s-o facă.

– Știu câte ceva.

Sophie scoase o monedă din haină și i-o întinse.

– E a ta, dacă îmi răspunzi la o întrebare. Apoi o descrise pe fata dispărută. O cunoști?

El clătină din cap.

– Fetele își văd de-ale lor, în mare. Lui O'Shea nu-i place ca ele să vorbească, când ar trebui să se mârlească.

Întinse două degete și apucă moneda.

– Stai, spuse ea înainte ca el să o tulească. Cum te cheamă?

– Red, spuse arătând spre cap.

– Ei bine, Red, mai sunt o grămadă de monede în locul din care a venit asta. Vrei să le câștigi? Tot ce trebuie să faci e să fii dispus să mă ții la curent.

Capitolul 9

După ce obținu promisiunea lui Red că o va ajuta, Sophie își continuă drumul, privind în jur. Pe străzi nu se vedea nici o birjă. Neavând de ales, porni în căutarea uneia, trăgându-și bine pălăria pe ochi, cu mintea la conversația cu Molly.

Molly cunoștea identitatea fetei. Frica o împiedicase să spună. Frică de O'Shea, cu siguranță, dar îi mai era frică și de altcineva? Îl cunoștea Molly pe ucigaș? Dacă da, prudent ar fi să spună cuiva, astfel încât bărbatul să poată fi prins și atârnat în streang. Însă nu prea putea să o învinuiască pentru că ezitase; femeile precum Molly nu aveau cine știe ce încredere în lege și justiție, dat fiind că acestea nu jucau cine știe ce rol în propriile lor vieți.

Poate că ar trebui să se întoarcă într-o altă seară și să ia la întrebări o altă fată, care s-ar putea să fie dispusă să împărtășească informații. Se cutremură gândindu-se la ce le făcea O'Shea fetelor angajate de el, pentru a le speria. Dacă violul, mutilarea și strangularea păleau prin comparație...

Noaptea era destul de liniștită, în ciuda orei înaintate. Două pisici se luptau în apropiere, într-un ghem de țipete și șuierături, iar dintr-o cârciumă apropiată se revărsa în stradă sunetul vag al petrecerii. Ambele îi aminteau că nu era complet singură în această zonă pustie.

Un zgomot îi atrase atenția. O cizmă atinsese o piatră, un sunet nelalocul lui, având în vedere pustietatea de pe stradă. I se ridică părul de pe ceafă. O urmărea cineva?

Privi în jur, verificând. Nu se clintea nimic, nici măcar vântul. Din ce în ce mai agitată, își mută bastonul în mâna stângă, își vârî mâna dreaptă în buzunar și strânse greutatea reconfortantă a cuțitului. Mări pasul. Bishop's Gate nu era departe și ar trebui să fie destulă animație acolo pentru a i se pierde urma de către cel care mergea în spatele ei, oricine ar fi fost el.

Cu inima bubuindu-i, regretă că scăpase de omul lui Quint mai devreme. Dacă nu ar fi făcut-o, ar fi fost acum în drum spre casă. Încă un sunet, de data aceasta mai aproape.

Totul se întâmplă într-o secundă. Se întoarse și văzu o siluetă masivă repezindu-se asupra ei, dar nu avu timp să se concentreze asupra feței, căci privirea i-a fost atrasă de luciul unei lame. Un cuțit șfichiui înspre pieptul ei. Ridicându-și brațul drept și schimbându-și poziția corpului, încercă să blocheze atacul. Greutatea loviturii o nimeri în antebraț, făcând-o să scape cuțitul din mână. Arma căzu zdrăngănind pe caldarâm și simți o împunsătură ascuțită în umăr. Însă nu avea timp să o cerceteze, căci bărbatul atacă din nou, țintind de data aceasta înspre burta ei.

Sophie sări înapoi și ridică bastonul pentru a se apăra. Obiectul inutil de recuzită săltă pe umerii bărbatului, fără a-l răni câtuși de puțin. Buzele lui se lățiră într-un rânjet disprețuitor în timp ce înainta. Nu-l mai văzuse până atunci. Avea nasul strâmb și trăsături grosolane și aspre. Îi lipseau doi dinți de sus, dar, altfel, părea vânjos. Chiar dacă nu ar fi stânjenit-o mantoul greu, nu ar fi putut să îl întreacă la fugă.

Se mișca iute, țintind înspre stomacul ei din nou, iar ea reacționă din instinct. Folosindu-și întreaga greutate, se aplecă spre pământ și se aruncă în el. Îl dezechilibră, îndeajuns încât să-și poată strecura cizma în spatele piciorului lui, punându-i piedică. Atacatorul se prăbuși pe spate, dar, în cădere, o trase după el, și ea se prăbuși cu o bufnitură sonoră la pământ. Se lovi cu lateralul capului de caldarâm, iar durerea îi explodă în spatele pleoapelor, ametită de lovitură.

– Curvă proastă, îl auzi mormăind înainte de a se rostogoli, crestându-i coapsa cu cuțitul.

Sophie lovi cât de tare putu, izbindu-l cu cizma în genunchi. Luptându-se să respire, știa că trebuia să se ridice în picioare. La pământ, era ca și când ar fi murit. Dar totul o durea și era ametită. Dumnezeule, avea să moară pe stradă?

Ceva care semăna cu un trunchi mare de copac o izbi în stomac, lăsând-o fără pic de aer în plămâni. Sophie icni, închizând ochii și strângându-se ghem pentru a se proteja. Apoi se auzi împușcătura sonoră a unui pistol și se încordă, așteptându-se să simtă o durere înfiorătoare într-una dintre părțile corpului. Însă nu se întâmplă așa și ultimul lucru pe care îl văzu înainte să cadă în beznă era omul lui Quint stând deasupra atacatorului, cu un pistol fumegând în mână.

*

Quint auzi zgomotul din fața ușii biroului înainte ca aceasta să se deschidă. Era neobișnuit să audă voci puternice în casă, ceea ce anunța, în general, un vizitator nedorit.

Dăduse pe jumătate ocol biroului când Taylor deschise ușa.

– Milord, tocmai a sosit, spuse el, dându-se la o parte și lăsându-l pe Jenkins să intre, cu o siluetă inertă cuibărită în brațe.

Quint simți că îi îngheață sângele. Doamne, Dumnezeule, era Sophie. Îmbrăcată în haine de bărbat. Și... moartă?

– Nu am știut ce altceva să fac, milord, spuse Jenkins iute, în timp ce Quint dădu fuga la el. M-am gândit că veți dori să îl aduc aici. A pierdut ceva sânge.

Disperat, Quint întinse mâna spre ea, cu o nevoie copleșitoare de a o atinge. Din nefericire, Jenkins nu puse întrebări, mulțumindu-se să așeze trupul în brațele întinse ale lui Quint. Era înaltă, dar slabă, și se mișcă în clipa în care Quint o trase la piept.

– Sunt bine, murmură ea pe umărul lui. Trebuie doar să mă odihnesc câteva momente.

Simți că i se strânge pieptul de durere, de data aceasta din pricina unei altfel de panici. Cât de rău era rănită? Trase aer în piept și îi spuse lui Jenkins:

– Urmează-mă și spune-mi ce s-a întâmplat.

Trecu pe lângă cei doi bărbați și se îndreptă către scări, coborând câte două deodată. Merse în camera de lângă dormitorul lui și deschise ușa cu piciorul. Pășind înăuntru, o așeză pe pat.

– Taylor! strigă el.

– Da, milord, spuse Taylor din spatele lui.

Quint începu să înlăture primele veșminte ale lui Sophie.

– Trimite un lacheu la casa Barnes după Alice, servitoarea lui Lady Sophia. Apoi adu toate rezervele medicale pe care le avem în casă. Și cârpe curate. Și apă fierbinte. Acum!

– Să trimit și după un doctor, milord?

– Nu, răspunse Quint apăsat. În nici un caz. Voi avea eu grijă de ea... de el.

Îi scoase mantoul, iar ea gemu când o mișcă. Îi atrase atenția crestătura din material, din apropierea umărului drept. Materialul era pătat de sânge. „La naiba!"

– Ce s-a-ntâmplat, Jenkins? strigă Quint, aruncând mantoul la pământ.

Apoi trecu la cizme și observă o altă tăietură în pantalon. O pată stacojie, umedă și întunecată se întindea pe coapsa ei. Rana aceea va trebui tratată mai întâi. Pe lavoarul nefolosit găsi un prosop curat de pânză.

– Apasă-l pe rana de pe coapsă.

Jenkins păși înainte și făcu așa cum i se spuse, ceea ce îi smulse un geamăt lui Sophie.

– Scuze, milord, murmură Jenkins, apoi continuă să raporteze: A făcut exact cum ați spus domnia voastră că va face. A încercat să se piardă de mine pe străzi, dar eram pregătit. L-am urmat până la Black Queen, în...

În încăpere dădu buzna un bărbat masiv, cu piele tuciurie, cu o stivă de prosoape curate pe brațe. Quint clipi, întrerupându-se tocmai când începuse să îi scoată cizma lui Sophie.

– Tu cine dracu' ești?

Omul își îndreptă umerii.

– Sunt Vander, noul valet al domniei voastre. V-am adus cârpe curate.

Era îmbrăcat englezește, dar vocea îi trăda ascendența orientală, indiană, mai exact. Quint își miji ochii în direcția intrusului, fără a ține seama de neputința acestuia.

– Trebuia să rămâi la parter, unde nu ne-am fi întâlnit niciodată.

Vizibil tulburat, valetul încuviință din cap și așeză pânzeturile pe pat. Ieși în fugă din încăpere, fără să mai spună vreun cuvânt.

– Quint, șopti Sophie, captându-i din nou atenția.

Uitând de noul valet, acesta îi scoase cizma.

– Continuă, Jenkins.

– Așadar, la Black Queen. Știți locul?

– Da, scrâșni Quint.

Își pierduse mințile complet? O oază de jocuri de noroc din partea aceea a orașului nu era un loc unde să mergi de una singură, fie că erai doamnă sau nu.

– Nu trecuse nici o oră de când eram acolo, și l-am văzut ieșind și luând-o după colț. L-am urmat de la distanță, ca să nu mă miroasă. Apoi a apărut un ins mătăhălos de pe o alee și a scos

un cuțit. Flăcăul s-a ținut bine, dar insul acela a apucat să-l cresteze de două ori până să ajung eu.

Quint îi scoase și a doua cizmă și se grăbi să îi dea jos haina.

– Și unde este acest ins acum?

– Mort, mai mult ca sigur. I-am tras un glonț în cap, l-am luat pe flăcău și am venit direct aici. Jenkins râse înfundat. Flăcăul l-a doborât pe taurul ăla. N-am mai văzut așa ceva. L-a făcut să se dea cu turul de pământ. E curajos băiatul, milord.

– Da, foarte curajos, mormăi Quint printre dinții încleștați. Mă ocup eu de el, de aici încolo. Asta e tot, Jenkins. Și, mulțumesc.

– Bucuros să ajut, milord.

Jenkins se retrase și Quint apăsă pe rana lui Sophie să oprească hemoragia. Zgomotul pașilor lui Jenkins fură absorbiți de covor, apoi ușa se închise.

– Te rog să nu fii supărat pe mine, șopti Sophie, cu vocea tremurând de durere.

– Supărarea e departe de ceea ce simt în clipa de față.

Furie orbitoare, frică paralizantă, îngrozitoare. Frustrare din pricina incapacității sale lamentabile de a o proteja. Regreta că nu îl informase pe tatăl ei de aceste ieșiri. Emoțiile care clocoteau în el erau atât de mari, încât simțea că era pe punctual de a fi înghițit de el.

– Nu sunt rănită grav, Quint. Câteva crestături. Am dat cu capul de pământ când am căzut și am amețit.

– O, asta e tot? spuse el tărăgănat.

Ea oftă din toți rărunchii.

– Contez pe rațiunea și pe cumpătarea ta. Nu te supăra din pricina unui lucru atât de neînsemnat.

Nu se simțea tocmai cumpătat sau rezonabil în momentul acela.

– Ai umplut cuvertura de sânge. Nu aș spune că e ceva neînsemnat. Folosindu-și o mână, îi desfăcu lavaliera, pentru a o face să se simtă mai lejeră. Voi aștepta să vină servitoarea ta să-ți scoată celelalte haine.

– Nu e necesar. Căscă, probabil din pricina pierderii de energie și a loviturii la cap. Fă ce e nevoie să faci. Trebuie să mă întorc acasă înainte să se descopere că lipsesc.

El o privi țintă, cercetând mizeria și petele care îi mudăreau pielea albă. Se citea epuizare în trăsăturile ei fine, în timp ce așternutul devenea stacojiu de la sângele pierdut. Cineva încercase să o ucidă. Quint cunoscuse riscurile, însă îi permisese să-și continue aventura, în ciuda acestui fapt. Era la fel de mult vina lui, pe cât era a ei.

– Nu mai are farmec să te ajut în înșelătoria asta, având în vedere ce s-a întâmplat în această seară. Poate faptul că ți se va descoperi lipsa te va împiedica să comiți acte de o asemenea nesăbuință.

Ea deschise brusc ochii, iar irisurile ei căprui erau înnegurate de durere.

– Nu ai îndrăzni. Dacă aș fi găsită aici...

Taylor bătu și intră, întrerupând din fericire obiecțiile lui Sophie. Oricare ar fi fost argumentele ei, Quint nu dorea să le audă. Taylor așeză o tavă mare pe masa de lângă pat, iar o servitoare intră să aprindă focul. După ce îi spuse fetei să țină prosopul pe coapsa lui Sophie, Quint cercetă fâșiile de pânză, alifiile și ierburile. Majordomul avusese înțelepciunea de a aduce și o sticlă de brandy.

– Adu-mi un cuțit, Taylor.

Quint se duse în apartamentele sale și se spălă bine pe mâini cu săpun și apă curată. Când se întoarse, o găsi pe servitoarea lui Sophie lângă pat, apăsându-i cârpa pe rană. Sophie avea ochii închiși și pielea palidă. Știa că o doare, însă era admirabil de hotărâtă să nu o arate, cu trupul încordat, pentru a îndura agonia. Acum ardea focul în vatra demult uitată, pentru a aduce o oarecare căldură în spațiul umed. Pe stiva de pânzeturi fusese așezat un mic cuțit.

Desfăcu brandy-ul și turnă o cantitate considerabilă într-un pahar. Luând o fiolă, presără niște pudră în lichid, amestecă și îi dădu paharul servitoarei.

– Asigură-te că îl bea.

Servitoarea îl mirosi.

– Ce este?

– Chinină.

Cu cuțitul în mână, el veni lângă Sophie.

– Iertați-mă că întreb, milord, dar nu ar trebui să-i dăm mai bine laudanum?

– Cu o lovitură la cap, aș prefera să nu. Opiaceul îi va încetini reacțiile. Și vom reuși mai multe într-o perioadă mai scurtă de timp, dacă îmi urmezi instrucțiunile fără a pune întrebări.

– E în regulă, Alice, spuse Sophie răgușită. Îl voi bea. Am încredere în domnia sa.

Servitoarea o ajută pe Sophie să ridice capul îndeajuns încât să bea brandy-ul dintr-o înghițitură. Quint și-ar fi pus întrebări cu privire la ușurința cu care Sophie acceptă tăria, dacă nu ar fi fost îngrozit că va sângera până la moarte pe pat.

Duse lama la pantaloni, pregătindu-se să-i taie.

– Nu! spuse Sophie. Nu-mi tăia hainele. Scoate-mi-le, mai bine.

– Ceea ce va fi mult mai dureros. Nu fi ridicolă, Sophie.

Îndreptă din nou cuțitul spre lână.

Ea avu o tentativă slabă de a-i prinde brațul.

– Quint, oprește-te. Am nevoie de haine ca să ajung acasă.

Privirile li se îngemănară. Femeie îndărătnică, care te scoate din minți. Era cât pe-aci să o lase să se târască până acasă dezbrăcată. Să-i fie învățătură de minte pentru că se implicase în tărășenia asta dementă.

– Te rog, șopti ea.

– Scoate-i hainele, îi porunci Quint servitoarei și se duse în capătul îndepărtat al încăperii.

Rămase în picioare, cu spatele întors, ascultând foșnetul materialului și icnetele de durere ale lui Sophie de fiecare dată când era forțată să se miște. Dacă ar fi fost vorba despre oricine altcineva în afară de ea, Quint s-ar fi simțit răzbunat de acele timide expresii ale suferinței. Dar sunetele pe care le scotea îi făceau vintrele să se strângă, ideea că fusese atacată sufocându-l.

După un geamăt, urmă un bufnet. O auzi pe servitoare îndepărtând așternuturile.

– Gata, milord.

Răsucindu-se, văzu partea rănită a trupului ei expusă, în timp ce restul era acoperit de așternuturi. Pielea căpătase culoarea făinii; ea își ținea ochii strâns închiși. Gâfâia, cu o suferință vădită.

Rana de pe umăr începuse să sângereze din nou, în timp ce din tăietura din coapsă curgea un șuvoi continuu.

– A meritat?

Luă o cârpă curată și i-o apăsă pe picior.

– Da, spuse ea fără suflu, devenind și mai palidă.

– Mincinoaso!

Lucrând eficient, Quint curăță rana bine. Apoi o cusu cu grijă, în timp ce Sophie scrâșnea din dinți la fiecare împunsătură. Când termină, îi legă piciorul strâns. Din fericire, tăietura de la umăr nu era adâncă și nu necesita cusături, nefiind nevoie decât să fie curățată și bandajată.

Îi înmână recipientul cu alifie servitoarei.

– Folosește-o pe răni când schimbi bandajele, dar trebuie neapărat să te speli pe mâini de fiecare dată. Să nu o atingi decât după aceea.

Servitoarea strânse din buze.

– Am mâinile curate, milord.

– Nu îndeajuns. Spală-le. Cu săpun și apă proaspătă. De fiecare dată.

– O va face, Quint, îngână Sophie. Nu-i așa, Alice?

– Da, desigur, milady, spuse Alice, încruntându-se la Quint.

– Alice, ai vrea să aștepți, te rog, pe coridor un moment? Aș vrea să vorbesc cu domnia sa.

Alice părea că ar fi vrut să o contrazică, dar, după o privire de avertisment în direcția lui Quint, părăsi încăperea.

– Nu cred că servitoarea ta mă place, remarcă el când rămaseră singuri, încântat să vadă că pe buzele ei înflorea un zâmbet timid.

– Nu pune la suflet. Nu e obișnuită să vadă pe nimeni altcineva agitându-se din pricina mea.

El întinse mâna și începu să tragă așternuturile peste partea rănită a trupului ei. Era prima dată când își îngăduia să o privească cu adevărat. Piele albă, catifelată. Pânza întinsă îi cuprindea pieptul, aplatizându-i sânii. Păcat. Dar ceea ce îi puse capac fu ce purta în jurul șoldurilor. O pereche simplă de chiloți bărbătești, fără îndoială cea mai erotică privelițte pe care o văzuse vreodată. Servitoarea ridicase materialul subțire în sus, pentru a lăsa rana liberă, lăsându-i lenjeria intimă doar pentru a păstra

buna-cuviință. Însă avu efectul opus asupra lui Quint; trupul i se încinse și simți că mădularul îi prinde viață.

Nu mai văzuse niciodată o femeie îmbrăcată în haine bărbătești și i se părea ciudat de atățător. Și de când se înjosise, devenind desfrânat? Pentru Dumnezeu, era rănită și nu putea face altceva decât să se holbeze la ea. Lăsă așternuturile să cadă de parcă l-ar fi ars, acoperind-o.

Ea deschise ochii.

– Îți mulțumesc pentru ajutor. Dar nu pot rămâne. Oricât de groază mi-ar fi de drumul spre casă, trebuie să plec.

Ideea de a o lăsa să plece de sub ochii lui îl făcu să scrâșnească din dinți. Dar nu avea cum să o țină acolo, dacă nu o lega. Își trecu mâna prin păr.

– La ce oră se trezesc servitorii?

Ea închise ochii din nou, ca și când pleoapele i-ar fi fost prea grele pentru a le ridica.

– Puțin înainte de cinci.

Scoase ceasul de buzunar să verifice ora.

– E 12.30. Dormi trei ore. Îl voi pune pe birjar să te ducă acasă înainte de patru.

Ea nu răspunse, iar el rămase acolo, simțindu-se de zece mii de ori nesăbuit. Cum de-i îngăduise să-și continue jocul acela ridicol, o poznă care ar fi putut-o ucide? Indiferent ce investiga, nu merita să-și piardă viața.

– Parcă văd cum te încrunți, spuse ea, cu ochii închiși în continuare. Vino și stai cu mine. Încetează să mai gândești pentru cinci minute, Quint.

El își aduse un scaun și îl așeză la capătul patului. Se așeză și se concentră asupra feței ei frumoase, asupra genelor castanii lungi care îi umbreau obrajii. Asupra buzelor cărnoase care îl sărutaseră cu atâta pasiune doar cu câteva seri în urmă. Era încântătoare și atât de plină de energie trepidantă și de inteligență, în mod obișnuit. Nu o mai văzuse atât de tăcută până acum.

– Va trebui să-mi spui, știi.

Gura ei zvâcni.

– Doar dacă promiți să mă ajuți, nu să încerci să mă oprești.

– Sophie, nu te poți gândi să continui. Nu după seara aceasta. Indiferent peste ce ai dat, e prea periculos.

– Voi face ceea ce trebuie. Iar dacă îți faci griji cu privire la siguranța mea, atunci vino cu mine.

El înțepeni, mușchii săi protestând la simpla sugestie de a ieși afară.

– Știi că nu pot.

– Nu știu așa ceva. Căscă. Cred că te-a afectat gândul că era cât pe-aci să mori, după ce-ai fost împușcat, dar îți poți reveni.

Abia reușea să articuleze cuvintele din pricina epuizării.

Dar ceva din ce spusese îi atrase lui Quint atenția.

– Stai, de unde știi că era cât pe-aci să mor?

Însă ea nu răspunse. Respira regulat. Adormise.

Capitolul 10

Seara trecută nu putea fi categorisită decât drept un dezastru, se gândi Sophie a doua zi dimineața. Dacă ar face o listă cu lucruri pe care să nu le repete, să fie înjunghiată – de două ori – pe străzile de la periferia din estul Londrei ar figura în capul listei. Cine o atacase? Un hoț oarecare?

Și mai bătuse și drumul degeaba, căci Molly nu dorise să o ajute. Sophie va trebui să-i scrie lui Pearl, să vadă dacă nu cumva curtezana cunoștea alte fete care ar vrea să stea de vorbă cu Sir Stephen.

Alice intră tocmai atunci.

– Bună dimineața, milady. Doriți micul dejun?

Gândul la mâncare îi întoarse stomacul pe dos lui Sophie.

– Nu, nu încă. Însă aș vrea să mă ajuți să mă ridic.

Servitoarea încuviință din cap și o ajută pe Sophie să coboare din pat. De fiecare dată când călca pe piciorul rănit simțea o durere ascuțită în partea de jos a corpului. După ce se ușură și se întoarse să se așeze pe pat, gâfâia, udă de transpirație.

– Ar fi mai bine să rămâneți acasă astăzi, milady. Nu sunteți în puteri ca să...

Se auzi o bătaie în ușă, înainte să intre marchiza de Ardington, mama vitregă a lui Sophie.

– O, bun. Ești trează. Intră, închise ușa în urma ei și se apropie de pat. S-au făcut două livrări pe numele tău în dimineața aceasta, Sophie. Știam eu că balul de aseară va fi un succes.

– Livrări?

– E incitant, nu-i așa? Mama ei vitregă radia, sperând în mod vădit că acesta va fi anul în care Sophie o să-și găsească soț. A sosit un buchet uriaș de flori. Iată cartea poștală. Și un bilet pentru tine, livrat în dimineața aceasta.

Îi întinse cele două bucăți de hârtie.

Sophie le luă pe amândouă, încruntându-se. Singura persoană care i-ar trimite ceva ar fi Quint. Dar ideea că i-ar fi trimis flori o făcea să râdă. Quint nu era genul romantic. Mai curând se aștepta să zboare spre Lună decât să închine un sonet ochilor ei.

– Ei bine, deschide biletul care a venit cu florile. Să vedem de la cine sunt, o îndemnă mama ei vitregă.

Sophie rupse sigiliul și citi sumarul bilet. „Mi-a făcut mare plăcere să dansez cu tine aseară. Slujitorul tău, lordul MacLean." Înainte să se gândească mai bine, zâmbi.

– Zâmbești. Trebuie să fie un semn bun. Mor de nerăbdare să știu cine le-a trimis.

– Lordul MacLean. Am dansat aseară cu el.

Ultimul dans pe care avea să-l mai execute, ținând cont de picior.

Mamei sale vitrege îi căzu fața.

– O, Sophie. Nu sunt sigură că e bărbatul potrivit pentru tine. Știu că are un titlu bun și e destul de chipeș, dar reputația lui nu e tocmai dezirabilă.

– Nu trebuie să-ți faci griji. Nu am nici o intenție să mă căsătoresc cu lordul MacLean. Ceea ce îi aminti de ceva. Aseară, toată lumea nu vorbea decât despre faptul că tata mi-a ales un soț. De fapt, am auzit că registrele de pariuri sunt pline de prinsori cu privire la identitatea nefericitului.

– I se pare că nu-l iei în serios. Crede că, dacă face vestea publică, te va convinge.

„Bine jucat, tată", se gândi Sophie. Nu se așteptase la asta. De ce e atât de dornic să scape de mine? Nu pot să mai locuiesc aici pentru alți câțiva ani?

Cum ar fi, până la moarte?

– Draga mea! Mama ei vitregă se apropie și îi prinse palma lui Sophie în mână. Căsătoria nu este atât de îngrozitoare pe cât crezi. Eu și tatăl tău nutrim o mare afecțiune unul față de altul. Amândoi vrem să ai și tu parte de așa ceva, dar nu poți aștepta o eternitate. Și nu vrei să ai copii?

Îi veni în minte imaginea unor băieți dezordonați, cu părul castaniu, cu telescoape și eprubete. Sophie se arătă surprinsă de cât de mult îi plăcea imaginea. Dar apoi se gândi să-și explice stupiditatea bărbatului care prețuia inteligența mai presus de orice... și căldura plăcută din venele ei se transformă în fiori de gheață. El merita ceva mai bun decât o femeie atât de încuiată ca ea.

– Acum, facem niște cumpărături astăzi? Mă gândeam că putem merge la modistă întâi, apoi...

– Nu pot, spuse Sophie iute. Nu mă simt bine.

– O, Doamne. Mama ei vitregă își plecă fruntea, îngrijorată. Pari îmbujorată. Ai febră?

– Nu, nimic atât de serios. Doar perioada aceea lunară.

Se simți prost pentru minciună, dar sângerase, la urma urmelor. Din picior, dar totuși. Și, în felul acesta, nimeni nu o va lua la întrebări că stătea în pat toată ziua.

Chipul mamei vitrege se lumină când înțelese la ce făcea aluzie.

– Desigur. Îi voi spune lui Alice să-ți pregătească o băutură fierbinte. Își trecu mâna pe fruntea lui Sophie și se pregăti să se retragă. Trec mai târziu să văd cum te mai simți.

Rămasă singură, Sophie începu să se foiască, când își dădu seama că ținea încă în mână biletul nedeschis. Desfăcându-l, văzu pe pagină rânduri ordonate de litere aleatorii. Era... un cod. Își înăbuși un hohot. Nu încăpea îndoială cine îl trimisese. Numai Quint îi putea trimite un bilet încifrat.

Zâmbind, se întinse să sune după Alice, care se retrăsese discret mai devreme. Când aceasta sosi, îi ceru instrumentele de scris. Quint nu îi oferise vreo cheie sau vreun indiciu pentru enigmă, astfel că răspunsul putea dura nițel. În curând, stătea rezemată în pat cu biroul mobil dinainte, studiind tiparele literelor, pentru a găsi o soluție.

Dură un sfert de oră. După ce descifră în cele din urmă mesajul, citi:

AȘTEPT O EXPLICAȚIE. NU MAI TÂRZIU DE MÂINE. LA ORA ȘI ÎN LOCUL OBIȘNUITE. REFUZUL ARE CONSECINȚE. Q.

Îl citi din nou, apoi oftă. Nu încăpea îndoială ce însemnau „ora și locul obișnuite". Voia să vină pe terasa lui după lăsarea întunericului. Dar ce fel de consecințe? O amenințase cândva că îi va spune tatălui ei. Ar îndrăzni?

Să-i asculte prelegerea în care el îi aducea la cunoștință idioțenia și nesăbuința de care dăduse dovadă, lucru pe care Quint nu va ezita să i-l reamintească, nu părea o perspectivă prea atrăgătoare. Și sigur va încerca să împiedice orice alte incursiuni ale lui Sir Stephen. Însă Sophie nu avea nici o intenție să se dea bătută. Găsise ceva pentru care merita să lupte, ceva la care se pricepea. Și dacă putea ajuta oameni, nu merita câteva cucuie și vânătăi?

Iar Quint sau oricine altcineva, nu putea face mare lucru pentru a o opri.

Îl făcu să aștepte două zile.

Quint aproape că rupse tapetul de pe pereți de nerăbdare și frustrare. Nu avea nici o altă soluție decât să-i trimită un nou bilet, iar ea știa acest lucru. În orele acelea interminabile, și-o imagina îmbrăcată bărbătește, petrecând în toate locurile unde se practicau jocuri de noroc, în bârlogurile cu opiu și bordelurile din Londra. Gândul aproape că îl înnebuni.

Rectifica, îl înnebuni mai rău.

Starea lui era vădit mohorâtă când ea apăru în grădina lui înainte de miezul nopții, a doua zi. Stătea în prag, așteptându-l pe Canis să termine de râcâit în pământ, când din întuneric se ivi o siluetă învelită în mantie, șchiopătând ușor. Câinele sări fericit în jurul picioarelor ei, dând frenetic din coadă, iar ea se aplecă cu greu să îl scarpine între urechi.

Primirea lui Quint nu avea să fie la fel de prietenoasă. Era încă furios pe ea. Furios pentru riscurile stupide și pericolele idioate la care se expunea. Își dorea să nu-i fi păsat, să o lase să facă orice vrea. Să se spele pe mâini, după cum ar fi făcut orice om rațional, cu multă vreme în urmă. Dar era incapabil să-i dea drumul.

Ea se îndreptă și își lăsă pe spate gluga mantiei. Lumina lunii îi scotea la iveală arcadele fine ale pometilor, curba buzei superioare, linia blândă a nasului și, pentru o clipă, Quint uită de furie. Fu cuprins de tandrețe și dor, laolaltă cu o dorință de o natură mai primitivă.

Se gândi la sărutul lor din urmă cu câteva seri, exact în același loc. Cum se agățase de el și gemuse în timp ce gurile lor se contopeau. Va susține și de data aceasta că fusese un capriciu de moment?

– Văd că ai rezolvat enigma pe care ți-am trimis-o. Ți-au trebuit două zile?

Ea zâmbi, apropiindu-se.

– Ba deloc. A fost nevoie de mai puțin de o oră. Cred că exagerezi, Quint.

– Bineînțeles că exagerez. Sunt aproape nebun de furie. Nu ți-ai dat încă seama?

– Nu ești mai nebun decât mine.

El pufni.

– E reconfortant. Femeia care umblă țopăind prin oraș în haine bărbătești. Și chiloți. La naiba!

– Nu umblu țopăind. Deși mi s-a spus că trebuie să îmi cizelez mersul.

– Ce?

Ea flutură din mână.

– Nu contează. Ei bine, sunt aici ca să-mi ții prelegerea. Poți începe oricând.

Bineînțeles că voia să-i țină o prelegere. Să se certe și să o contrazică până când va asculta de glasul rațiunii. Dar Sophie nu va face decât să se zbârlească, și demersul nu va conduce la nimic. Trebuia să înțeleagă de ce, mai întâi, iar apoi putea folosi argumente logice pentru a o convinge să renunțe la chestiune.

– De ce vrei să faci asta?

– Trebuie. De ce să nu încerc să-i ajut pe alții, când pot?

– Nu e suficient, Sophie. Dacă ar fi vorba de binefacere, ai găsi o altă cale să faci acte caritabile. Nenumărate doamne fac gesturi altruiste, dar nici una dintre ele nu-și pune viața în pericol. De ce ai ales să te îmbraci bărbătește și să te amesteci cu pleava Londrei?

– Pentru că aceste femei nu au pe nimeni altcineva. Nu-și pot permite un investigator, iar magistrații rareori se deranjează

cu ele. Nu ar trebui să aibă pe cineva la care să vină cu problemele lor?

– Bineînțeles că da. Nu sunt sigur de ce persoana aceea trebuie să fii tu. De ce nu le dai bani să-și angajeze un investigator, dacă aceasta este grija ta?

Ea își încrucișă brațele la piept și strânse din buze, rămânând tăcută și distantă.

– Este limpede că îți fac plăcere pericolul și duplicitatea. Riscul este răsplata, nu-i așa?

– Nu, soluția este răsplata. La cât de mult îți plac enigmele, cu siguranță poți înțelege.

– Da, dar viața mea nu este în pericol când lucrez la rezolvarea enigmelor acasă la mine, în biroul meu.

Ea oftă, privind într-o parte.

– Nu, atunci e clar că nu înțelegi cu adevărat.

– Și ce nu înțeleg mai exact? Cum e să fii prins în capcană? Cum e să fii nefericit cu soarta care îți este scrisă în viață?

Privirea ei se ridică și îl țintui brusc.

– De unde...?

– Pentru că te cunosc, și o persoană care pretinde de bunăvoie, în mod repetat, că e altcineva, care cochetează fără preget cu pericolul, fără a se gândi la consecințe, este nefericită cu situația ei actuală. Ea clipi iute, iar el știu că lovise la țintă. Așadar, spune-mi de ce ești atât de nefericită, Sophie?

Ea nu se grăbi să răspundă.

– Pur și simplu am nevoie de ceva al meu. Ceva însemnat, de care să pot fi mândră. Și sunt bună la asta. Maggie are arta și eforturile de a îmbunătăți viețile acestor femei, în cazul în care vor dori să încerce să își facă alt rost în viață. Iar Julia are copii cărora să le poarte de grijă...

Incluzându-l aici și pe Colton, care este și el un copil din cap până în picioare.

Chipul lui Sophie fu străbătut de un zâmbet efemer.

Dar eu nu am nimic. Nu pot desena, pentru a mă salva, și nu voi avea niciodată copii sau soț. Așa că de ce n-aș face asta?

– Ce vrei să spui că nu vei avea niciodată copii sau soț? Te-ai fi putut mărita de zece ori. De fapt, lordul Yardley te-a cerut

în căsătorie cu doar două sezoane în urmă. Într-o zi, îți vei alege un pretendent...

– Sau îmi va alege tata unul.

Sentimentul din vocea ei îl făcu să se sprijine doar pe călcâie. Nu suna ipotetic.

– Înseamnă că s-a oprit asupra asupra cuiva?

– Da, are pe cineva aminte. A spus că, dacă nu îmi aleg un soț singură până la sfârșitul sezonului, aprobă căsătoria fără consimțământul meu.

Quint nu se așteptase. Nu se gândise că marchizul va trânsa în cele din urmă lucrurile cu privire la căsătorie. Înghiți în sec. Acest... acest sentiment din piept – o durere ascuțită, care îl strivea, ca și când s-ar fi putut rupe în bucăți în fiecare secundă, nu semăna cu nimic din ce simțise până atunci. Nu cu accesele. Nu cu momentul în care i se încheiase logodna. Nici măcar cu momentul în care Sophie îi frânsese inima.

Se luptă să tragă aer în piept.

– Cine? spuse el răgușit.

Cine va fi bărbatul atât de norocos încât să petreacă fiecare noapte lipit de silueta ei longilină și unduitoare?

– Nu vrea să-mi spună. Se teme că îl voi speria pe bărbatul cu pricina, dacă aflu cine este.

– Tatăl tău este un om înțelept, remarcă Quint.

– Poate, dar încă mai cred că îl pot face să se răzgândească.

– De ce?

Sincer, nu știa de ce evita căsătoria cu mai mult zel decât un libertin experimentat. De ce se temea? Perpetuarea rasei umane era instinctivă atât la bărbați, cât și la femei; bărbații, să-și răspândească sămânța cât mai departe posibil, iar femeile, să îngrijească și să protejeze copiii. Era primitiv și necesar. Așadar, ce spera Sophie să câștige opunând rezistență?

– Întotdeauna l-am convins, în trecut. Deși a mers cu un pas mai departe de data aceasta, făcând edictul public. A fost ceva nou.

Marchizul nu ar anunța vestea decât dacă era serios. Sophie trebuia să știe asta.

– Nu, vreau să spun, de ce vrei să-l faci să se răzgândească? De ce nu te-ai căsători, ca să închei povestea?

Ea făcu o grimasă. „Pentru că aș prefera să nu o fac. Iar motivele sunt personale."

Piciorul lui Sophie protestă vehement când se aplecă să-l mângâie pe Canis, însă primi durerea cu brațele deschise, lăsându-se distrasă de ea. Spiritul de observație al lui Quint era, uneori, extrem de supărător. Ca acum, de exemplu. Nu era nici o surpriză că avea să descopere ce intenționa ea. Întotdeauna o înțelesese mai bine ca nimeni altcineva.

– Haide să ne întoarcem la chestiunea acestor investigații.

Ea se îndreptă de spate, încercând să nu-și arate prea tare durerea pe față când simți o împunsătură în coapsă.

– Am tot discutat, Quint. Nu mă poți forța să mă dau bătută.

– Dar dacă m-aș oferi să te ajut?

– Atunci te-aș întreba de ce mi-ai face o asemenea ofertă. Căci, dacă este o tentativă de a mă controla, pe mine sau metodele mele, cum ar fi să mă împiedici să vizitez bordeluri sau localuri de jocuri de noroc, voi refuza politicos.

El ridică mâinile, complet nevinovat.

– Nu vreau decât să te știu în siguranță. Poate că, muncind împreună, nu va fi nevoie să-ți cos rănile de la picior prea curând. Sau mai rău.

Ea îl privi țintă. Spunea adevărul? Ar încerca să o ajute fără a o manipula? Oferta era tentantă. I-ar prinde bine să stea de vorbă cu cineva, cineva capabil să facă deducții logice și să tragă concluzii... și nimeni nu făcea asta mai bine decât Quint.

– Ce-ar însemna să lucrăm împreună? Mă vei însoți în misiunile mele?

Pe maxilarul lui acoperit de perciuni tresări un mușchi.

– Nu.

– De ce nu?

– Dacă aș putea, aș face-o. Crede-mă.

Nu, refuza să creadă așa ceva. Voia să știe mai mult, să afle despre boala aceasta care îl împiedica să iasă din casă. Dacă afla, atunci poate îl ajuta ea pe el.

Își aminti de sărutul lor, exact în locul unde se aflau acum. Ajunsese afară și, deși rămăsese surprins, nu îi fusese fatal. Fusese un sărut foarte plăcut. Un sărut uimitor. Voia mai mult. Mai

multe săruturi, mai multe atingeri. Mai mult din toate. La urma urmelor, doar nu avea un soț cu care să facă aceste lucruri.

Și cine știe cât îi va mai tolera Quint vizitele? Îi spusese în repetate rânduri să nu se mai întoarcă la el. Într-una din zilele acestea, s-ar putea să o spună serios. Trebuia să se bucure de momentele acestea furate, cât mai putea.

Privirea îi fugi spre gura lui, căci îi venise o idee.

– Adică, să vin aici noaptea, să discut cu tine despre planurile mele?

– Da, exact. Dar gata cu nesăbuința. Decidem împreună cum procedezi.

– Sunt de accord, cu o condiție.

Sprâncenele lui se unira într-o încruntătură.

– Și care este aceea?

– Să mă săruți când îți cer.

Pe chipul lui se citi surpriza înainte de a scoate un icnet de uimire.

– Să te sărut?

– Da.

– Sophie, nu-mi poți cere să te sărut. E... absolut necuviincios.

– M-ai sărutat deja – de două ori–, așa că nu văd de ce e o idee atât de proastă.

– Într-una din dățile acelea m-ai sărutat tu pe mine, și nu ar trebui să ne sărutăm deloc. Nu ar trebui să săruți pe nimeni până ce nu te măriți.

Ceea ce nu avea să se întâmple niciodată.

– Relaxează-te, Quint. Pare să-ți facă plăcere să mă săruți, și mie la fel. Ce e rău în asta?

„Nu se cade ca doamnelor să le placă atât de mult."

Sophie respinse vocea lordului Robert. Pe Quint nu păruse să îl deranjeze entuziasmul ei; totuși, ar face bine să țină minte să nu se lase dusă de val prea tare.

– Of, Doamne, mormăi el printre dinți, trecându-și mâna peste față. Ești incredibilă.

– Adevărat. Și știi cât de hotărâtă pot fi când vreau ceva.

Să-i îndure săruturile uimitoare și să-l ajute să-și învingă teama în același timp? O, da, voia să facă asta. Mult de tot își dorea.

– Și mai știu că niciodată nu renunți să analizezi lucrurile până la capăt. Ești prea inocentă să-ți dai seama, dar săruturile duc, în general, la lucruri mai intime.

Dorința dădu năvală în venele lui Sophie la gândul „altor lucruri mai intime" cu Quint și căldura i se cuibări jos, în pântec. Înghiți și spuse:

– Pentru asta te am pe tine, să-ți păstrezi capul limpede.

La urma urmelor, nu simțea nimic altceva pentru ea în afară de prietenie. Ar trebui să-i fie ușor să rămână stăpân pe el, lui, cel puțin.

– Ar trebui să refuz, spuse el. Dar sunt într-un mare dezavantaj, dat fiind că ai putea foarte bine să decizi să pleci și să nu te mai întorci niciodată. Nu aș putea face prea multe pentru a te forța să te întorci. Mă cutremur gândindu-mă ce ți s-ar putea întâmpla atunci.

Emoția și incitarea îi clocoteau în piept.

– E adevărat. Asta înseamnă că ești de acord?

– Newton să mă ajute, da. Te voi săruta și te voi ajuta în investigațiile tale.

„Iar eu voi găsi o cale să te fac să-ți revii."

– Excelent! Știam că vei vedea lucrurile ca mine. Începem acum?

El îi aruncă o privire piezișă.

– Cu investigația, vrei să spui?

Ea clătină din cap.

– Cu sărutul.

Cu brațele încrucișate la piept, el ridică dintr-o sprânceană.

– O, deci asta crezi, că poți pocni din degete, iar eu mă voi supune? Oi fi eu țicnit, Sophie, dar toate celelalte părți îmi funcționează foarte bine. Sunt încă bărbat. Și acest bărbat sărută o femeie când vrea, ca de exemplu atunci când îl face să râdă. Sau când zâmbetul ei îl dă pe spate. Sau când e atât de frumoasă, că nu poate respira. Nu când e obligat.

Sophie clipi. Cuvintele refuzau să se formeze, iar gura i se uscă auzindu-i declarația avântată. Era o minune că putea sta în picioare, dat fiind că oasele i se lichefiau rapid.

– Bine, reuși ea să spună, în cele din urmă.

Privirea lui se întunecă.

– Desigur, privirea aceea funcționează și ea întâmplător, spuse el încet, înaintând spre ea.

– Care privire?

Făcu instinctiv un pas înapoi, apoi tresări la împunsătura de durere care îi radie prin piciorul rănit.

El încremeni, iar pe frunte i se citi îngrijorarea. Fără un cuvânt, Quint se aplecă, o ridică și o duse în casă.

– Stai, unde mergem? întrebă ea.

– În birou. Să stai jos. E limpede că te doare piciorul.

Sophie îi cuprinse gâtul cu brațele, bucurându-se de mișcarea și jocul mușchilor de sub veșmintele lui. Când ajunseră în biroul lui, nu o lăsă jos. În schimb, se duse la fotoliul de lângă foc și se așeză, ținând-o în poală.

– Lasă-mă să-ți văd cusăturile, spuse el blând. Vreau să mă asigur că rana nu e infectată.

– E bine, spuse Sophie.

Nu era timidă, dar faptul că stătea în poala lui Quint la miezul nopții, pentru o examinare medicală a rănii ei, o făcea să se agite.

– Stai nemișcată. Vreau să mă uit singur. Ridică straturile subțiri ale fustelor și juponului. Cracul pantalonașilor ei era îndeajuns de larg încât să-l poată împinge în sus să vadă rana de pe coapsă.

„Excelent. Pielea e sănătoasă. Probabil că Alice își menține mâinile curate."

Se aștepta ca el să-i așeze fustele pentru a o acoperi, dar nu o făcu. În schimb, își trecu mâna peste piciorul ei expus, alunecând cu privirea pe pielea ei, în vreme ce inima ei tresălta în piept.

– Sophie, trebuie să-ți spun... te aștepți să-mi păstrez capul limpede, dar nu ar trebui să te bazezi pe mine. Nu-mi controlez prea bine gândirea în perioada aceasta. Iar faptul că te văd așa nu mă ajută. Arătă cu mâna spre partea de jos a trupului ei. Și nu vreau să te rănesc. Te implor, regândește-ți solicitarea.

Dacă avusese vreo grijă cu privire la starea lui mentală, vorbele lui o eliminară. Oare un nebun ar avertiza-o cu sinceritate? Dar mai putea exista un motiv pentru șovăiala lui, unul mult mai umilitor.

– Nu mă vei răni. Și cred că tragi de timp. Dacă nu vrei să mă săruți...

Micșoră distanța dintre ei într-o clipită, apăsându-și gura pe a ei și strecurându-și limba. O sărută cu pasiune, cu disperare, cu gura aspră și catifelată totodată, și îi plăcu la nebunie fiecare secundă. Ea nu opuse nici o rezistență, folosindu-și limba și mâinile pentru a-l explora, în vreme ce buzele lui alunecau peste ale ei iar și iar.

Căldura din pântecul ei se întinse, până când sânii i se îngreunară dureros. Se umezi între picioare, iar locul acela începu să-i pulseze ritmic. Simți erecția lui Quint în spate – o dovadă încântătoare și avântată a dorinței lui pentru ea. Pentru Sophie, nu pentru tânăra Pepperton cea perfectă sau oricare altă femeie. O dorea, și se entuziasmă la acest gând. De-abia se putea abține să nu se frece de erecția lui.

Apoi o făcu.

El gemu în timp ce gurile li se contopeau, un sunet chinuit, însă excitat, pe care nu-l mai scosese până atunci. Dorința o făcu să simtă fiori pe șira spinării. Își trecu degetele peste umerii lui lați, desfătându-se cu fierbințeala care emana din trupul lui. Deschizătura din cămașa lui era îndeajuns de largă încât să-și strecoare mâna dincolo de ea, cercetând pielea netedă și tare de pe pieptul lui. Inima lui îi bubuia sub palmă, iar părul moale îi gâdila degetele. Își trecu mâna peste pieptul lui, iar vârful degetului îi atinse sfârcul.

El trase iute aer în piept, apoi se retrase, murmurând:

– Sophie, mă ucizi. Ar trebui să ne oprim înainte ca lucrurile să meargă prea departe.

Tot ce auzi a fost „oprim", așa că se ridică să-l mai sărute o dată.

Capitolul 11

„Un sărut", își promise el.

Să o sărute repede, însă îndeajuns de lung încât să fie sigur că nu se va plânge. Acela fusese planul. Dar nu se așteptase ca ea să fie atât de entuziasmată. O virgină, chiar și una de douăzeci

și șapte de ani, nu ar trebui să-l tulbure atât de tare doar cu niște sărutări. Probabilitatea acestui fapt păruse incredibil de scăzută când începuse acest exercițiu.

Ar fi trebuit să știe că Sophie va sfida logica.

Quint își pierdu controlul în secunda în care gura ei o găsi iarăși pe a lui și uită rapid gândurile de a pune capăt la ceea ce făceau. Săruta la fel cum făcea orice altceva: cu exuberanță și pasiune, cu o nepăsare nechibzuită față de orice altceva în afară de momentul acela. Nu se putea abține să nu îi răspundă la fel.

Cuprinzându-i capul cu o mână și ținând-o pe cealaltă pe piciorul ei, o strânse la piept. Îi linse gura. Îi mușcă blând buzele. O gustă până când scoase un scâncet nerăbdător. Sunetul își croi calea spre vintrele lui, întețindu-i dorința. Pentru Dumnezeu, cât tânjea după ea. Se masturbase atât de des în ultimele câteva zile gândindu-se la ea, încât era o minune că nu se iritase.

De-abia mai putea gândi și respira, iar instinctul animalic de a oferi și primi plăcere preluă controlul. Cu femeia aceasta în poală, îi era imposibil să reziste. Trecuse ceva vreme de când simțise această pasiune carnală îmbătătoare trăgându-l dincolo de suprafața rațiunii și primi cu brațele deschise dulcea uitare.

Își desprinse gura de a ei, trecând-o peste maxilarul ei. Îi supse lobul urechii, prinzându-l ușor între dinți. Ea scoase un icnet și strânse iute buzele, ca și când ar fi vrut să oprească zgomotul. Ceea ce nu era cazul.

– Vreau să te aud, Sophie, îi șopti el în ureche. Fiecare sunet. Fiecare suspin. Nu te abține.

Apoi își croi cale de-a lungul pielii moi și mătăsoase de pe gâtul ei. Ea își lăsă capul pe spate, făcându-i loc, iar Quint profită din plin. Se simțea beat după ea, ieșindu-și din minți de atâta dorință. O părticică a rațiunii lui, care încă mai funcționa, nu putea să creadă că îi îngăduia să meargă atât de departe. Bărbatului căruia nu-i permisese să o curteze. Însă ea stătea acolo, în poala lui, moale și docilă, fără să protesteze deloc. Trăgându-l mai aproape. Sărutându-l. Încă nu era atât de nebun să lase să-i scape un dar atât de rar. Își strecură două degete pe sub straturile corsetului și ridică un sân palid și perfect, scoțându-l peste veșmânt, dezvăluindu-l.

– Atât de frumos, murmură el înainte de a-i cuprinde sfârcul rozaliu cu gura.

Trase cu putere, apoi îi linse sfârcul întărit cu limba, hotărât să o înnebunească.

Ea își strecurase degetele prin părul lui, ținându-l aproape.

– Quint, suspină ea, cu un sunet care de-abia întrecea o șoaptă.

Cu cât sugea mai mult, cu atât mai agitată devenea.

– Nu te opri, spuse ea. Dumnezeule, Quint, ard de vie.

Mâna lui se întoarse la coapsa ei, înaintând și cuprinzându-i muntele lui Venus. Fierbințeala îi arse pielea, iar ea își împinse șoldurile în palma lui.

– Da, gemu ea, frecându-se de mădularul care îl durea și aproape făcându-l să-și dea ochii peste cap.

Dacă mai făcea câteva mișcări, avea să-și dea drumul în pantaloni, cu siguranță.

Dându-i drumul la sân, o lăsă jos, sprijinind-o de brațul scaunului, până când ajunse să stea aproape întinsă în poala lui. Ochii ei, pe jumătate închiși și arzători, îl priveau, în timp ce pieptul îi tresălta grăbit.

– Stai nemișcată, îi spuse el. Lasă-mă să te simt.

Cu fustele strânse deja în jurul taliei, nu trebui decât să-i găsească locul acela pe sub lenjeria intimă. Îi desfăcu picioarele și îi văzu zona intimă, care lucea, dezvelită în fața lui – părul castaniu pufos îi acoperea muntele lui Venus și buzele roz și înrourate. Înghiți în sec. Perfecțiune. Perfecțiune absolută.

Fără să se gândească, își trecu un deget prin umezeala adunată la intrarea în vagin și îl duse la gură. Închise ochii și savură gustul pregnant al pasiunii ei. Dulce. Cerule mare, ce n-ar da să-și îngroape fața între coapsele ei. Dar nu voia să o sperie.

– Te rog, gâfâi ea, ca și când i-ar fi simțit ezitarea. Nu te opri.

Privirea ei scânteietoare îl implora să continue, iar dorința din vintrele lui se înteți.

Încă o dovadă a nebuniei lui, fără îndoială, dar nu avea nici o intenție să se oprească.

Îi mângâie fără grabă pliurile labiilor cu degetul mare, explorând fiecare părticică din ea, înainte de a-și împinge degetul în vagin. Pleoapele ei se închiseră cu un geamăt și își avântă șoldurile

în sus, adâncindu-l în ea. Pereții erau fierbinți și alunecoși. Și strâmți. Se cutremură, imaginându-și țesutul acela umed și cald cuprinzându-i mădularul.

Controlându-și dorința dezlănțuită, începu să se miște ațâțător înlăuntrul ei, înainte și înapoi. Făcând-o să reacționeze. Apoi introduse încă un deget, lărgind-o mai tare.

– O, da, o auzi spunând.

Îi privi trupul primindu-i degetele adânc în ea. O simți tremurând. Apoi își arcui degetele, căutând punctul acela spongios, sensibil...

Ea strigă, zbătându-se în poala lui.

– Quint, o, Dumnezeule! Știa că era aproape. Clitorisul, țesutul acela vascular dilatat de celule din partea de sus a despicăturii ei, era umflat și încordat, așa că îl apăsă cu degetul mare cu o intensitate neobosită.

– Simte, Sophie. Lasă-l să vină.

Sophie se agăță de el, de brațul scaunului, de materialul acestuia, de orice putea apuca.

– O, Doamne! Da, scânci ea. Chiar acolo.

Coapsele ei se cutremurară, iar pereții vaginului se strânseră în jurul degetelor lui. Se încleștă, apoi țipă, copleșită de orgasm. Era frumos. Genul de imagine pe care un bărbat o purta cu el până la moarte. Cu capul dat pe spate, cu ochii închiși, cu buzele trandafirii de sărutări, tremurând de extaz. Se ținu cât de tare putu, prelungind experiența, până când ea zvâcni, retrăgându-se cu un spasm.

Își lăsă capul pe speteaza scaunului, o eliberă și se luptă să-și recapete suflul. Trebui să facă ceva efort pentru a se calma. Și Sophie părea epuizată, zăcând inertă în poala lui, cu o mână apăsată pe pieptul lui și cu ochii închiși strâns. Ceasul din birou continua să ticăie ca de obicei, ca și când lumea nu s-ar fi întors pe dos în clipa aceea.

Iad etern, ce făcuse?

Rușinea și ura urlau în el. O... pângărise. Fiică de marchiz. Nu conta că i-o ceruse. Ar fi trebuit să știe mai bine – la dracu', știa mai bine. Pur și simplu nu fusese capabil să o refuze.

Nu fusese în stare să se oprească.

Ceea ce era încă o dovadă a declinului său iminent. Tatăl său vorbise neîntrerupt despre copulație în timpul acceselor sale – cuvinte urâte, murdare – și se masturbase până când îi legaseră brațele. Faptul că și el supusese o doamnă de condiție bună la acest act absolut necuviincios nu făcea decât să-i confirme ceea ce știa deja despre viitorul său.

Nu era demn să stea în preajma altora.

Iar mădularul lui prost nu asculta. Zăcea tare și greu în pantaloni. Gata să se împerecheze în orice secundă.

Dumnezeule, se ura în momentul acela. Îi aranjă fustele, acoperind-o.

– Sunt... Habar n-aveam, murmură ea.

În tonul ei se distingeau satisfacția și mirarea.

– Îmi cer iertare pentru asta. Nu ar fi trebuit să merg atât de departe.

Ea se încruntă.

– De ce nu? Recunosc, a fost ceva mai mult decât un sărut, dar nu mă plâng deloc. Se chinui să se ridice în capul oaselor, iar el o ajută să se îndrepte de spate. Îndrăznesc să spun că nu mă voi mai uita niciodată la mâinile tale în același...

– Sophie.

Îi dădu drumul din brațe.

Ea râse.

– Quint, nu e nevoie să fii atât de serios. A fost ideea mea, iar posibilele regrete ar trebui să fie lăsate în seama mea. Nu că aș regreta, să ne înțelegem.

– Ar trebui.

– De ce? Pentru că nu suntem căsătoriți?

– Și de-asta, da, dar există un motiv și mai important.

– Care?

– Acela că sunt aproape nebun.

În următoarea seară, Quint scria cu furie, ideea clocotindu-i în minte. Trebuia să noteze gândul în întregime, înainte să fie uitat și să dispară. Ce-ar fi dacă ar segmenta mesajul codat, iar apoi ar efectua o analiză a frecvenței fiecărei litere, pe secțiune?

Era trecut bine de miezul nopții și trimisese servitorii la culcare cu ceva timp în urmă. Cărbunii se stinseseră, iar în cameră

se făcuse răcoare. Însă continua să scrie. După ce termină de scris, puse penița pe tavă și presără nisip, să usuce cerneala.

– Ți-a plăcut plimbarea cu lordul MacLean?

În încăpere se auzi un icnet.

– Știai că sunt aici?

Doar în clipa în care intrase. O simțea până în cel mai profund strat subcutanat.

– Desigur. Și nu mi-ai răspuns la întrebare.

Ea își ridică bărbia cu încăpățânare, expresie pe care, întâmplător, o adora.

– Pierdere de timp, dar cum de știi despre plimbarea mea absolut inocentă cu MacLean din dimineața aceasta? Se opri și își puse mâinile în șolduri. Nu-mi place că ai pus să fiu urmărită. Mai ales în timpul zilei. Nu era necesar.

El nu era de accord – și, cu MacLean în preajmă, Quint avea cu atât mai multe motive să o țină sub supraveghere. Scoțianul era un desfrânat notoriu, iar Sophie, o inocentă nesăbuită. O rețetă clară pentru dezastru, dacă existase vreuna cândva.

– Cred că e necesar, îi spuse el, având în vedere activitățile tale nocturne. Criminalii și hoții nu dispar la lumina zilei.

– Sunt conștientă de asta. Dar sunt destul de sigură că MacLean ar putea alunga orice ticălos care ar îndrăzni să se apropie.

Quint își încleștă maxilarul. Da, MacLean o putea proteja, fără îndoială. Lordul scoțian, sănătos la cap, putea ieși din casă. O putea duce la plimbare în parc. Putea, probabil, să altoiască orice atacator, folosind un stejar întreg, dacă era nevoie. Dar cine o va proteja pe Sophie de MacLean?

– S-ar putea să fie așa, însă eroul tău îmbrăcat în kilt nu știe ce știu eu, și s-ar putea să fie prins cu garda jos. Și îți pierzi timpul argumentând.

– Ești exagerat de îndărătnic.

– Din punctul acesta de vedere, ne potrivim de minune. Nu trebuie decât să renunți la aventurile tale sub identitatea de Sir Stephen și îl voi concedia bucuros pe Jenkins.

Ea pufni drept răspuns.

– Ai spus că mă vei ajuta, nu că vei încerca să mă oprești.

Da, așa făcuse, dar nu se așteptase nicidecum la târgul pe care i-l sugerase. Un târg care îl făcea să aibă erecție și să-l strângă

pantalonii toată ziua. De-abia se abținea să nu se repeadă la ea și să-i ridice fustele.

Însă nu va îngădui să se întâmple din nou.

Și nu din pricina convingerii desuete că femeile ar trebui să aștepte pentru a afla plăcerea în patul conjugal. Nu, hotărârea lui avea de-a face cu el însuși. Dintr-un motiv sau altul, ea voise să-și facă de cap cu el. Nu avea pretenția că înțelegea și îngăduise nechibzuit ca sentimentele lui față de ea să-i întunece judecata.

Dar merita mai mult decât un laș, un nebun care se temea să iasă din casă. Frumoasa și perfecta fiică de marchiz era mai curajoasă și mai inteligentă decât jumătate din bărbații din Europa. Iar el era... strivit. Același băiat de unsprezece ani care stătea în frigul îngrozitor, știind că ceva era în neregulă cu el. Nu avea nici un drept să o forțeze pe această femeie să-l accepte, să o atingă în vreun fel.

Astfel că, în ciuda dorinței puternice și arzătoare pe care o nutrea față de ea, trebuia să se abțină de la orice alt contact fizic. Chiar și de la sărutări.

– Am spus ca te voi ajuta, și mă voi ține de cuvânt. Vino cu mine.

Își luă hârtia și se ridică.

– Unde mergem?

Stătea destul de aproape de ea încât să-i vadă venele zvâcnind la baza gâtului. „Ignoră", își spuse el.

– Trebuie să pun asta sub lacăt. Și putem vorbi între patru ochi acolo.

– Și aici nu?

Privi în jurul încăperii vădit goale.

– Poate, dar nu se știe niciodată.

Mai ales că era posibil ca unul dintre membrii personalului său să transmită informații la Ministerul de Interne.

Fără să mai aștepte alte proteste, o conduse înspre șirurile de cărți din capătul îndepărtat al biroului. Pe un raft înalt, trase de cotorul Leviatanului lui Hobbes și încuietoarea se deschise. Sophie scoase un sunet de surpriză când văzu raftul dându-se în lături.

– Ai un pasaj secret!

– Care nu va mai rămâne secret dacă nu vorbești mai încet.

O luă de mână și păși pe coridorul îngust, închizând ușa ascunsă din spatele lor. Se lăsă întunericul. Nu lua niciodată o lumânare când folosea pasajul, căci nu avea nevoie. Era un drum pe care îl făcea adesea, uneori de nevoie, alteori de oboseală.

Sophie îl strânse mai tare de mână, iar respirația i se acceleră.

– Nu ar trebui să avem o lampă?

– Nu. O conduse prin spațiul strâmt. Nu era îndeajuns de lat pentru a putea înainta unul lângă altul, așa că aproape se lipi de spatele lui. Să nu-mi dai drumul. Altfel s-ar putea să ratezi o cotitură și să cazi în groapa cu crocodili.

Se trezi cu o palmă peste umăr. Quint zâmbi.

– Aici sunt scările, îi spuse el. O ghidă spre prima treaptă. Numără optsprezece. Apoi, la capăt, găsi clanța și trase, deschizând ușa. Lumina pâlpâitoare a focului pe cale să se stingă îi lumina dormitorul. Dădu drumul mâinii lui Sophie, puse hârtia pe pat și se duse să mai pună cărbuni.

– Închide-o, te rog.

Sophie închise ușa pasajului, în timp ce el se ocupa de foc, apoi se îndreptă spre pat. Concepuse rama din lemn de trandafir cu stâlpi scunzi și pătrați și fără baldachin. Fiecare stâlp avea o calotă decorativă. Quint ridică și răsuci calota stâlpului din față, de pe dreapta, dând la iveală o cutie de lemn ascunsă în el. Scoase cutia, care era cam cât antebrațul lui, și o așeză pe cuvertură.

– Ce Dumnezeu... șopti ea peste umărul lui. Absolut genial! Ce ții acolo?

El deschise atunci capacul, scoțând la iveală compartimentul interior.

– Una, alta. Rulând foaia cu adaosul la cod, strecură paginile înăuntru, lângă alte desene. Să încerce Hudson să-l găsească.

– Lucrezi la ceva important?

Era aproape, atât de aproape, că fustele ei îi atingeau piciorul, tulburându-l.

– Posibil. Nu voi ști până ce nu aflu soluția.

– Crezi că s-ar putea ca asta să aibă legătură cu spargerea?

– Da. În trecut, Ministerul de Interne mi-a solicitat ajutorul pentru a descifra diverse coduri. Există un cifru care este considerat a fi inexpugnabil, fiind deseori numit *le chiffre indéchiffrable*. Dacă pot găsi o cale să sparg cifrul fără codul necesar, s-ar putea

ca unele guverne, inclusiv al nostru, să-și manifeste interesul. Ar fi ca și când aș deține singurul cod-cheie al tuturor ușilor încuiate din lume.

Cutia se închise și o puse la loc în stâlp.

– Eu... habar n-aveam că ai făcut o astfel de treabă pentru guvenul nostru.

El o privi pătrunzător. Avea o expresie ciudată.

– De ce ai fi avut? Nu știe nimeni, în afară de omul pentru care lucrez. Și am încredere că nu vei spune nimănui. Sophie clătină din cap. Bun. Acum, discutăm despre investigația ta?

– O, sigur, spuse ea iute, băgând mâna în buzunarul rochiei, de unde scoase o bucată de hârtie împăturită. Am scris totul, după cum mi-ai cerut.

– Excelent.

Desfăcu hârtia și îi parcurse scrisul foarte ordonat.

Dispărută: *Rose Hoyt, sora lui Joselle (numele adevărat?) Hoyt, de la Madame Hartley*

Loc de muncă: *Pretty Kitty, Cheapside*

Descriere: *Păr blond, ochi căprui, tatuaj cu pisică deasupra gleznei*

Văzută ultima dată: *La sfârșitul lui martie*

Deces: *?*

Cadavru: *Dispărut*

Vizitatori regulați: *Sweaty, La Gauche, The Watcher, regele George, Limbă-încâlcită. (Unul dintre ei era probabil un așa-zis protector.)*

– La Gauche? întrebă el. Pentru că prefera mâna stângă?

Chipul lui Sophie se făcu stacojiu și strânse din buze.

– N-nu tocmai, se bâlbâi ea. E legat de... de...

Arătă vag în direcția taliei ei.

El râse înfundat.

– Înțeleg. A fost extrem de educativ pentru tine, nu-i așa?

Se întoarse la lectură.

Dispărută: *Femeie necunoscută*

Loc de muncă: *Black Queen, estul Londrei*

Descriere: *Păr castaniu, ochi albaștri, tatuaj cu dama de pică deasupra gleznei*

Văzută ultima dată: *?*

Deces: *Poliția de pe Tamisa a extras-o din apă pe 16 aprilie 1820*

Cadavru: *Mâna dreaptă lipsă, violată și strangulată*

Vizitatori regulați: *?*

– Acesta a fost motivul vizitei tale la Black Queen? Pentru a vedea dacă poți face vreo legătură între cele două femei?

– Da. Speram ca una dintre celelalte fete de acolo să îi confirme identitatea și pe clienții regulați.

– Și?

– Erau prea speriate, temându-se de O'Shea mult mai tare decât de ucigașul nostru care colecționează mâini. Probabil că au un motiv întemeiat. O'Shea nu avea reputația de angajator cinstit, mai ales cu femeile. Dar e clar că una dintre ele o cunoștea pe fată, continuă Sophie. Era evident din reacția ei. M-aș putea întoarce să vorbesc cu...

– Nu, spuse Quint apăsat. Prezența lui Sir Stephen a fost observată și e clar că nu a fost apreciată, având în vedere ce s-a întâmplat când ai plecat.

Ea își îndreptă umerii, iar lumina pâlpâitoare îi dansă pe ceafă. El încercă să nu observe.

– Nu neapărat, spuse ea. E posibil să fi fost o întâmplare.

– Improbabil. Șansele unui atac întâmplător sunt foarte scăzute, mai ales dacă iei în considerare vizita ta la poliția de pe Tamisa. E foarte posibil să existe un polițist corupt sau doi, care nu au apreciat faptul că cineva le punea întrebări. Cred că ai atras atenția cui nu trebuia, cu ocazia ambelor vizite.

– Nu înțeleg cum de ești așa sigur.

– Nu sunt sigur. Nimeni nu poate fi sigur. Dar am cântărit matematic diverși factori, folosind regula lui Bayes, și cred că există o mare probabilitate ca atentatul la viața ta să fi fost planificat.

Își dădea seama că vestea o supăra. Își mușca buza de jos cu dinții.

– De ce-ar vrea cineva să mă ucidă?

Quint ridică hârtia cu notițele.

– Răspunsul se află undeva aici.

Capitolul 12

Sophie dăduse de bucluc – nu chiar atât de grav ca atunci când cineva încercase să o ucidă pe o stradă în Whitechapel, desigur. Un altfel de bucluc, însă unul nu mai puțin tulburător pentru starea ei de spirit.

Fapt: era singură cu Quint în dormitorul lui.

Fapt: vorbea de teoreme, mesaje secrete și probabilitate matematică.

Fapt: era incredibil de excitată și de tulburată.

Căldura din pântec îi alunecă în jos, o gâdilitură insistentă, care o făcu să simtă un zvâcnet între picioare. Cum de putea să fie atât de atrasă de un singur bărbat și să nu se topească la picioarele lui era o dovadă a voinței ei neclintite.

Își drese vocea:

– Așadar, cum găsim răspunsul?

– Căutând tipare, ceea ce ai început să faci deja, ducându-te la Black Queen. Trebuie să mergem ceva mai departe. Ce știm despre cele patru fete scoase din râu, în afară de faptul că fiecăreia îi lipsea mâna dreaptă?

– Toate erau bănuite a fi prostituate. Toate, destul de tinere.

– Aproximativ, cu vârste cuprinse între nouăsprezece și douăzeci și doi de ani, dezvoltă el. Ceea ce nu e semnificativ. Majoritatea femeilor care se prostituează sunt tinere. Stătea pe marginea patului și își încrucișă brațele la piept. Ce altceva? întrebă el, fluturând din mână, ca și când ar fi vrut să o grăbească.

Sophie închise ochii un moment, concentrându-se asupra informațiilor pe care le auzise.

– Fiecare fată a ieșit la suprafață în alt loc de pe râu...

– Deloc surprinzător, având în vedere curenții imprevizibili. Variațiile vremii și detritusul din apă influențează și ele distanța parcursă de cadavre. Și?

– Ăă, prima a fost descoperită de copii ai străzii. Numărul doi și trei, de lucrătorii de pe chei. Pe a patra a descoperit-o poliția de pe Tamisa.

– Deci ignorăm metoda de descoperire. Dar cadavrele?

– Fiecăruia îi lipsea mâna dreaptă. De ce crezi?

– Greu de spus. Quint își frecă falca. Încearcă să înlături simțul tactil? Dat fiind că majoritatea oamenilor preferă mâna dreaptă, simbolizează răpirea forței? De asemenea, e o unitate de măsură; le folosește ucigașul pentru a „măsura" crimele, la figurat? Sau le face să folosească mâna aceea pentru un act fizic pervers, păstrând-o ca suvenir?

– Văd că te-ai gândit un pic, spuse ea, uimită.

– Nu sunt prea multe de făcut când ești prizonier în propria casă, spuse ridicând din umeri.

– Ai aflat ceva despre celelalte două fete scoase din râu? Unde lucrau și dacă ar putea fi identificate de cineva?

– Nu, nu încă. Se descompuneau deja rău când le-a văzut doctorul. Nu mi-a putut spune multe.

El își înclină capul.

– Mai lipsesc alte fete de la Kitty sau Queen?

– Una de la Kitty. Sora ei este cea care m-a angajat inițial. Nu am reușit să aflu ce s-a întâmplat cu ea. A dispărut fără urmă, așa că bănuiesc că a căzut și ea victimă.

– Ai grijă, avertiză Quint. S-ar putea să ți se adeverească presupunerea. Dar când cauți coincidențe, ajungi să le găsești. Trebuie să te limitezi la fapte.

– Absolut logic. Două fete, ambele prostituate de-ale lui O'Shea și ambele dispărute într-o perioadă atât de scurtă de timp. Nu e un indiciu clar?

– Nu există relații cauzale în cazul coincidențelor. Ceea ce înseamnă că nu există o cauză și un efect. Doar pentru că doi frați mor exact în aceeași zi, la o distanță de zece ani, nu înseamnă că există ceva sinistru la mijloc. Doar pentru că a mai dispărut o femeie nu înseamnă că a fost ucisă de același bărbat sau măcar că a fost ucisă. E posibil să-și viziteze mătușa în Shropshire.

Ea oftă nefericită, iar Quint râse înfundat.

– Nimeni nu a spus că va fi ușor.

– Ar putea fi pentru tine, dacă ai fi dispus să ieși din casă.

El se încruntă.

– Nu e o chestiune de a fi dispus. Mi-ar plăcea să ies. Sunt incapabil să ies.

O traversă o undă de compătimire.

– Nu-mi arunca privirea aceea, spuse el răstit, ridicându-se în picioare și îndreptându-și degetul spre ea. Să nu-ți fie milă. Doamne, aș vrea să simți orice altceva, numai asta nu.

– Nu mi-e milă de tine, Damien, spuse ea. Cred că ești îndărătnic și copilăros.

El își răsfrânse buzele.

– Da? Tata era îndărătnic și copilăros când a început să-și smulgă smocuri întregi de păr din cap? Delirând și strigând la orice oră? Dându-se cu capul de pereți?

Cât de îngrozitor trebuie să fi fost pentru el, când nu era decât un copil, să vadă pe cineva drag înnebunind. Dar nu înțelegea ce legătură avea asta cu el.

– Și crezi că vei avea în curând aceeași soartă?

El își smuci capul, îi evită privirea și rămase tăcut.

Așadar, da. Asta credea. Totul începea să se lege.

– Nu mă instruiai tu mai devreme să nu trag concluzii acolo unde este posibil să nu existe relații cauzale? Da, poate că tatăl tău a fost nebun. Dar nu e garantat că tu vei urma exact aceeași cale.

– Poate. Însă majoritatea teoriilor medicale susțin întocmai acest rezultat.

– Da, dar...

– Crezi că nu am răsucit-o pe toate părțile în minte, de nenumărate ori? Că nu am căutat chiar și cea mai slabă speranță care să-mi spună că e o boală fizică, nu una legată de acuitatea mentală? Că nu am petrecut ore în șir căutând un leac? Am încercat zeci de remedii, am experimentat aproape tot ce știam...

Închise gura brusc și se răsuci pe călcâie. După câteva secunde, își trecu mâna tremurândă prin părul castaniu răvășit. Inima ei se strânse. Pentru el trebuia să fie absolut îngrozitor și nu dorise să îl supere.

– Îmi pare rău, spuse ea după un moment îndelungat. Nu ar fi trebuit să insist.

– Nu, nu ai făcut nimic rău. Sunt... Răsuflă din rărunchi și își puse mâinile în șolduri. Sunt în cea mai deplorabilă stare când mă aflu în preajma ta.

Se apropie și văzu emoția din adâncurile ochilor lui căprui-aurii, o reflecție a durerii și confuziei din el.

– Cea mai deplorabilă stare a ta e totuși mai bună decât a mea. Probabil mai bună decât a celor mai mulți din Londra, de fapt.

El clătină din cap.

– Mă flatezi doar pentru că îți cunosc secretul.

Se înșela, dar nu îl corectă.

– A fost vreunul din experimentele tale de ajutor? Sau măcar ai făcut vreun progres?

– Doar atunci, pe terasă. Cu tine. Când ne sărutam.

– Păi, bine că îmi ești încă dator pentru seara aceasta. Vino cu mine.

Quint se holba afară, apoi își întoarse privirea spre Sophie.

– E o idee proastă.

– Cred că e o idee bună.

Reveniră la parter. Ea ieși pe ușa terasei și se întoarse cu fața spre el.

– Mă săruți și, la un moment dat, te voi conduce afară. Atâta timp cât ții ochii închiși și mă lași să fac toată treaba, va fi bine.

– Dar cum rezolvă asta problema? E o soluție temporară.

– E un început, Quint. Poate că, dacă o vom face suficient de des, nu te vei mai îngrijora să o faci singur.

– Sophie...

– Ce se poate întâmpla în cel mai rău caz?

– Mi-ai spus Damien, zise el pe nepusă masă.

Ea clipi înspre el, iar zâmbetul ei poznaș se reflecta în lumina difuză a camerei din spatele lor.

– Da?

El încuviință din cap.

– Da, în dormitor. Nu te-am mai auzit spunându-mi astfel.

Chiar și în lumina aceea slabă, văzu îmbujorarea cuprinzându-i obrajii.

– Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să presupun...

– Nu, mi-a plăcut. Nu mi s-a mai spus așa de multă vreme. Ridicând mâna, îi atinse obrazul cu dosul palmei. Apoi îi așeză o șuviță castanie scurtă după ureche. Și, ca să-ți răspund la întrebare,

cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla e să am un nou atac de panică.

– Pe care l-am văzut deja, spuse ea normal. Așa că nu ai de ce să te temi.

Doar pentru că văzuse unul nu însemna că era încântat să repete experiența. Și aceasta nu era singura lui temere.

– În caz că ai uitat, sărutul nostru de aseară a cam scăpat de sub control.

Puțin spus. O gonise din casa lui, temându-se de ce ar fi putut face dacă ar fi rămas. Voise să o ia valvârtej, să se îngroape în ea, până când explodau amândoi.

– De dragul inocenței tale, cred că e mai bine să sărim peste sărut în seara aceasta.

– Dă-mi voie să-mi fac singură griji cu privire la inocența mea. Și nu cred că mă vei poseda pe terasă, pentru Dumnezeu.

Nu era atât de sigur, nu când venea vorba de Sophie. De câte ori o atingea, simțea că își pierde și ultima fărâmă de rațiune.

Ea își puse mâna pe pieptul lui, apropiindu-se. Inima îi bubuia sub palma ei, în vreme ce în capul lui se ducea o luptă. Într-o parte a minții lui, logica flutura din mâini ca să-i atragă atenția. De cealaltă parte, pofta carnală și dorința își frecau mâinile de nerăbdare.

Când ea își lăsă capul pe spate să-i întâlnească privirea, hotărârea și pasiunea din ochii ei strălucitori îl făcură să-și recunoască înfrângerea.

Aplecându-se, îi cuprinse gura. Buzele ei moi, pregătite, îi răspunseră dornice. O strânse tare, atât de tare, încât îi simțea toate rotunjimile lipite de el. Noaptea țesea un cocon întunecat și protector în jurul lor, iar el uită curând de tot, în afară de buzele și de limba lui Sophie.

Brațele ei îi înconjurară gâtul, iar sânii i se striviră de pieptul lui. Mai înaltă decât majoritatea femeilor pe care le cunoscuse, se potrivea perfect cu el, iar coapsele le erau aproape la același nivel. Prin urmare, nu trebui să se întindă mult pentru a-și pune mâinile pe șezutul ei de o rotunjime apetisantă.

Își adânci sărutul, cerând mai mult. Nu îl dezamăgi, îngemănându-și limba cu a lui. Sângele îi năvăli în vene, adunându-i-se în vintre, umflându-i penisul cu iuțeală. Toată ființa lui implora

după frecare, după capacitatea de a împinge și de a se adânci. De a se înrădăcina și de a marca. De a devora și a cuceri.

Își împinse șoldurile în pelvisul ei, iar Sophie scânci, înfigându-și unghiile în scalpul lui. Era înnebunit după reacțiile ei. Nu se abținea deloc, o femeie complet lipsită de artificii când venea vorba de dorința ei. O raritate printre doamne, în special printre cele nemăritate.

– Quint, te rog, icni ea când el se desprinse să-i sărute coloana zveltă a gâtului.

– Cine?

Își strecură o mână spre sânul ei, i-l cuprinse și găsi sfârcul prin straturile subțiri de material. Îl ciupi.

– Damien, gâfâi ea. O, Doamne! Nu te opri.

– Ce vrei, *delicia?*

Buzele lui alunecară pe pielea dezgolită, de-a lungul marginii corsajului.

– E în italiană?

– Latină. Dar voi folosi italiana dacă vrei, *cara mia*. Ea se înfioră. Sau greacă ori rusă: *psihi mou*. Sufletul meu. Ei i se tăie răsuflarea. Îi sărută rotunjimile voluptuoase de sub decolteu. *Liubov moia*. Iubirea mea. Încă un sărut. Sau în germană: *Ohne dich kann ich nicht leben*. Nu pot trăi fără tine.

Ea gâfâia deja. Nu trebuia să înțeleagă ce-i spunea el, căci, altfel, avea să fugă țipând. El își dădu brusc seama că rostise din suflet fiecare cuvânt.

Prinzându-i capul în mâini, îl trase înapoi într-un sărut frenetic, arzător. Își pierdu repede abilitatea de a vorbi, în orice limbă.

La naiba, voia... avea nevoie de... un zid. Era unul în spatele ei. Fără să se desprindă de gura ei, o făcu să meargă cu spatele, până când spinarea ei atinse zidul. Îi apucă fustele în mână și i le ridică până la talie. Îi cuprinse muntele lui Venus prin lenjeria intimă. Atât de fierbinte. Iar pânza era umedă.

– Da, sâsâi ea. O, da. Mai mult.

Îndepărtă pânza cu degetele. Îi atinse crăpătura alunecoasă, gemând. Dacă exista un rai, acesta era. Își strecură un deget în teaca aceea strâmtă. Doar că nu fu îndeajuns de data aceasta. Trebuia să o guste.

Căzu în genunchi.

– Ține-le în locul meu, spuse el, ridicând straturile de fuste.

Ochii ei, strălucind de dorință, priveau țintă în jos spre el în întunericul aproape deplin, în timp ce își ținea materialul cu mâna.

– De ce? Ce...?

– Pune-ți piciorul stâng pe umărul meu.

Fără să mai aștepte, îi așeză piciorul unde dorea. Apoi își strecură mâinile pe coapsele ei, îi îndepărtă lenjeria și o linse. Mădularul îi zvâcnea, dar îl ignoră. Nu conta nimic în afară de Sophie. Felul în care tremura. Felul în care icnea când limba lui i se plimba pe clitoris. Scâncetele, când o supse cu blândețe cu gura. Gemetele, când îi desfăcu deschizătura spre vagin cu limba.

Și, când ajunse – încordându-și trupul întâi, apoi cutremurându-se în spasme –, rămase acolo, însoțind-o în extaz. În cele din urmă, se opri din tremurat și îi dădu drumul. Încercă să-și recapete calmul trăgând de câteva ori aer adânc în piept, odihnindu-și fruntea pe coapsa ei. Trupul îi era într-atât de excitat, că îi amorțise mintea de durere.

Îl dureau genunchii și își puse mâinile pe dușumea să se împingă în sus. Piatra tare de sub palme îi atrase atenția și deschise brusc ochii. Era pe terasă. Afară.

Tocmai îi ridicase fustele lui Sophie și o satisfăcuse cu gura, afară. Pe un perete. Unde i-ar fi putut vedea oricine. Era adevărat că terasa era aproape cufundată în întuneric, iar gardul viu de la stradă era mai înalt decât el. Și era miezul nopții. Însă... totuși. Sophie nu merita să fie tratată ca o curvă de doi bani într-o zi de lucru.

Afurisit să fie, o făcuse din nou!

Avusese încredere în el că nu o va seduce pe terasă și exact asta făcuse. Va trebui să se scuze. Din nou.

Oftând, se ridică și o găsi aplecată pe zid, respirând cu greu. Se agăță de umărul lui.

– A fost... Pe chip i se citea uluirea. Cum nu mi-aș fi putut imagina. Și ai văzut? Ești afară. Zâmbi larg. Ți-am spus că o putem face.

Îl durea pieptul, dar prea puțin conta.

– Sophie, începu el, apoi își linse buzele. Gustul ei ispititor era încă pe pielea lui, amenințând să-l facă să-și piardă controlul. Trebuie să-mi cer sc...

– Să nu îndrăznești. Își puse mâinile în șolduri. Nu-ți cere scuze, Quint.

Așadar, reveniseră la Quint. El clătină din cap.

– Trebuie. E absolut necuviincios ce am făcut și am dat dovadă de o lipsă crasă de respect. Nu ar trebui să te ating astfel. Chiar dacă nu mă îndepărtezi, ar trebui să mă înfrânez mai bine. Doar că...

– Ce?

– Mă pierd cu totul când sunt în preajma ta.

Expresia ei se înmuie.

– E cel mai dulce lucru pe care l-ai putut spune vreodată.

– Nu ar trebui să fii flatată, îi spuse el repezit. Ar trebui să fii îngrozită. Numai Dumnezeu știe ce urmează să fac.

– Nu mi-e teamă de tine. Crezi că mă sărut cu orice bărbat care îmi iese în cale? Îți promit că nu. Am încredere în tine, Quint.

– E o greșeală. Nu ar trebui să ai încredere în mine. Sunt... Se ciupi de arcada nasului. Ar trebui să pleci de aici și să nu te mai întorci niciodată. Acum, cât reputația ta mai e încă intactă.

– La dracu' cu reputația mea!

– Nu vorbești serios.

Părea că voia să spună ceva, privirea ei pătrunzătoare nedesprinzându-se nici o clipă de a lui. Simțea lupta din ea, neputând presupune decât că avea de-a face cu ceea ce tocmai se întâmplase pe terasă.

– Ești mai sănătos decât îți dai seama. Îți înțeleg accesele, Quint, dar cred că situația ta e controlabilă. Arătă cu mâna împrejurul lor. Vezi?

– Controlabilă? Scoase un râset sec și spart. Așadar, am permisiunea ta să-ți ridic fustele ori de câte ori trebuie să ies din casă?

– Ar ajuta?

El își ridică mâinile în aer.

– Hristoase, Sophie!

Se întoarse și o apucă spre casă.

– Așteaptă! strigă ea. Nu ți-a plăcut să te afli măcar o dată afară?

– Crede-mă, spuse el peste umăr, mi-a plăcut. Și nu te mișca. Trezesc un lacheu să te ducă acasă.

*

Târziu în dimineața următoare, Sophie se afla în biroul lui Madame Hartley, luând notițe. Cu mai puțin de o oră în urmă, matroana bordelului îi trimisese vorbă prin Alice:

Una dintre fetele mele a dispărut. Vă rog să veniți, repede.

M.H.

Sophie își făcuse toaleta în grabă și alergase să prindă o birjă. Din pricina burniței care cădea, durase mai mult decât de obicei să găsească un vehicul. În cele din urmă, sosise la Madame, în fața intrării din spate, purtând o mantie mare, căci nu avea de ales în timpul zilei și trebuia să se îmbrace femeiește. Madame o condusese iute înăuntru.

Matroana era extrem de agitată. Se mândrea foarte tare cu stabilimentul ei, ceea ce se reflecta în felul în care erau tratate fetele aflate în grija ei. Aveau îngrijire medicală, zile libere, salarii mai mari decât se obișnuia.

De asemenea, nu le suprasolicita. Dar una dintre fetele ei mai noi, Pamela, dispăruse peste noapte. Era ca și când ar fi intrat în pământ.

Întâi, Sophie vorbi cu Annabeth, una din colegele de cameră ale Pamelei. O rugase pe Madame să le lase singure, în caz că lui Annabeth îi venea mai ușor să vorbească, decât dacă șefa ei ar fi fost de față. Numai că Annabeth nu se oprise din plâns îndeajuns încât să-i dea lui Sophie vreo informație.

– Annabeth, știu că e îngrozitor. Dar trebuie să vorbești cu mine. Orice aș putea afla ne va ajuta să o găsim.

Fata se șterse la ochi și încuviință din cap.

– Îmi cer iertare, milady, dar se pare că, pur și simplu, nu mă pot opri din plâns.

Sophie încercă să gândească precum Quint. „Nu face presupuneri. Descoperă fapte." La urma urmei, Pamela nu lucra ca prostituată decât de două luni. Poate că își dăduse seama că nu era viața pe care o dorea.

– Părea fericită aici? Vreo plângere?

Ochii roșii ai lui Annabeth se făcură mari.

– Nu, milady. Îi plăcea aici. Zicea că era mai bine decât la ultima ei slujbă și le trimitea bani părinților, în Dublin. Eram prietene. Mi-ar fi spus dacă era nefericită.

– Avea planuri să se întoarcă în Dublin?

Annabeth clătină din cap.

– Era un unchi de care voia să se țină departe. Se purtase necuviincios cu ea de la zece ani și a jurat că nu se va mai întoarce niciodată la el.

– Avea clienți regulați? Bărbați care o căutau, despre care vorbea?

– Nu sunt sigură, milady. Madame vă poate da numele lor, mai mult ca sigur.

– O voi întreba, dar mă gândeam dacă îți vine cineva în minte? Un bărbat pe care îl prefera? Sau unul pe care era îngrozită să-l servească?

Annabeth se gândi un moment.

– Doi gentilomi erau foarte drăguți cu ea. Mi-amintesc că vorbea despre un scoțian mare.

„MacLean?"

– Un duce a cerut-o de vreo două ori. Încerca să se înțeleagă cu toată lumea. Era dulce ca mierea, așa era Pammy.

– Ei bine, dar cei care nu erau prea drăguți?

– Recent a fost un domn care a încercat să fie un pic dur. Dar Madame a instalat clopoței în camerele noastre, după cele întâmplate la începutul acestui an. Sophie încuviință din cap, amintindu-și de fata care fusese bătută și tăiată cu un cuțit. Așa că Pammy a sunat din clopoțel și Madame a venit în fugă. L-a tras de pe ea iute.

Sophie notă totul.

– Știi cine era bărbatul, sau ai vreo descriere?

– Nu, lui Pammy nu-i plăcea să vorbească despre asta.

– Avea vreo bijuterie la ea sau ceva după care să poată fi identificată?

– Nu avea nimic de valoare, dacă asta întrebați. Nimic pentru care să o jefuiască cineva. Dar avea un inel pe care îl purta. Arăta elegant, dar era fals. Fusese al mamei ei și spunea că nu se va despărți nici o clipă de el. Nu am văzut-o vreodată scoțându-l.

– Cum arăta inelul?

– Argintiu, cu pietre mici verzi. Arăta ca un trifoi din acela, știți, din Irlanda.

– Da, știu cum arată. Mulțumesc, Annabeth. Cred că am suficiente informații. Dacă îți mai amintești ceva, te rog să o anunți pe Madame.

Annabeth plecă, și Madame se întoarse. Sophie trecu direct la subiect.

– Cine a fost bărbatul care a brutalizat-o pe Pamela, cel care a fost tras de pe ea?

Madame își ridică bărbia elegantă, stând pe scaunul de vizavi.

– Nu îmi place să discut despre clienții mei, nici măcar cu dumneavoastră, milady. Preferințele unui bărbat pot părea dezgustătoare pentru altcineva. Încercăm să ne mulțumim toți clienții, indiferent de înclinațiile lor.

– Da, înțeleg asta. Dar o fată ca Pamela nu ar cunoaște diferența dintre duritatea în joacă și duritatea care te bagă în sperieți? Dacă a sunat după ajutor, aș crede că a fost suficient de înspăimântător.

– Pamelei nu-i plăcea nici un fel de joacă dură. Trăise experiențe care o făceau o companie nepotrivită pentru acest bărbat în special. La momentul respectiv am avertizat-o, și a decis să continue oricum. Probabil a crezut că banii vor compensa neplăcerile. Dar bărbatul acesta nu a rănit-o, dacă la asta vă gândiți.

– De unde știți?

– Pentru că este un client regulat, milady, și nu am mai avut niciodată probleme cu el până atunci. Cred că el și Pamela nu s-au potrivit.

– Cine erau clienții ei regulați?

– Nu avea clienți regulați, milady. Adevărul este că abia a venit la noi.

– Ei bine, puteți să-mi povestiți despre seara trecută. Cu cine s-a văzut?

– Vă cer iertare, dar aș prefera ca asta să rămână confidențial.

– Madame, spuse Sophie cu asprime, îmi dau seama că este stânjenitor, dar pentru a afla ce s-a întâmplat, trebuie să pun cap la cap ultimele ei ore aici. Promit să nu-i chestionez direct pe bărbați cu privire la Pamela. Dar trebuie să pornesc de undeva.

Madame strânse din buze.

– A coborât pe la nouă. A urcat cu ultimul client pe la unu. Au fost trei bărbați aseară. *Comte de* Saxe, lordul Weston și lordul Tolbert.

– Tolbert a fost ultimul bărbat cu care s-a văzut?

Madame încuviință din cap.

– Da, dar Mulrooney l-a văzut plecând la scurt timp după două. Pamela nu era cu el.

– Când s-a observat că a dispărut?

– Nu înainte de opt, azi-dimineață. Nu dormise în patul ei.

Sophie notă toate acestea pentru a le discuta cu Quint mai târziu.

– Și acești trei bărbați vin deseori aici? A fost vreo problemă cu ei în trecut?

– *Le comte* nu ne vizitează decât atunci când călătorește la Londra, o dată sau de două ori pe an. Ceilalți doi sunt clienți regulați, da, milady.

– Vreo problemă cu Weston sau Tolbert?

– Nu. Nici una care să pară relevantă. Doriți să vorbiți cu Mulrooney?

Sophie o privi cu suspiciune pe matroană. Încerca Madame s-o împiedice să mai pună alte întrebări?

– Da, spuse după un moment, aș vrea.

Capitolul 13

Când se întâmplă, în cele din urmă, Quint știu că nu era nimeni de vină în afară de el.

Soarele după-amiezii îi încălzea chipul și umerii, în timp ce stătea pe terasă, bucurându-se de aerul proaspăt. De la incidentul cu Sophie, revenise în mica zonă deschisă de câteva ori, măcar pentru a-și aminti lui însuși că putea. Trăia un sentiment de libertate, ca să nu mai spună că i se părea de-a dreptul amețitor. Nu îndrăznea să meargă mai departe de terasă. Dar era un început.

Își dorea ca Sophie să poată vedea.

– Aici erai.

Quint se întoarse și simți că i se strânge stomacul.

„La naiba!" Ducele de Colton înainta în clipa aceea spre el. Părea sănătos și fericit, iar părul negru ca pana corbului îi strălucea în soare.

Quint își dădu seama că nu răspunsese invitației prietenului său de a veni la Norfolk. „Draci împielițați!"– Majordomul a spus că te voi găsi aici. M-a anunțat că nu ești acasă pentru vizitatori, ceea ce, presupun, e din pricină că ești în mijlocul unuia dintre proiectele tale care te absorb cu totul.

Mai bine să nege, se gândi Quint.

– Și totuși, te-a lăsat să treci.

– Farmecul meu desăvârșit, fără îndoială. Ce mai faci? Colton îl bătu pe Quint pe spate. Am fost surprins că nu mi-ai dat nici o veste. Dar ai fost ocupat, bănuiesc.

– Da. Și felicitări, apropo.

Colton zâmbi larg.

– Mulțumesc. Julia a făcut cam toată treaba, desigur. Dar e un flăcău arătos. Exact ca tatăl său.

Quint aproape că își dădu ochii peste cap.

– Bucură-te acum. Mă cutremur gândindu-mă la buclucul în care te va băga peste douăzeci de ani.

– Nu va reuși să mă depășească. Dezavantajul de a avea un degenerat reformat în calitate de tată.

– Și de ce ai plecat din Norfolk? Mă gândeam că vrei să stai lângă Julia și Olivia. Olivia era fiica de doi ani a ducelui. Nu să umbli aiurea prin oraș.

– Julia m-a trimis. Își face griji pentru Lady Sophia. Cred că scrisorile ei au fost vagi și impersonale și a refuzat să vină la Seaton Hall pentru a-l vizita pe viitorul duce. Julia este îngrijorată, și când soția mea se simte astfel, nu pot să dorm. Își încrucișă brațele la piept. Nu ai văzut-o pe Sophia, nu-i așa?

Doar aproape fiecare centimetru delicios din ea. Când închidea ochii, îi vedea încă zona intimă dezgolită dinaintea lui, ca pe un ospăț.

– Nu, spuse el răgușit. Dar nu am prea ieșit.

Privirea insipidă a lui Colton îl cântări.

– De ce nu? A început sezonul. Nu ai prelegeri, ședințe și dezbateri la care să participi?

–Lucrez la câteva lucruri care mi-au ocupat aproape tot timpul, răspunse el.

– Ei bine, acum că sunt aici, poți să faci o pauză, să te distrezi puțin. A venit și Winchester în oraș. Ce-ar fi să ne ducem la White și să ne întâlnim cu el, să luăm masa?

– Urăști locul acela. Ai spus că membrii sunt mai scorțoși decât pâinea.

– Atunci, hai să mergem la Brooks. Sau la Boodles. La naiba, un loc cu jocuri de noroc. Nu-mi pasă. Hai să mergem oriunde.

Quint înghiți în sec. Acesta era momentul de care se temuse de aproape patru luni.

– Nu pot. Nu astăzi. Dar i-aș putea cere bucătăresei să încropească ceva pentru noi. Lucrează de ceva vreme aici. Este destul de bună.

Colton își înclină capul. Se încruntă.

– Quint, ești un mincinos îngrozitor. Este unul dintre motivele pentru care eu și Winchester nu te lăsăm să joci niciodată cărți, deși poți memora tot pachetul. Ce îmi ascunzi?

– Nimic. Dar nu toată lumea poate sări să-ți îndeplinească dorințele în secunda în care apari în oraș.

Sunase mai aspru decât intenționase, iar Colton ridică subit din sprâncene.

– Nu mi-am dat seama că prietenia mea este o asemenea povară pentru tine. Nu te ceream în căsătorie, Quint. Doar să luăm masa împreună.

– Îmi cer scuze. N-am vrut să sune astfel. Sunt ocupat, atâta tot.

Colton îl privi țintă, fără să spună nimic, timp de un minut îndelungat.

– Bine. Atunci te las cu treaba.

Quint se relaxă, ușurat. Nu exista nici o șansă ca prietenul său să renunțe, dar cel puțin avea ocazia să se replieze pentru a ticlui o minciună mai bună la următoarea vizită.

– Dar aș vrea să te rog ceva mai întâi.

Quint își făcu curaj.

– Ce anume?

– După cum știi, l-am rugat pe Winchester să fie nașul Oliviei. Se mută de pe un picior pe altul discret, iar Quint își dădu seama că prietenul său era emoționat. Ei bine, am vrea ca tu să fii nașul lui Harry.

– L-ai botezat Harry, după fratele tău?

Colton încuviință din cap.

– Da. O vei face? Ar însemna mult pentru mine și Julia.

Quint simți un nod de emoție în gât. Voia să refuze, să-i spună lui Colton că probabil va înnebuni în câțiva ani. Dar nu putea refuza. Nu pe Colton, omul căruia îi datora atât de mult.

– Bineînțeles. Aș fi onorat.

– Excelent! Îl bătu din nou pe spate. Mai durează câteva luni, dar vei veni la Seaton Hall. Te voi anunța când, desigur.

– Desigur, mormăi Quint. Voi fi acolo.

Dumnezeule, cum va reuși să o scoată la capăt?

– Ce este acela?

Canis venea săltând pe scări.

– Este câinele meu.

– Un câine. Colton se răsuci cu fața spre el. Tu ai un câine?

Tu, care nu-ți țesali propriul cal?

– Caii sunt diferiți. Iar Canis a fost un dar pe care nu l-am putut înapoia.

Expresia lui Colton deveni pătrunzătoare, cercetându-i chipul lui Quint.

– Un dar de la cine?

Quint strânse din buze, rămânând cu privirea îndreptată spre grădină. Colton avea să detecteze minciuna oricum.

– Dumnezeule! O femeie?

– Nu fi ridicol, pufni Quint, deși își dădea singur seama că suna lamentabil.

– Nu-mi trece prin minte vreun alt motiv pentru care să nu fi pomenit un nume. Ceea ce explică de ce nu ai alungat animalul.

Era cazul să-și găsească prieteni mai puțin inteligenți.

– Nu erai pe punctul de a pleca?

Gura lui Colton se arcui.

– Știi, cred că îți accept oferta de a mânca împreună.

Sophie intră în grădina lui Quint. Ciudat să facă asta în timpul zilei, gândi ea, un zâmbet înflorindu-i pe buze. Dar nu avea cum să mai aștepte până seara, nu când avea atât de multe de discutat cu el.

Ploaia se oprise, cel puțin pentru moment, iar soarele făcea un efort eroic de a pătrunde prin stratul de nori. Se hotărî să pătrundă în casă de pe terasă, în loc să intre pe ușa servitorilor. Ajungea mai rapid în biroul lui Quint în felul acela.

Apăru Canis, galopând spre ea și dând frenetic din coadă.

– Bună, băiete.

Se aplecă și îl luă în brațe. Părea să crească într-un ritm alarmant. Probabil că personalul lui Quint avea mare grijă de câine, se gândi ea, în timp ce Canis o lingea pe față.

Râzând, urcă treptele terasei, se duse la ușă și o deschise. Intră... și se opri brusc. Trei perechi de ochi uimiți erau fixați asupra ei în clipa aceea.

Sophie folosea rareori cuvinte vulgare, dar părea a fi o împrejurare absolut potrivită pentru a o face.

„O... la naiba!"

Contele de Winchester, ducele de Colton și Quint săriră toți în picioare. Canis se agita în brațele ei, implorând să i se dea drumul, așa că se aplecă pentru a-l lăsa pe podea. Înghiți în sec, se ridică și, cu toată demnitatea de care era în stare, făcu o reverență adâncă.

– Domnilor.

Colton vorbi primul.

– Lady Sophia. Ce... surpriză. Privirea lui se întoarse către Quint, apoi din nou spre ea. Habar nu aveam că intenționezi să ni te alături la prânz.

– Da, spuse contele, făcându-i semn lacheului să mai aducă un tacâm. Îți mulțumim că te-ai alăturat micului nostru grup, pentru a sărbători întoarcerea mea și nașterea fiului lui Colton. Căci din ce alt motiv ai veni la Quint...

– ... neînsoțită, interveni ducele.

– ... în mijlocul zilei, spuse contele.

– ... prin grădină, încheie ducele.

– Colton. Winchester. Quint le aruncă priviri crunte celor doi prieteni ai săi, vorbind cu o voce scăzută și serioasă. Comportați-vă cum trebuie. Se îndreptă către ușile interioare. Lady Sophia, o vorbă, te rog.

– Desigur, murmură ea și îl urmă pe coridor. El deschise ușa și o închise în urma ei. Însă, în loc să vorbească acolo, el își continuă

drumul spre birou. După ce închise ușa în urma lor, întinse mâna să îi cuprindă obrazul.

– Îmi pare rău. Habar n-aveam că vor...

– Nu, e greșeala mea că am venit în mijlocul zilei, crezând că vei fi singur.

– O presupunere rezonabilă în orice altă zi, dar nu astăzi, se pare. Ce ai vrea să faci?

– Cred că trebuie să stau la prânz, nu?

Quint încuviință din cap, părând la fel de nefericit cu privire la turnura evenimentelor.

– Da, probabil că așa e cel mai bine. Însă, fii pregătită. Înclin să cred că nu te vor lăsa să scapi ușor. Rămâi pe poziție. Și nu te teme...

– Le fac față, Quint. Era drăguță această preocupare a lui. Dar îl cunoștea pe Winchester de o grămadă de timp, iar Colton era un mielușel, acum că devenise tată. Mai mult, le considera pe soțiile lor drept foarte bune prietene. Și dacă existaseră vreodată doi bărbați care nu doreau să-și mânie soțiile...

– Nu vor spune nimănui, să știi. Doar vor...

– Cere răspunsuri de la tine în secunda în care nu vă mai pot auzi.

El făcu o grimasă, chipeș în iritarea lui posacă, iar ea se apropie de el cu un pas și își puse mâna pe pieptul lui, ridicându-se pe vârful degetelor pentru a-și lipi buzele de ale lui. A fost un sărut adânc, însă blând, care se sfârși mult prea curând.

– Și îmi cer scuze. Știu că acesta este ultimul lucru de care aveai nevoie acum.

El se aplecă să îi mai fure un sărut, mai lung de data aceasta.

– Putea fi mai rău, spuse el în cele din urmă, cu gura aproape lipită de a ei. Puteau fi prezente și soțiile lor.

Sophie știa că Julia și Maggie vor fi informate în clipa în care grupul se va despărți după prânz. Nu mai era nimic de făcut acum.

– Cel puțin, dacă mă chestionează pe mine, nu se vor concentra asupra ta.

– Îndoielnic. Dar spune, de ce-ai venit?

– Ah! Făcu un pas înapoi și scoase o hârtie din buzunarul mantiei. A mai dispărut o fată. Una de la Madame Hartley. Am fost

acolo astăzi, ceva mai devreme, ca să interoghez personalul. Îi înmână hârtia. Credeam că putem discuta ce am aflat.

– În seara aceasta, promise el, punând hârtia în sertarul biroului, unde era în siguranță. Haide să ne întoarcem, înainte să dea buzna.

O apucă de cot și o conduse înapoi în sufragerie. Colton și Winchester renunțaseră la pretenția de a mânca, holbându-se curioși amândoi la ușă, cu gurile zvâcnind de amuzament.

Sophie încercă să-i ignore, înmânându-i mantia unui lacheu. Quint îi trase un scaun.

– Mulțumesc. Cu mâinile tremurând, își așeză șervetul în poală. Ei bine, Colton, de ce nu ne povestești tot ce e de povestit despre fiul tău?

A fost cea mai lungă masă din viața lui Quint, deși cândva participase la un banchet de stat cu treizeci și două de feluri de mâncare, în Constantinopole.

Sophie dădu dovadă de grație sub presiune, trebuia să recunoască, îndreptând conversația înspre subiecte sigure. Fiul lui Colton. Recuperarea Juliei. Luna de miere a lui Simon. Ultima expoziție de artă a lui Maggie. Cu zâmbetul ei strălucitor și râsul sincer, Quint de-abia își putea desprinde privirea de la ea. Și buzele ei... îl sărutase în birou. Îl sărutase ca și când fusese cel mai ușor și mai firesc lucru din lume. Îi plăcuse. Foarte mult, de fapt.

Era obișnuit să o aibă în preajmă. În ciuda faptului că știa că el nu era bun pentru ea, era încă suficient de sănătos la cap să știe că ea era bună pentru el. Experimentul de pe terasă o dovedise. Dar nu mai trebuia să profite de ea.

Pur și simplu nu era sigur că se putea opri.

– Ai auzit ce-am spus, Quint?

Quint clipi înspre Winchester.

– Ai întrebat dacă intenționez să particip la vernisajul lui Maggie, care are loc peste trei săptămâni.

Colton râse înfundat.

– Tare aș vrea să știu cum faci asta. Stai cu o ureche la conversație, în timp ce mintea ta e în altă parte.

– Abilitate pe care aș putea-o negreșit folosi în parlament, interveni Winchester. Așadar, vei veni? Maggie a descoperit niște tehnici noi, în timpul călătoriei noastre, și vrea să ți le arate.

Vinovăția îi apăsa pieptul.

– Voi încerca, negreșit.

Canis alese momentul acela pentru a se apropia de scaunul lui Sophie, distrăgând atenția grupului. Ea luă o bucată de pui din farfurie și i-o întinse cățelușului.

– Știi, Olivia ne roagă să-i luăm un câine, începu Colton. Poate îi pot îndeplini dorința, dacă tot sunt în oraș. De unde l-ai cumpărat pe Canis, Sofia?

– De la proprietarul unei mici ceainării din... închise gura brusc, dându-și seama imediat că se dăduse de gol. Quint aproape că scoase un mormăit. Winchester și Colton schimbară o privire. Însă Sophie își reveni repede. L-am cumpărat pentru mine, dar tata nu îngăduie câini în casă. Așa că i l-am dat lui Quint.

– Desigur, spuse Colton tărăgănat. Căci Quint...

– ... este un iubitor notoriu de animale, încheie Winchester.

– Corect, spuse ducele râzând înfundat.

Quint simțea că îl înecă furia. Plesni cu palma în masă, făcând argintăria și paharele să zdrăngăne.

– Ajunge! Amândoi cereți-vă scuze acum sau vă dau afară.

Winchester își tamponă colțurile gurii cu șervetul. Quint avu enervanta impresie că prietenul său își ascundea un zâmbet în spatele pânzei.

– Îmi cer iertare, Lady Sophia.

– Și eu, spuse ducele, neobosindu-se să își ascundă zâmbetul. Suntem de o nepolitețe impardonabilă.

Ea flutură din mână.

– Știu că pare ciudat. Totuși, uneori nu știi ce vrei, până când nu te bate cineva la cap în legătură cu asta. Nu sunteți de acord?

Cei doi bărbați se foiră stânjeniți și veni rândul lui Quint să își ascundă zâmbetul. Trebuia să o lase pe Sophie să dreagă lucrurile, comentând perioada furtunoasă în care Colton și Winchester își curtaseră soțiile. Din acea clipă, prietenii lui se purtară bine (în mare parte), iar Sophie plecă (pe ușa din față) la scurt timp după aceea. Când se întoarse, după ce o conduse la ușă, Colton

și Winchester așteptau. Nimeni nu vorbi un moment îndelungat. În cele din urmă, Colton își drese vocea, frecându-se pe falcă.

– Quint, sunt ultimul om care ar pune la îndoială înțelepciunea alegerilor tale când vine vorba despre...

– Flirt, completă Winchester când ducele se opri.

– Exact. Dar simt, de dragul soției mele, că trebuie să te întreb: Ți-ai pierdut mințile pe care le iubești atâta?

„Nu, nu încă."

– Nu flirtez cu ea.

Winchester icni.

– Chiar? Îți dai seama cu cine vorbești, nu? Nu numai că detectăm o minciună de la o leghe distanță, însă voi doi v-ați întors de la întrevederea tête-à-tête cu buzele umflate. Ce se întâmplă?

– E inocentă, Quint, spuse Colton văzând că nu primește răspuns. Fiică de marchiz. Nu poți să crezi că vei scăpa de repercusiunile faptelor tale.

Îl priveau amândoi țintă ca și când ar fi fost un străin, ceea ce părea adecvat, dat fiind că însuși Quint de-abia se mai recunoștea în ultima vreme. Rușinea și regretul cu privire la ceea ce îi făcuse lui Sophie se împrăștiaseră precum o văpaie în pieptul lui, dar o parte din el voia să se apere. Nu o forțase – ba chiar îi plăcuse – și nu voia să renunțe la ea. Chiar dacă să nu avea s-o mai vadă niciodată, era lucrul corect care trebuia făcut, din motive pe care Colton și Winchester nu le puteau ști, iar Quint avea nevoie de Sophie mai mult decât avea s-o recunoască vreodată.

Cu toate acestea, știa că, în curând, totul se va termina.

Cei doi le vor spune soțiilor, iar femeile vor interveni imediat, în numele lui Sophie, împotriva lui, percepându-l drept omul care profită de virtutea tinerei. Nu mai conta că ea declanșase – ba chiar ceruse – fiecare dintre contactele lor fizice.

Simțea că îi fuge pământul de sub picioare exact când începuse să își recapete echilibrul.

Îl cuprinseră căldurile, o furie grăbită și aprigă, care îi făcu tâmplele să-i zvâcnească.

– Niciodată, spuse el printre dinții încleștați, în tot timpul de când ne cunoaștem, nu am intervenit în relațiile voastre. Nu am cerut răspunsuri la întrebări care nu mă priveau. Nu am încercat să vă fac să vă simțiți vinovați pentru felul incredibil de prostesc

în care v-ați purtat amândoi de-a lungul anilor. În timp ce inima îi duduia de furie, începu să răsufle greu și să i se întunece vederea. Nimic nu vă dă dreptul să interveniți în viața mea, să o insultați – trase cu greu aer în piept – și să faceți glume.

Sudoarea îi îmbroboni pielea și știu că trebuia să iasă de acolo. Dacă făcea o criză în încăpere, în fața celor doi, nu va mai fi în stare să dea ochii cu ei. Se ridică brusc.

– Ești bine? întrebă Winchester, încruntându-și fruntea de îngrijorare.

– Sunt. Indigestie. Quint flutură dintr-o mână. Lăsați-o pe Sophie în pace. Suntem prieteni, și nu vom fi – gâfâi – nimic altceva vreodată.

Ieși grăbit din cameră, dispărând la adăpostul casei.

Nick privi țintă spre ușă după ce Quint dispăru.

– A fost...

– Ciudat.

Privi înspre Winchester.

– Într-un cuvânt. Nu aș fi crezut niciodată, dacă nu aș fi văzut cu propriii ochi.

Winchester încuviință din cap.

– S-a aprins rău.

– Ca un rug. Li se întâmplă și celor mai buni dintre noi, Colt. Dar are dreptate. Nu ar fi trebuit să-i dăm bătăi de cap.

Nick ridică dintr-o sprânceană.

– Când nu ne-am dat noi bătăi de cap unul altuia? La naiba, noi doi ne-am încăierat de câteva ori când m-am întors din Veneția. Quint știe prea bine asta, așa că de ce este atât de sensibil dintr-odată?

– Nu aș putea spune. Ce-a fost cu răsuflarea întretăiată de la sfârșit? Părea că e gata să leșine.

Nick se rezemă de spătarul scaunului.

– Era furios, cred.

– Nu era furie. Era altceva, spuse Winchester, răsucind absent o lingură pe masă. Nu m-am întors decât de câteva zile, dar am auzit zvonuri.

– Zvonuri legate de ce?

– Despre Quint. Că trăiește ca un pustnic.

Nick scoase un sunet neîncrezător și își dădu ochii peste cap.

– Te rog. Personalul lui născocește mai mereu povestiri fantasmagorice.

– Asta nu e de la personal. Nu a mai fost la cluburi. Nici la reuniunile sale științifice. Și-a cerut iertare că nu va fi prezent la discursul de deschidere de la Societatea Regală. Se spune că nu iese niciodată din casă și că nu primește nici un vizitator – niciodată.

– Cu excepția lui Lady Sophia.

Nick se gândi la asta. Ceva se întâmplase negreșit cu el mai devreme, când îl întâlnise pe Quint pe terasă. Majordomul se dăduse peste cap să îl împiedice să intre în casă, deși era duce și prieten de-o viață. Dacă Nick nu ar fi fost atât de vesel și nepăsător, nu ar fi reușit să intre deloc. Asta explica totodată de ce Quint ezita să iasă în vreun club.

– E bolnav?

Winchester ridică din umeri.

– N-aș putea spune. Părea bine, în afară de ieșirea de la final. E oarecum drăguț să vezi că îi ia partea unei femei, nu ți se pare? Nu aș putea spune că l-am văzut vreodată atât de aprins.

– Știu, spuse Nick zâmbind larg. Nu i-aș fi văzut niciodată împreună. De ce după tot acest timp, ce crezi?

– Nu e ceva tocmai nou, spuse Winchester. S-a întâmplat ceva între ei chiar înainte de logodna lui. Nu i-am spus niciodată Juliei, dar am dat peste Quint și Sophia, singuri, la un bal, sărutându-se de mama focului, din câte îmi amintesc.

Nick clipi auzind vestea.

– Dar logodna?

– O greșeală. Lui Quint nu-i păsa deloc de fătuca Pepperton.

– Însă era pregătit să o ia de nevastă.

– Într-adevăr, deși cred că nu i-a cerut mâna decât pentru că nu au progresat niciodată lucrurile cu Sophia. Ca și când încerca să îi atragă atenția curtând o altă femeie. Interesant, nu-i așa?

Nu mai spuse nici unul din ei nimic o vreme. Nick realiză, nu fără regret, că nu va putea să se întoarcă a doua zi la Norfolk, cum sperase. La naiba!

– Ce vei face în legătură cu asta? întrebă Winchester. În legătură cu Quint și Sophia, vreau să zic.

– Nu m-am hotărât. Julia o să facă o criză dacă îi ascund povestea. Va vrea, de asemenea, să vină la Londra, iar doctorul nu dorește ca ea să călătorească pentru încă alte câteva săptămâni.

– Și Maggie va dori să știe. Ne-am promis că nu vor mai exista minciuni, așa că nu pot să îi ascund așa ceva.

– Nimeni nu zice că trebuie să-i spui imediat, sugeră Nick.

Cei doi rămaseră tăcuți, gândindu-se la soțiile lor. Furia Juliei nu îl deranja deloc pe Nick. Când era furioasă, fața i se îmbujora, iar sânii îi tresăltau în cel mai ademenitor... Se foi pe scaun, nevrând să insiste asupra acelui gând tocmai acolo. Încercase să se țină departe de ea de când născuse, să îi dea timp să își revină, dar fusese al naibii de dificil.

– Știi vechea zicătoare, care e cel mai bun lucru la o soție furioasă? întrebă Winchester.

– Nu, care?

Prietenul său zâmbi larg.

– Să o seduci ca să te ierte.

Nick râse înfundat.

– Foarte adevărat. Bine. Le dau două săptămâni. Apoi îi voi spune Juliei.

– Două săptămâni, fu de acord Winchester. Sigur știe că trebuie să se căsătorească cu ea.

– Dacă Sophia va fi de acord. Întotdeauna a fost dificilă cu privire la acest subiect.

– Nu mai contează, dacă e să se afle. Ar fi distrusă. Nici o femeie nu dorește asta.

Winchester știa acest lucru. Soția sa fusese implicată într-un scandal în timpul lansării în societate și alungată la țară timp de ani de zile.

– Quint trebuie să aibă un plan în minte. Nu face niciodată nimic fără să se gândească bine într-o mie de feluri.

– Adevărat. Și ce e cu treaba asta că nu vrea să iasă din casă?

– Ridicol. Quint este prea logic pentru a deveni un pustnic. Cel mai probabil se ocupă iarăși de vreuna dintre enigmele sale. Haide să îi acordăm câteva zile.

– Iar apoi ce?

– Atacăm.

Capitolul 14

Sir Stephen își înăbuși un căscat, în timp ce sălta în trăsură care îl ducea spre casă.

„Prea multe nopți târzii", se gândi Sophie zâmbind. Dar meritase. Investigația ei progresa frumușel. Pornind de la dispariția Pamelei, din casa lui Madame Hartley, avea trei suspecți clari: *Comte de* Saxe, Weston și Tolbert.

Încercase să abordeze chestiunea logic, cum ar fi făcut Quint, și să nu se repeadă asupra ideii că Tolbert ar fi persoana responsabilă doar pentru că nu îl plăcea. Așa că îi cercetase pe toți trei în aceeași măsură.

Contele era cel mai ușor de eliminat. Sosise în Londra cu doar o săptămână în urmă, locuind în Viena în ultimul an, iar prima fată fusese găsită cu luni în urmă.

Cu lordul Weston fusese mai dificil. Locuia în Londra în cea mai mare parte a anului, și Sophie obținu confirmarea că frecventa atât bordelul Kitty, cât și pe cel al lui Madame Hartley. Trebuise să afle dacă fusese vreodată la Black Queen, căci, datorită tatuajelor victimelor, omul pe care îl urmărea cunoștea în mod clar toate cele trei stabilimentele.

În seara aceasta descoperise că nu fusese niciodată la Black Queen. Îi spusese lui Sir Stephen că nu știa despre bordelul acela și întrebase dacă fetele erau talentate. Sophie ridicase din umeri și făcuse aluzie la o noapte sălbatică, cu o anumită brunetă, pe nume Molly. Poate că limba lui Molly se va dezlega, dacă se va gândi că Sir Stephen îi trimitea clienți.

Ceea ce făcea ca Tolbert să rămână singurul suspect. Acum nu mai trebuia decât să o dovedească – căci nu puteai să acuzi un aristocrat, fără să ai dovezi.

Bucuria descoperirii amenința să-i facă inima să explodeze. De-abia aștepta să-i spună lui Quint. De fapt... Bătu cu bastonul în tavan.

Jenkins deschise ușița.

– Da, domnule.

– Jenkins, du-mă acasă la lordul Quint.

– Prea bine, domnule. O iau prin spate.

Încercă să ignore palpitațiile de nerăbdare din stomac. Nu îl mai văzuse pe Quint din ziua în care luaseră prânzul cu Winchester și Colton. Fusese destul de stânjenitor și nu voise să îl bage pe Quint într-un bucluc și mai mare, întorcându-se atât de curând. Oricum, fusese o prostie să se ducă la el în mijlocul zilei.

Iar acum că prietenii lui se întorseseră, trebuia să fie mai atentă. Nu mai era posibil să apară la el acasă oricând voia. Chiar și acum, la ora aceasta târzie, trebuia să se asigure că era singur.

„Nu vrei decât să te sărute din nou."

Ei bine, da. Nu avea rost să nege, se gândi ea cu chipul în flcări. Fusese... într-adevăr; nici un cuvânt pe care îl cunoștea nu putea reda cum trebuie experiența. Și totuși, oricât de mare ar fi fost satisfacția, voia să îl ducă pe aceleași culmi ale plăcerii. De fiecare dată după ce o satisfăcuse, o alungase pe ușă afară. Neoferindu-i niciodată șansa să îl răsplătească în același fel.

Ideea de a-l atinge, de a-l face să se cutremure și să se înfioare de dorință i se înrădăcinase în minte. Tânjea ca el să o ia așa cum ia un bărbat o femeie, să fie goi amândoi, zvârcolindu-se în extaz împreună. Se udă între picioare doar gândindu-se.

O voce, care apărea mai des în ultima vreme, îi șopti că se implicase prea mult. Că sentimentele ei pentru Quint depășiseră de mult prietenia, transformându-se în ceva mai profund. Sophie ingoră hotărâtă avertismentul acela enervant.

Avea nevoie ca el să o ajute cu investigația, iar el avea nevoie ca ea să îl ajute să își revină. Asta era tot. După ce o să se termine ancheta, se vor întoarce la viețile lor obișnuite.

Sau, cel puțin, el se va întoarce la viața lui normală. Sophie nu mai știa ce era normal pentru ea.

Când pătrunse în grădina lui Quint, luna trecuse bine de miezul nopții pe cer. Strălucirea ei se reflecta pe frunzele și florile care abia începeau să înflorească, iar mirosul firesc al nopții o învăluia. Când urcă treptele, pe terasă se afla o siluetă familiară.

– Sunt impresionată, îi spuse ea lui Quint. Ești afară și fără nici un ajutor de data aceasta.

Dinții lui luciră în întuneric.

– Da. Și trebuie să-ți mulțumesc ție pentru asta.

– Nu, tu ai făcut-o. Meriți laudele. Ai încercat să mergi mai departe?

El clătină din cap.

– Nu încă. Nu știu sigur dacă sunt...

„Pregătit." Auzi cuvântul ca și când l-ar fi rostit.

– Ei bine, atunci e un lucru bun că sunt aici.

– Da, am remarcat că te-ai ținut departe. Ca să mă pedepsești pentru prânz?

– Să te pedepsesc? Simți că se încruntă. De ce aș vrea să te pedepsesc?

– Pentru că le-am permis lui Colton și Winchester să te trateze atât de îngrozitor. Dacă te face să te simți mai bine, i-am pus la punct după ce ai plecat.

– Nu am fost supărată pe tine, Quint. Nu era nimeni de vină, în afară de mine. Nu ar fi trebuit să vin neanunțată în timpul zilei. Au fost îndreptățiți să-mi atragă atenția asupra nechibzuinței mele.

Se apropie și inima începu să-i bată cu putere. Devenise atât de slabă când venea vorba de el. Simpla amintire a mâinilor și a gurii lui o amețeau de dorință. Îi cuprinse obrazul în palme, trecându-și degetul mare cu tandrețe peste obrazul ei și privind-o cu figura lui chipeșă și aspră.

– Îmi făceam griji că te-au speriat pentru totdeauna. Și că nu aș putea face mare lucru, captiv cum sunt.

„Captiv acum", voi ea să-i spună. Căci se va face bine. Va avea ea grijă.

Ea îi cuprinse încheieturile cu mâinile.

– Mă puteai ruga oricând să mă întorc.

Ochii lui căprui luciră în lumina lunii.

– Și ai fi făcut-o?

– Da, șopti ea. Nu pot sta departe, se pare.

– Și îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta, murmură el înainte de a se apleca să o sărute.

A fost un sărut mai tandru decât cele pe care i le oferise de obicei. Un sărut de bun-venit. Pentru a se reobișnui unul cu altul. Avea gust de ceai de mentă, remarcă ea în clipa în care limba lui se îngemănă fără grabă cu a ei. El continua să îi atingă fața, iar

mâinile ei îi strângeau încheieturile, lăsându-se învăluită de prezența lui calmă și impunătoare.

– Mă bucur că te-ai întors, spuse el în timp ce îi atingea gura cu buzele, când se opriră să-și tragă sufletul. Voiai să discutăm despre investigațiile tale?

Cu mintea începețoșată bine de sărut, se agăță de el.

– Investigații?

El râse înfundat.

– Intră, Sir Stephen. Haide să vedem ce ai aflat.

Era îmbrăcată bărbătește, mirosea a pomadă de păr, însă nu-l inhiba câtuși de puțin pe Quint. Nu se osteni să o conducă în birou. În schimb, o luă prin casă și o conduse în apartamentele lui. Nu-și putea desprinde nicidecum mâinile de pe ea și căuta intimitate pentru ce avea în minte.

Ea avea obrajii îmbujorați când închise ușa în urma lor. Se gândea și ea la ce o să se întâmple?

O privi scoțându-și mantoul maro-deschis, așezându-l pe pat. Haina ei de lână, de un albastru intens, fusese căptușită la umeri, dar, altfel, era bine croită, pe măsura siluetei ei zvelte. Avea șolduri de femeie, dar croiul hainei ajuta să ascundă nițel acest fapt. Picioarele ei lungi și zvelte erau clar vizibile în pantaloni, deși materialul maro fusese strâns cu generozitate în jurul taliei, evident pentru a-i ascunde liniile feminine.

„Concentrează-te", își reaminti el.

– Așadat, cei trei bărbați, *Comte de* Saxe, Weston și Tolbert, începu el. Ce ai aflat?

Privirea lui Sophie scânteia în timp ce îi povestea despre eliminarea contelui și a lui Weston de pe lista de suspecți.

– Ceea ce înseamnă că trebuie să fie Tolbert, încheie ea entuziasmată.

– Nu, înseamnă că s-ar putea să fie Tolbert. Doar pentru că a fost ultima persoană care a văzut-o pe Pamela în viață nu înseamnă că a ucis-o. De fapt, Mulrooney l-a văzut pe Tolbert plecând în seara aceea. Singur.

– Mi-ai citit notițele, spuse ea, părând surprinsă.

El se îndreptă spre pat și se așeză pe marginea saltelei.

– Bineînțeles că da. Le-ai lăsat aici. Am presupus că asta voiai să fac.

– Da. Și ți-a venit vreo idee? Sophie se sprijini de stâlpul patului. De exemplu, ce spui despre bărbatul care a fost dur cu Pamela, cel pe care Madame nu a vrut să-l deconspire?

– Nu e ceva ieșit din comun pentru locuri de genul acela. Bărbații caută adesea ce nu pot găsi acasă. Astfel că Pamelele din lume văd lucruri pe care majoritatea celorlalte femei nu le văd.

Ea își rontăi buza, iar el simți că i se aprinde sângele. Devenea din ce în ce mai greu să se controleze în preajma ei. Era precum febra în ființa lui și își pierdea întreaga rațiune când se afla lângă ea. Iar faptul că o vedea îmbrăcată bărbătește în seara aceea nu îi diminua deloc pasiunea.

– Deci nu crezi că bărbatul merită investigat?

– Posibil. E greu de spus. Pamelei îi displăceau din start genul acela de lucruri, astfel că e posibil să fi reacționat exagerat. Intuiția mea e că Madame ar fi dat numele în vileag dacă ar fi simțit că era o amenințare reală.

– Presupun că e adevărat.

– Au găsit scrisori sau suvenire printre lucrurile ei?

– Nu, răspunse Sophie. Nimic din toate astea. A lăsat în urmă bani, haine și câteva bijuterii.

– Deci nu a fugit. Ceea ce înseamnă că s-a furișat să se întâlnească cu cineva, fără să știe că era periculos. Ai vorbit cu polițistul, pentru a afla dacă a apărut cadavrul ei?

– A întrebat Madame. Și nu, nu au găsit pe nimeni cu semnalmentele Pamelei.

– Ai putea încerca să iei legătura cu familia ei, să vezi dacă a scris cuiva și dacă a pomenit de vreun bărbat.

– Nu era apropiată de familia ei, dar aș putea încerca. Plănuiesc în continuare să îl supraveghez pe Tolbert, pentru a vedea dacă e implicat.

El simți în piept o greutate stânjenitoare.

– Nu îmi place ideea de a-l urmări pe Tolbert în tot orașul, de una singură. Ce speri să-l vezi făcând, răpind o fată, strangulând-o, tăindu-i mâna și aruncând-o în Tamisa?

– Nu mă va observa, zâmbi ea sigură pe sine. Și nu știu ce sper să îl văd făcând. Dar dacă el e cel care le rănește pe fetele acelea, vreau să-l fac să înceteze.

– Sophie, spuse el suspinând. Este extraordinar de periculos. Nu pot să-ți permit să...

– Să-mi permiți? întrebă ea repezit. Iar ne întoarcem la asta?

El își încleștă maxilarul.

– Una e să cauți și să strângi indicii, și cu totul altceva, să urmărești un potențial ucigaș, sperând să-l prinzi în flagrant.

– Trebuie să îl observ. Trebuie să strâng dovezi. Sigur poți înțelege.

Da, putea înțelege. Dar nu însemna că trebuia să-i placă. Orice o punea în pericol nu-i convenea.

– Poate voi veni cu tine.

Ei, de unde îi venise ideea aceea? Ea făcu ochii mari.

– Crezi că ai putea?

Quint se gândise deja la asta. Ea reușise să înfăptuiască un miracol cu terasa. Poate că nu era corect să mai aștepte altul.

– Nu sunt sigur. Poate că, dacă aș sta în trăsură... Dar e foarte posibil să am o criză...

– Ceea ce am spus deja că nu e o problemă. Și voi fi acolo tot timpul.

El înghiți în sec, încuviință din cap și se întinse după mâna ei, căutându-i apropierea. Ea era precum talismanul lui personal împotriva nebuniei din viitor.

– Probabil că starea mea doar se va înrăutăți, știi. Nu ar trebui să fim prea entuziasmați de ceea ce s-a întâmplat pe terasă.

– Prostii. Nu cred asta. Se așează între picioarele lui și îi netezi părul de pe frunte. Te faci mai bine. Sunt sigură.

Nu îl lăsa inima să o dezamăgească. Nu pomeni de cele două experimente pe care le făcuse după ce o văzuse ultima dată. Mai întâi o baie cu săruri, care îl lăsase deshidratat și mai slab decât la început. Al doilea, o cataplasmă cu usturoi strivit, aplicată la subsuori, în dosul genunchilor și pe glezne. Pe lângă faptul că se simțise ridicol, mirosise îngrozitor. În cele din urmă, nici un remediu nu îi diminuase anxietatea când încercase să iasă afară. O trase pe Sophie mai aproape, mai mult decât pregătit să o distragă de la conversație. Ea veni dornică, întâlnindu-i gura într-un sărut tandru, hotărât. Mâinile ei i se lăsară pe umeri, în vreme ce degetele lui i se strânseră în jurul șoldurilor. Își trecu vârful limbii de-a lungul buzei lui inferioare, apoi îl mușcă încet.

Plăcerea și durerea se combinară, trezindu-i scântei în vintre. O strânse mai tare, își adânci sărutul, strecurându-i limba în gură pentru a o atinge pe a ei.

Înainte să-și dea seama, îi dăduse haina jos. Fu nevoie de puțin efort pentru a-i înlătura jiletca și lavaliera. Apoi, mâinile ei erau pe gâtul lui, desfăcându-i lavaliera, în timp ce continua să-l sărute, cu o gură iscusită și fierbinte. Mădularul îi pulsa de nerăbdarea de a o gusta din nou, de a o avea goală în patul lui. Când începu să se ocupe de jiletca lui, se desprinse de gura ei.

– Sophie, oprește-te.

Avea nevoie de cât mai multe bariere între el și trupul ei în curând gol.

– De ce? Cu ochii pe jumătate închiși, privi în jos spre el. Lasă-mă să te ating, Quint.

Dumnezeule, simplul gând îl făcu să simtă fiori pe șira spinării, întărindu-l și mai tare.

– Nu, îi spuse el. Nu poți.

Gura ei se arcui în zâmbetul acela plin de neastâmpăr și de farmec, pe jumătate schițat, care preceda frecvent o năzdrăvănie din partea ei.

– O, pot. Și cred că vrei.

Arătă spre erecția evidentă din pantalonii lui.

– Dacă mă atingi, nu voi fi capabil să mă controlez.

– Poate că vreau să-ți pierzi controlul.

– Ești aproape goală în patul meu. Unul din noi trebuie să-și păstreze capul limpede.

– Nu, unul din noi nu trebuie.

Întinse mâinile și îi desfăcu câțiva nasturi de la jiletcă înainte să o poată opri.

O trase înapoi, și ea se opri. Trebuia să existe o distanță între ei. Nu mai dorise niciodată o femeie atât de mult. Dar o dorea pe Sophie, își dorea să o posede... atât de mult. Ca un animal în călduri, doar instinct pur, fără ca nimic să conteze, în afară de dorință și plăcere. Însă riscurile erau mult prea mari. În primul rând, nu putea să riște să însămânțeze o femeie cu un copil Beecham. Să facă așa ceva ar fi fost o cruzime din partea lui.

– Nu știi ce-mi ceri. Dar eu da, și nu se poate întâmpla.

Apoi, Sophie își trase cămașa peste cap, iar el uită să mai respire. Toată pielea aceea senzuală, cremoasă, bandajul alb din jurul sânilor. Brațe zvelte, umeri mici, coloana delicată a gâtului ei.

– Știu precis ce vreau, Quint. Și acela ești tu.

Respirând întretăiat, privirea lui alunecă pe trupul ei, flexându-și degetele, cu brațele pe lângă corp, impulsionat de dorința de a o atinge.

– Ești sigură? întrebă el, cu ochii întunecați de dorință.

Mădularul i se ițea prin material, în prohab, iar Sophie tânjea să îl atingă, să-l simtă zvâcnindu-i în palmă. Să-și treacă limba pe deasupra trupului lui, să-l cuprindă cu buzele.

– Da. Nu se mai prea gândise la altceva de trei zile. Îi oferise deja mai multă plăcere decât visase vreodată și avea încredere în el.

Era atât de umilitor de recunoscut stupiditatea debutului ei în societate. În special în fața lui Quint cel mereu logic, care se gândea înainte de a acționa, cântărea posibilitățile și își ținea sub control impulsurile. Sophie se aruncase cu capul înainte dintr-o trăsnaie în alta toată viața ei și nu îi venea ușor să recunoască.

El închise ochii și se prinse de arcada nasului. Ea știa că el medita profund, ceea ce făcea mult prea des. În anumite împrejurări era nevoie să gândești puțin sau deloc. Aceasta era una dintre acele împrejurări.

Ea veni spre el și-i termină de descheiat jiletca de o înfiorătoare culoare de un roșu-brun. I-o scoase de pe umeri. El privi în jos la ea, cu sprâncenele încruntate de confuzie, dar nu o opri. Ea o luă ca pe o încurajare.

Prinzându-i cămașa în pumni, i-o trase din pantaloni și începu să i-o ridice spre piept. El preluă sarcina, ridicându-și-o peste cap cu o singură mișcare rapidă. Dându-se înapoi, ea se desfătă cu întreaga priveliște. Umeri lați, păr castaniu presărat pe piept și un abdomen plat ducând spre șoldurile înguste... incredibil de masculine. Avea mușchi la care nu se aștepta, și tânjea să-i exploreze. Cicatricea de pe gâtul lui aproape că se vindecase, cu pielea strânsă și rozalie acum. Își trecu vârful degetelor pe deasupra ei, iar el se înfioră ușor.

– Sunt foarte bucuroasă că nu ai murit.

Se aplecă să o sărute drept răspuns, strecurându-i limba în gură, atingând-o pe a ei. Iubea felul în care o săruta. Atât de posesiv. O femeie se putea îneca în săruturile lui.

Când degetele lui îi atinseră prohabul pantalonilor, ea se desprinse de gura lui.

– Quint, trebuie să îți spun ceva.

El se opri și îi îndepărtă părul de pe frunte.

– Voiai să ne oprim?

– Absolut deloc. Trase aer adânc în piept. Ar trebui să știi... nu sunt fecioară.

– Bun.

Se reapucă să-i desfacă nasturii.

Sophie se luptă să respire. „Bun." Asta era tot ce avea de spus? Și o spusese atât de firesc, ca și când nu ar fi avut nici o importanță. Ușurarea și șocul o ametiră. Acest eveniment, această greșeală o urmărise întreaga ei viață de adult. Nu era dezgustat? Oripilat? Dezamăgit? Ea se dădu înapoi și se prăbuși pe pat.

El îngheță, înclinându-și capul și privind-o.

– Ai crezut că îți voi face reproșuri pentru un asemenea fapt.

Ar fi trebuit să se aștepte ca el să aibă o perspectivă neconvențională asupra virginității. Dar păstrase acest secret de atâta timp, lăsându-l să-i determine cursul aproape întregii ei vieți adulte. Cum de putea să nu-i pese?

– Cei mai mulți bărbați așa ar proceda.

Veni lângă ea și o ridică în picioare. Privirea lui ardea, țintuind-o cu irisurile lui căprui-aurii, strălucitoare și arzătoare. Nu mai fusese privită de nici un bărbat așa cum o făcea Quint, ca și când ar fi studiat și memorat fiecare detaliu. Ca și când ar fi fost singura femeie de pe Pământ. Ca și când ar fi contat.

Îi cuprinse fața cu palmele, trecându-și degetele mari peste pomeții ei.

– Bărbatul potrivit nu s-ar plânge de pierderea virginității tale. Bărbatul potrivit ar vrea să se asigure că ai fost tratată cu grijă prima dată, cu respect și afecțiune. Bărbatul potrivit s-ar așeza în genunchi, mulțumind cerului că ești în patul lui – fecioară sau nu. Eu sunt bărbatul acela.

Înainte ca ea să poată răspunde, înainte să poată respira după o asemenea declarație, el se aplecă, își strecură brațele pe sub

șezutul ei și o ridică de la pământ. O așeză pe cuvertură și se întinse lângă ea. Îi atinse bandajul de pe sâni cu vârful degetelor.

– L-ai iubit pe bărbatul care ți-a luat fecioria?

– Da.

Păru să mediteze la ce-i spusese.

– Răpirea inocenței nu era decât o mică parte din motivul pentru care nu voiam să mă culc cu tine, Sophie. Sunt lucruri mult mai importante în joc decât himenul tău. Cum ar fi faptul că nu te pot lua în căsătorie.

Ea ignoră valul de dezamăgire care i se instală în inimă la auzul acelor cuvinte.

– Cine a spus ceva de căsătorie? Nu am nici o intenție de a te forța să te căsătorești cu mine. Dar ai spus „lucruri", așadar, ce mai e?

– Trebuie să ne luăm măsuri de siguranță ca să nu rămâi însărcinată. De fiecare dată. Fără excepție.

Suna rezonabil. Nu voia responsabilitatea unui bastard.

– Mai e vreun alt motiv pentru care nu vrei să împarți așternutul cu mine?

– Da. Se rostogoli pe spate, trăgând-o după el, astfel încât ea ajunse deasupra. Pentru că, odată ce te voi avea, nu voi mai vrea să te las să pleci.

Îi întoarse gura înspre a lui și îi cuprinse buzele într-un sărut arzător. Se topi lipită de el, trupul lui masiv susținându-i cu ușurință greutatea. Mișcările iscusite și ritmice ale limbii lui dibace o ametiră, iar mâinile îi cuprinseră coapsele. Își împingea pelvisul în al ei, mădularul lui tare lipindu-se suav de locul la care tânjea cel mai mult.

– Damien, icni ea.

– Dumnezeule, Sophie, mormăi el deasupra gurii ei. Cum să fi putut să-ți rezist vreodată?

Înțelegea ce voia să spună, căci nici ea nu fusese capabilă să-i reziste, încă din momentul în care îl întâlnise. O sărută din nou – arzător, cu disperare –, iar ea de-abia mai putea gândi sub asediul lui.

Cu mâinile pe umerii ei, o ridică în șezut.

– Stai, haide să scoatem asta.

Mișcându-și degetele cu iuțeală, îi scoase bandajul, eliberându-i sânii. Sfârcurile i se întăriră în aerul rece, micile rotunjimi provocându-i deja dureri din pricina dorinței. Nu făcu nici o mișcare să o atingă, privindu-i țintă pieptul timp îndelungat.

– Ești atât de încântătoare.

Ridică vârful unui deget și îi contură sânul drept. Ea închise ochii, atingerea ușoară alergându-i prin sânge ca focul. Cerule, ura să se gândească la ce avea să se întâmple când el...

O fierbințeală intensă îi învălui sfârcul și deschise ochii. Quint se ridicase, sugându-i sânul. Apoi, folosindu-și buzele, dinții și limba, continuă să o scoată din minți. Cu genunchii de o parte și de cealaltă a șoldurilor lui, cu pubisurile suprapuse perfect, fiecare mișcare a buzelor lui o făcea să se frece de mădularul de sub ea.

El căzu pe spate cu un geamăt, cu fața îmbujorată și strângând din pleoape.

– Trebuie să te oprești, gâfâi el, prinzând-o de șolduri pentru a o ține nemișcată. Vreau să dureze.

În loc să asculte, ea se aplecă să-l sărute pe gât, pe piept, desfătându-se cu gustul unic și cu textura din care era alcătuit bărbatul acela fascinant. Îi atinse sfârcul cu buzele, iar el tresări, așa că o făcu din nou.

Într-o clipă, răsturnă pozițiile.

– Femeie nebunatică. Ridicându-se, îi desfăcu pantalonii și îi lăsă în jos, de-a lungul picioarelor. Urmară pantalonașii, apoi ciorapii, lăsând-o complet goală. *Ty prekrasna,* șopti el, într-o limbă aspră pe care nu o înțelese. Ești frumoasă.

– Mai puțin cicatricea.

Parcurse conturul rănii care se vindeca de pe coapsa ei. Nu o mai durea, dar Sophie ura felul în care arăta.

– Ne potrivim, spuse Quint, ridicându-i mâna și așezând-o pe cicatricea de pe gâtul lui.

Îi simți pielea aspră, cu asperități, în vreme ce mâna lui continuă să-i urce pe coapsă, adâncindu-se între picioarele ei. Mormăi când găsi umezeala de acolo.

– O, Doamne, Sophie. Ești atât de umedă. Mă faci să cred că am murit și am ajuns în rai.

Ea întinse mâna spre talia lui, spre nasturii pantalonilor pe care îi purta încă.

– Damien, te rog. Desfăcu doi, înainte ca el să se retragă. Se ridică din pat și se duse la dulap. Deschise sertarul și se întoarse în curând cu două fâșii lungi de... pânză? Erau moi și aveau o mică fundă la un capăt. Aruncă una pe masa din lateral și veni cu cealaltă în pat.

– Ce este?

– Un prezervativ, spuse el. Te va proteja să nu rămâi însărcinată.

În scurt timp, își scoase cizmele și pantalonii, apoi își puse prezervativul. Îngrijorarea îi licări o clipă în ochi văzându-i mărimea, înainte de a se așeza între coapsele ei. Folosi un deget, apoi două, pentru a o lărgi, apoi simți capul tare al mădularului lui croindu-și drum înăuntru. Era mult mai mare decât lordul Robert, dacă o ajuta memoria. Și atunci se chinuise. Se încordă.

– Relaxează-te, îi spuse el. Am loc. Înaintă un centimetru, apoi șuieră printre dinți. Ai fost făcută să te potrivești cu mine.

Sprijinindu-se de pat cu mâinile, împinse treptat, invadându-i lent trupul, cum nu mai simțise de mult. Nu făcea nici o concesie, nu-i lăsa nici o șansă să scape, chiar dacă Sophie dorise acest lucru. Dar nu o făcu, căci, în cele din urmă, se instalase cu totul în ea, iar șoldurile li se lipeau și era cea mai plăcută senzație din lume. Era o parte din ea, așa cum Robert nu reușise nici pe departe să fie.

– Ești atât de strâmtă. Spune-mi că mă pot mișca, Sophie.

Trupul ei se obișnuise, așa că îi spuse:

– Mișcă-te, Damien.

El se lăsă în coate, sprijinindu-și genunchii de saltea și lăsându-și greutatea pe ea mai mult, înainte de a se retrage ușor, pentru ca apoi să împingă din nou. Focul îi goni prin vine și îi apucă umerii. Când rămase nemișcat, ea spuse fără răsuflare:

– Spune-mi că o vei face din nou.

– O, *kotyonok*, râse el înfundat. Promit că o voi face din nou. Își desprinse șoldurile, iar ea icni. O voi face iar și iar, până când te vei dezintegra.

Începu să o pătrundă grăbit, într-un ritm neabătut. Restul încăperii dispăru, până când nu mai rămaseră decât ei doi, gâfâind și asudând, pe măsură ce urcau pe culmile extazului.

– Mișcă-ți șoldurile odată cu ale mele, îi spuse el, iar ea o făcu, uimită de felul în care simpla schimbare a unghiului mărise împunsăturile plăcerii.

Totul se precipita în ea, un ghem de senzații, când el întinse mâna și își trecu un deget peste mugurele dintre picioarele ei. La a treia atingere, explodă, iar trupul i se dezintegră într-un milion de bucăți, și strigă, și se cutremură sub el. Vag, își dădu seama că mișcările lui nu se mai coordonau și înțepeni, iar din piept i se smulse un strigăt răgușit.

Când își reveni din plutire, el se prăbuși lângă ea. Se rostogoli o clipă mai departe, apoi veni înapoi, trăgând-o lângă el. Îi cuprinse sânul posesiv.

– Cum te simți?

– Uluită, răspunse ea, singurul cuvânt coerent care îi veni în minte.

El zâmbi.

– Atunci de-abia aștept să-ți arăt de ce mai suntem capabili.

Capitolul 15

Quint își trecu mâna peste șoldul lui Sophie, mulțumit să stea întins lângă ea în timp ce-și reveneau. Va fi destul timp pentru regrete mâine. Dar acum, intenționa să se desfete cu bucuria pe care i-o adusese faptul că făcuseră dragoste. Să se gândească la toate lucrurile pe care i-ar plăcea să i le facă. O va mai avea măcar încă o dată înainte de a se duce acasă.

– Spune-mi ce îți place, o îndemnă el.

– La tine? Își înclină fața spre el. Te simți nesigur, Damien?

El întinse mâna și o ciupi jucăuș de coapse, ceea ce o făcu să scoată un mic țipăt.

– Nu, vreau să spun în pat. Îți place să fii deasupra? Să fie bărbatul deasupra? În genunchi? Spune-mi ce preferi, căci încă nu am terminat cu tine.

Ea clipi nedumerită. Colțurile gurii i se lăsară în jos, iar el își dădu seama de greșeala făcută.

– Așteaptă, am presupus...

– Că am avut mulți parteneri. Înțeleg. Ea oftă, iar el îi simți respirația precipitată pe piele. Ce altceva să fi crezut? Ar fi trebuit să-ți spun totul. Nu a mai existat decât un singur bărbat înaintea ta, și asta s-a întâmplat cu multă, multă vreme în urmă.

Așa se explica faptul că era strâmtă, presupuse el.

– Dar de ce nu te-a luat în căsătorie bărbatul acela?

Ea hohoti sec.

– Treci direct la miezul problemei. Mi-a promis că mă va lua în căsătorie. Era în anul în care am debutat în societate și, vezi tu, mă îndrăgostisem de el. A spus că multe cupluri așteaptă cu nerăbdare noaptea nunții și că în curând vom fi logodiți, așa că ce-ar fi fost rău în asta?

El înjură în sinea lui. Nu era prima inocentă care se lăsa convinsă de minciunile sfruntate ale unui ticălos. Quint se afla într-o călătorie care se întinsese pe parcursul a câțiva ani, în momentul debutului ei, însă își dorea să fi fost acolo. Poate că, dacă ar fi întâlnit-o el în schimb...

– În orice caz, continuă ea, am făcut-o. Adică am anticipat noaptea nunții. Și am tot așteptat ca el să-l caute pe tata, să îmi ceară mâna.

Quint îi mângâie abdomenul, calmând-o, iar în piept i se aduna furtuna. Nu-i plăcea încotro se îndrepta această poveste. Câtuși de puțin.

– Și am mai așteptat ceva. În cele din urmă, l-am încolțit la un eveniment, singur. L-am întrebat când a vorbit cu tata, și mi-a spus că niciodată. Că nu fusese sânge deloc și că fecioarelor inocente nu le place atât de mult pe cât mi-a plăcut mie.

El își strânse pumnii, presiunea din capul lui crescând și făcându-i tâmplele să zvâcnească.

– Ți-a spus că ți-a plăcut prea mult?

– Da, răspunse ea degajată, ca și când Quint nu ar fi fost gata să explodeze în orice clipă. Și ce altceva puteam să fac în afară de a mă retrage rușinată? Nu-i puteam spune tatălui meu, nu despre asta, și în clipa aceea, chiar dacă nu m-aș mai fi căsătorit cu Rob...

Se întrerupse, dar Quint trebuia să știe.

Rob? Robbie? Robert?

Ea înțepeni la auzul ultimului nume, oferindu-i răspunsul.

– Robert și mai cum? Era gentilom?

Trebuie să fi fost, dacă te-ai gândit că era îndeajuns de bun să vorbească cu tatăl tău. Se lăsase pe spate și își împreunase mâinile sub cap. Debutul ei trebuie să fi avut loc cu opt ani în urmă. Rapid, enumeră numele tuturor bărbaților numiți Robert, cu titlu, pe care îi cunoștea. Erau câțiva, căci era un nume obișnuit în rândurile aristocrației. Cine să fi avut cam aceeași vârstă ca ea, necăsătorit...?

– Încetează, spuse ea. Știu ce încerci să faci. Încetează. S-a încheiat cu mult timp în urmă.

– Nu mă pot abține. Vreau să-i smulg capul. După ce îl pocnesc timp de o săptămână.

Sprijinindu-se într-un cot, ea își aruncă un picior peste coapsa lui. Își trecu degetele prin părul de pe pieptul și de pe abdomenul lui.

– Habar n-aveam că ești atât de însetat de sânge. O trăsătură neobișnuită pentru un om de știință.

– Încerci să-mi distragi atenția.

Ea râse înfundat, atingându-l pe interiorul coapsei.

– Funcționează? Mădularul lui prinse viață, sângele dând năvală, producând erecția, iar ea râse mai tare. Aș spune că da.

– Nu am terminat de vorbit, Sophie. Vreau un nume.

Ea se strecură între coapsele lui, potopindu-l cu săruturi de-a lungul osului șoldului.

– Nu vei termina, Damien. Las-o baltă.

Cu gura lipită de trupul din ce în ce mai aţâţat, respirația ei umedă și fierbinte îi întărâta pielea. Se înfioră când ea spuse:

– Ține de trecut.

Nu, nu era deloc de domeniul trecutului. Dar Quint decise să o lase să creadă că ieșise învingătoare de data aceasta.

Mai ales că limba ei îi atinse glandul penisului. Aproape că își ieși din fire.

– Da. Dumnezeule, fă-o din nou.

O privi în timp ce vârful limbii ei roz ieși la iveală, alunecând în jurul capului sensibil, și se simți traversat de flăcări din mădular până în testicule.

– Spune-mi ce să fac, spuse ea. Vreau să te satisfac, dar nu știu cum.

– Nu prea ai ce să greșești, spuse el, cu un râset scurt. Doar să nu-ți folosești dinții prea mult. Ea se îndreptă spre organele lui genitale confuză, astfel că îi explică: Știi cum e clitorisul tău? Mugurele acela mic pe care îl freci ca să ajungi...

– Da, spus ea iute, cu obrajii îmbujorându-i-se.

– Ei bine, asta – arată el înspre erecția lui – este absolut la fel, doar că e un pic mai mare. Însă se aplică aceleași principii.

– Adică linsul?

– Și suptul, adăugă el cu o voce aspră, la gândul că va fi cuprins de gura ei.

Ea își umezi buzele și îl apucă. Încercă să stea nemișcat, să o lase să-l exploreze, dar era agonizant. Începu cu sărutări ușoare, apoi își mișcă încet limba, pentru a-i afla gustul și forma. El gâfâia deja când Sophie îl luă în gura ei umedă și caldă, acoperindu-i capul complet cu buzele și sugându-l. Aproape că își pierdea controlul, scoțând un geamăt lung.

– Mă ucizi, *kotyonok*.

Prinzând curaj, îl trase mai adânc. Îl strângea între buze, sugându-l iscusită, alunecând din nou în sus. Voia să privească, dar era mult prea plăcut, pentru a-și ține pleoapele deschise. Știa el că Sophie va învăța repede. Continuă mișcarea, clătinându-și capul în sus și în jos, iar el începu să respire sacadat. Dacă o ținea în ritmul acesta... Întinse mâna și o apucă de umeri, aducând-o deasupra lui și sărutând-o cu gura deschisă. Îl încălecă, iar el se gândi cât de ușor putea pătrunde în ea, goală, neprotejată. Dar nu voia să riște să o lase însărcinată. Linia familiei lui era blestemată și nu dorea să dăruiască un copil Beecham nici unei femei.

– Sophie, dă-mi prezervativul de pe masă.

Ea întinse mâna, punându-i sânii pe față. El profită din plin, prinzându-i sfârcul și trăgându-l în gură. Se ocupă o vreme de sânii ei, copleșindu-i cu atenție, în timp ce ea icnea și se zbătea deasupra lui. Când Sophie începu să-l implore, își puse noul prezervativ și o apucă de șolduri, așezând-o pe mădular.

– Ce să fac? gâfâi ea, iar ochii ei căprui scânteiau de atâtare.

– Călărește-mă. Leagănă-ți soldurile așa. O prinse de șolduri și îi mișcă pelvisul. Ea făcu ochii mari. E bine, nu-i așa? Poziția aceasta conferă o stimulare mai directă...

Ea o făcu din nou, mai tare de data aceasta, iar el nu-și putu încheia propoziția. Se pare că femeia nu avea nevoie să i se spună de două ori.

După aceea, nu rămase nimic altceva în afară de senzații. Sophie se mișca iute deasupra lui, în timp ce sânii îi tresăltau, iar salteaua protesta. Își arcui degetele pe pieptul lui, îngropându-și unghiile în pielea lui, iar el începu să-i iasă în întâmpinare, pătrunzând în fierbințeala ei și izbindu-și șoldurile. Sudoarea îi curgea pe frunte și în păr. Excitarea crescu, adunându-i-se la baza coloanei vertebrale, și știa că nu va mai fi în stare să se țină prea mult.

– Vino, Sophie. Doamne, lasă-mă să te simt. Întinse mâna și îi apăsă clitorisul cu degetul mare, iar pereții ei se strânseseră instantaneu în jurul mădularului lui. Își dădu capul pe spate, strigă și se cutremură în spasme, ceea ce îl făcu să explodeze, la rândul lui. Dură la nesfârșit, iar valurile groase și compacte de spermă care îi ieșeau din trup se opreau în bariera protectoare, în timp ce se cutremura sub ea.

Ea îi căzu pe piept, inertă și transpirată. Și el se simțea exact la fel, complet relaxat și satisfăcut. De fapt, nu-și mai amintea ultima dată când se simțise atât de bine. Probabil că niciodată, acum că stătea să se gândească.

– Nu cred că mă pot mișca, murmură ea culcată la pieptul lui.

– Atunci nu o face. O cuprinse cu brațele, sărutându-i creștetul capului. Îmi place exact unde ești.

Sophie habar n-avea cât o să dureze această stare diafană de relaxare totală, dar intenționa să se bucure de ea. Quint nu părea să se grăbească nici el. Ea se odihnea cu jumătate din corp lipit deasupra lui cu piciorul atârnând peste gamba lui. Își încolăci degetele în părul moale de pe pieptul lui, în timp ce el desena agale cercuri pe spatele ei gol, cu palma.

– Nu-mi aduc aminte de ultima dată când m-am simțit atât de bine, murmură el.

Ea zâmbi pe umărul lui.

– Bine, cum?

– Te simți nesigură, Sophia, o tachină întorcându-i cuvintele pe care i le spusese mai devreme.

– Poate. Nu am atâta exercițiu la asta pe cât ai tu.

– Lucru bun. Dacă ai fi avut mai mult exercițiu, s-ar fi putut să mă omori.

Ea îl pocni peste umăr.

– Fii serios.

– Sunt aproape întotdeauna serios, *kotyonok*.

Cuvântul străin o făcu să se înfioare, mai ales felul în care îl spunea, cu consoanele acelea dure, guturale.

– Îmi tot spui așa. Ce înseamnă?

– Pisicuță. În rusă.

– Îmi place cum sună.

– Am observat, spuse el șmecherește. Și ți se potrivește.

Arătă spre piept, așa că ea se ridică puțin și văzu zgârieturile roșii de pe pielea întinsă a abdomenului lui.

– Eu am făcut asta? spuse ea, acoperindu-și gura îngrozită. Dumnezeule, Quint, sunt atât de...

– Nu-ți cere scuze, spuse el brusc. M-ai însemnat pentru că te simțeai bine și te bucurai de mine. Ceea ce înseamnă că atunci când voi vedea aceste semne mâine, îmi voi putea aminti de expresia de pe chipul tău când ai descoperit plăcerea, stând deasupra mea. Sophie, orice bărbat care nu apreciază așa ceva este demn de dispreț.

O întinse pe spate și se aplecă deasupra ei.

– Vreau să-ți placă tot ce îți fac și ce îmi faci tu mie. Ar trebui să-ți placă, și niciodată nu mă voi sătura să mi-o arăți sau să mi-o spui. Femeile ar trebui să se bucure de plăcerea fizică la fel de mult ca bărbații.

– Dar doamnele...

– Sunt tot femei. Știu că ai fost învățată că nu este cuviincios să îți placă actul sexual și că bărbatul care te-a avut întâi te-a făcut să crezi asta, dar nimic din ce facem împreună, dacă ne aduce plăcere amândurora, nu e greșit. Dacă nu crezi nimic altceva din ce spun, măcar asta să crezi.

Suna logic, dar nu se putu abține să nu creadă că era ceva în neregulă cu ea. Îl zgâriase ca o leoaică.

– Voi încerca, răspunse ea.

– Bine. La ce oră trebuie să pleci? E aproape patru.

Ea oftă. Ura momentul în care trebuia să plece, dar nu se punea problema să rămână.

– Ar trebui să plec acum, înainte să se trezească servitorii.

O sărută, un sărut tandru, blând și îndelungat, care o făcu să simtă fiori până în vârful degetelor de la picioare.

– Mulțumesc pentru această seară.

– Plăcerea a fost de partea mea.

El râse înfundat.

– Și de-a mea. Acum, haide să te îmbraci și să te urc într-o trăsură.

Ridicându-se, își găsiră diversele articole vestimentare pe podea și începură să se îmbrace. Ochii lui se întunecară când ea își trase chiloții.

– Nu am crezut niciodată că lenjeria bărbătească mi se va părea atât de atrăgătoare, spuse el.

Ea și-i legă în talie.

– Nu mai avem timp pentru asta încă o dată, cel puțin nu în seara asta.

– Atunci este bine că știu unde să-l găsesc pe Sir Stephen în viitor.

– Asta înseamnă că vrei să mă întorc doar atunci când sunt îmbrăcată în haine bărbătești? spuse ea, trăgându-și pantalonii.

El își băga deja cămașa în pantaloni, fiind, în mod vădit, mai obișnuit să se îmbrace singur decât era ea.

– Bineînțeles că nu. Îmi placi orice ai purta. Însă mai ales atunci când nu porți nimic.

– Și tu mie. Ascunzi ceva mușchi pentru un bărbat care nu își părăsește niciodată biroul.

– Știind că îți plac, mă voi asigura să mi-i arăt mai des. Îi ridică bandajul de pe jos. Ce păcat că trebuie să-l pui la loc.

– Nu este nevoie. Sânii mei nu sunt atât de mari și vor fi ascunși de haină în drum spre casă.

El veni în spatele ei și îi cuprinse rotunjimile goale cu palmele, făcându-le să se umple. Ea își înăbuși un geamăt.

– Asta înseamnă că vor sălta și se vor legăna în drum spre casă, mormăi el. Își împinse șoldurile în fundul ei. Este de-ajuns să mă facă să am o nouă erecție.

Ea își aminti de conversația lor de mai devreme despre intenția lui de a o însoți la investigații. Poate acum, când era relaxat și satisfăcut, ar fi cel mai bun moment să îl facă să-și înfrângă temerile. Se împinse în șoldurile lui.

– Atunci cred că ar trebui să vii cu mine, ca să te convingi singur.

El lăsă mâinile în jos și încercă să se îndepărteze. Ea se răsuci și îl prinse de cămașă.

– O poți face, Damien. Știu că poți.

El se încruntă, gata să-și recunoască înfrângerea încă înainte de a încerca. Ea rămase pe poziții. Voi fi cu tine. Doar eu. Nimeni altcineva. Și promit că îmi vei putea mângâia sânii tot timpul.

Lui îi scăpă un râs șovăielnic înainte de a se putea opri.

– O ofertă tentată, cu siguranță. Dar de ce ești atât de hotărâtă să mă vezi făcându-mă de râs?

– Deoarece nu-ți văd slăbiciunile ca fiind ceva stânjenitor. Mi se par, mai degrabă, omenești. Te temi, Damien. Și înțeleg, probabil, mai bine decât îți dai seama. Am lăsat teama și rușinea să-mi conducă viața atâta timp, iar acum tu m-ai eliberat. Lasă-mă să te ajut eu de data aceasta.

O strivi de pieptul lui, ținând-o atât de strâns, că de-abia mai putea respira.

– Nu voi face decât să te dezamăgesc, în cele din urmă, spuse el cu gura în părul ei.

– N-ai de unde să știi sigur lucrul ăsta. El începu să clatine din cap, iar ea spuse: Vorbești doar despre indicii și dovezi. Așadar, dovedește-mi că mă înșel, Quint. Haide să mergem afară și să vedem cât de rău poate fi.

Quint privea țintă spre grădină, cu inima bubuindu-i. Începuse deja să-l doară capul în zona cefei.

– Vei regreta, îi spuse lui Sophie, care îi stătea alături. Când mă vei culege de pe jos și mă vei căra înapoi în casă. Să nu spui că nu te-am avertizat.

– Vom vedea, se auzi răspunsul îndărătnicei femei. Trăsura este pe stradă. L-am rugat pe Jenkins să privească doar în față,

indiferent ce se va întâmpla, și să nu intervină. După ce vom urca în trăsură, ne vom plimba puțin. Apoi te vei întoarce acasă.

El răsuflă exasperat, ștergându-și palmele umede de pantaloni.

– De ce contează atât de mult pentru tine?

După un moment, ea spuse:

– Pentru că îmi place teribil să asist la prelegerile tale. Să te văd așezându-te în fața unei încăperi pline de cărturari și oameni învățați, cu ideile clocotind. Toți ochii sunt pe tine, așteptând să soarbă cunoștințele pe care le împărtășești cu dărnicie. E... emoționant.

– Eu... habar n-aveam. Nu ai venit niciodată la mine după vreo prelegere. De ce nu mi-ai spus mai demult lucrul ăsta?

Nu o văzuse niciodată în mulțime, nu că ar fi ținut atât de multe prelegeri. Nu erau mai mult de una sau două pe an. Dar i-ar fi plăcut să știe că era acolo.

– Nu am spus nimănui vreodată. Nici măcar Juliei. Era o prostie, de fapt. Ca și când aș fi fost o fanatică, unul dintre adepții tăi devotați. Stând pe rândul din spate, ascunzându-mă, doar ca să te aud.

Cuvintele răsunară ca o lovitură în stomac. Totul se înmuie în ființa lui, căldura înmugurindu-i în vine.

– Sophie, spuse el și întinse mâna.

– Nu, nimic de genul acesta, se scăpă ea. Păstrează-ți concentrarea. În plus, cunoști definiția fobiei. Este o teamă irațională, iar tu ești un bărbat rațional, cu o gândire logică. Poți s-o faci. O vei face.

El expiră și își trecu o mână prin păr.

– Bine. Haide să terminăm odată.

– Doar să nu-ți desprinzi privirea de pe mine. Sophie stătea în fața lui, strângându-i mânile. Te voi conduce. Bine?

El încuviință din cap, iar ea începu să meargă cu spatele, ținându-l tot timpul de mâini. El înainta, dar rămânea concentrat asupra chipului ei. Nasul mic, obraznic. Arcul în formă de inimă al buzei de sus, odihnindu-se pe buza de jos, plină și senzuală. Ochii mari și rotunzi, atât de încrezători, plini de un sentiment atât de profund, încât credea că putea face orice.

Ajunseră la capătul scărilor și își dădu seama că erau în grădină. Plămânii începură să i se precipite când impulsul de a se întoarce

în casă îl lovi în plin. Inima îi bătea frenetic, de parcă ar fi fost într-o cursă.

– Continuă să te uiți la mine, Damien, îl îndemnă Sophie. Gândește-te la ce îmi vei face când vom ajunge la trăsură.

Asta era interesant. Se gândi la sânii ei, acum goi sub jiletcă și cămașă, săltând în trăsură, așa cum făcuseră când o pătrunsese. Ea își mușcă buza, ca și când i-ar fi ghicit gândurile. Dulce cadmiu, era încântătoare. Iar gura ei...

Continuă să deruleze o serie de imagini înflăcărate în minte, toate lucrurile pe care i-ar plăcea să i le facă lui Sophie, dacă ar avea timp. Ațâțarea, alimentată de panică și excitare, îi palpita în vine, de parcă nu s-ar fi golit de două ori în ultima oră. O dorea din nou. Vag, își dădu seama că întinsese mâna să deschidă ușa trăsurii. Își menținu privirea lipită de chipul ei, chiar și atunci când ea privi scurt în lături.

Se aflau în trăsură și aproape că o împingea pe ultimele scări rămase. Ea căzu pe perne, iar el își dădu drumul, acoperind-o cât putea, în spațiul înghesuit și întunecat, în timp ce roțile începură să se miște.

Se aplecă să-i cuprindă gura, flămând după ea, delirând de dorință, ca și când nu ar fi avut-o niciodată. Ea se agăță de el, răspunzându-i la sărut și trecându-și mâinile pe spinarea lui. Îi desfăcu mantoul în grabă și îi îndepărtă cămașa și jiletca, ridicând materialul atât cât să poată ajunge la pielea ei. Aplecându-se, îi prinse sfârcul cu gura, sugând cu nesaț.

Degetele ei i se afundară în păr.

– O, Doamne, Quint!

Îi eliberă sânul și se întoarse la gura ei, sărutând-o frenetic.

– Dacă nu am fi într-o trăsură, aș fi deja în tine, șopti el pe un ton sumbru, împingându-și mădularul între picioarele ei.

– O, da, scânci ea, apucându-i coapsele cu amândouă mâinile.

– Nu mă mai satur de tine. Se frecă de ea din nou. Dacă ai fi purtat fustă...

Ea începu să gâfâie, zvârcolindu-se sub el.

– Data viitoare, promise ea.

Dorința îl cotropea, iar erecția era aproape dureroasă.

– Atinge-mă, Sophie. Te rog. Ea își mișcă mâna, mângâindu-i mădularul prin pantaloni. Mai mult. Dumnezeule, Sophie! Am nevoie de tine.

Împreună, îi desfăcură nasturii în grabă, iar el gemu când ea îi găsi bucata de carne.

– Da. Mai tare. Atinge-mă. Mai repede. Da. Așa. Mâna ei îl freca, iar el se împingea în strânsoarea ei. Atât de bine. Atât de strâmt. Dumnezeule, da. Continuă. Nu putea gândi, nu putea respira și totul se încorda în ființa lui. Sophie era acolo, vorbindu-i cu cuvinte dulci, de încurajare, iar el continua să se înfigă în pumnul ei. Apoi simți momentul de extaz apropiindu-se, spatele i se curbă, corpul i se încleștă și își revărsă sămânța în spasme fierbinți pe jiletca de mătase a lui Sophie. Se cutremură, gâfâind când îi pronunță numele, în timp ce spasmele continuară să-i reverbereze prin membre.

Când în cele din urmă se liniști, observă că trăsura se oprise.

– Ne-am întors, spuse Sophie încet.

El clipi. „O, Dumnezeule." Își îndreptă ținuta, ridicându-se și făcându-i loc, în timp ce încerca să se adune. Încă o dată își pierduse total controlul în preajma ei. Răsuflând, se frecă la ochi. Nu mai tratase niciodată o femeie cu atâta lipsă de respect. Iar Sophie merita cu siguranță mai mult din partea lui. O înjosise, ejaculase peste tot pe ea. Hristoase, ce o fi crezând despre el? Nu avea batistă, așa că își smulse lavaliera legată în doi peri și îi curăță hainele cât de bine putu.

– Ei bine, asta e o pată la care Alice nu se va aștepta, spuse ea sec.

– Mai bine scoate-o și dă-mi-o mie. Îl voi pune pe valetul meu să o spele. Țeapăn, o ajută să-și scoată haina și jiletca murdare. Apoi o ajută să-și îmbrace haina din nou. Nici măcar nu se putea uita la ea în timp ce își încheia nasturii.

– Îmi pare rău.

– Damien. Îi puse palma pe obraz, făcându-l să o privească. Amintește-ți, nimic din ce facem împreună și ne aduce amândurora plăcere nu e greșit.

– Mă îndoiesc că a fost plăcut pentru tine să te folosesc astfel.

– Te înșeli. Ți-a plăcut să mă satisfaci afară, pe terasă?

– Bineînțeles, răspunse el iute.

– Ei bine, e la fel și pentru mine. Îmi face plăcere să te satisfac, încăpățânatule. Acum, du-te înăuntru, ca să mă pot întoarce acasă. Ai nevoie să te ajut?

– Nu. Voi fi bine, spuse el, deși nu era sigur. Dar ea făcuse destul. Nu mai voia să o împovăreze. Așa că îi luă mâna și depuse un sărut pe degetele ei. Vise dulci, *kotyonok*.

Capitolul 16

Sophie supraveghea sala de bal din colțul în care se afla. De două zile îl căuta pe lordul Tolbert, dar nu reușise să-l găsească. Până în seara aceea. Cu ajutorul prietenilor servitori ai lui Alice, aflase că Tolbert plănuia să participe la balul contelui de Portland. Marchiza fusese încântată când Sophie îi spusese că o va însoți.

Însă mama ei vitregă nu știa de ce.

Nu venise aici ca să danseze sau să poarte conversații politicoase. Nu, participa doar pentru a-l urmări pe Tolbert, pentru a vedea unde se ducea după ce pleca de acolo.

Căci Pamela fusese găsită cu o zi înainte, moartă. Strangulată, violată, cu mâna dreaptă tăiată. Aruncată în râu. Sir Stephen se întorsese la secția de poliție de lângă Tamisa cu o seară înainte, pentru a vedea cadavrul. În ciuda faptului că era umflată de apă, fata se potrivea cu descrierea lui Madame Hartley.

Iar Sophie era convinsă că vina pentru moartea ei îi aparținea lui Tolbert, și nimănui altcuiva.

Din nefericire, Tolbert nu sosise încă. Dar când va apărea, îl va aștepta.

– Lady Sophia.

Ducele de Colton se înclină în fața ei. În hainele sale de seară impecabil croite, era ușor de înțeles de ce se Julia se îndrăgostise nebunește de soțul ei.

– Colton. Făcu o reverență. Nu mă așteptam să te văd aici. Nu e puțin cam prea onorabil acest eveniment pentru tine?

– Ba da, dar onorabilitatea este o schimbare plăcută de peisaj din când în când.

– Avantajul de a fi duce, presupun.

– Într-adevăr, confirmă zâmbind.

Sophie aproape că își dădu ochii peste cap.

– Ești norocos că Julia te suportă.

– Sunt foarte conștient de asta, motiv pentru care aș face orice pentru soția mea. Inclusiv să-mi las fiul nou-născut și fiica, pentru a veni la Londra ca să te văd.

– Pe mine? Julia te-a trimis să mă vezi?

– Da, spuse el încuviințând din cap, apoi își încrucișă brațele la piept. Privirea lui cenușie îi studia chipul. Își face griji în privința ta. Spune că scrisorile tale sunt rare și vagi. Și ai refuzat să vii să-l vizitezi pe Harry.

Sophie se foi și își împreună mâinile înmănușate.

– Intenționez să vă vizitez în câteva săptămâni. „După ce dovedesc că Tolbert e vinovat." Nu văd de ce absența mea e un motiv de îngrijorare.

– Și eu mă îndoiam de temerile ei, până zilele trecute. Acum, întâmplarea face să fiu de acord cu ea.

– Nu fi ridicol. Sunt foarte bine.

„În afară de faptul că era cât pe-aci să mă duelez, că am fost înjunghiată, că urmăresc un ucigaș și că am o legătură amoroasă înflăcărată, desigur."

– Sophia, spuse el răspicat. Noi doi nu ne cunoaștem bine, dar îl cunosc pe Quint. Și bănuiesc că el este motivul pentru care o eviți pe soția mea.

Ea făcu un mare efort să nu riposteze.

– Ce ți-a spus Quint?

– Nimic, dar e unul din prietenii mei cei mai vechi. Iar felul în care se poartă mă face să mă îngrijorez pentru voi amândoi.

Știa de crizele lui Quint? Nu-și închipuia că acesta ar fi fost gata să împărtășească o astfel de informație.

– Nu e nici un motiv de grijă. Suntem prieteni.

– Da, asta afirmă și el, spuse oftând. Sophia, majoritatea bărbaților sunt ființe nesăbuite, orgolioase. Avem tendința să fim superficiali. Quint e... profund. Nu e ca alți bărbați. Orice simte, simte până la capăt, fără excepții. Și este excesiv de loial.

Era un avertisment? Sophie nu știa prea bine cum să reacționeze. Ca să nu mai spună că nu trebuia să-i povestească nimeni despre firea lui Quint. Îl văzuse atât în momentele lui bune, cât și în cele mai proaste ipostaze.

– Și ce te face să aduci subiectul acesta în discuție?

– Văd ce simte pentru tine. Nu am mai văzut asta în cei douăzeci și ceva de ani de când îl cunosc. Și nu este un bărbat care să flirteze cu o femeie inocentă.

– Așadar, mă întrebi ce intenții am?

– Da, într-un fel. Se poartă ciudat, refuzând să iasă din casă. E limpede că îl vizitezi când ai chef, neînsoțită. Intenționezi să te căsătorești cu el?

– Nu m-a cerut, dacă vrei neapărat să știi.

– Sunt... surprins. Colton se scărpină pe bărbie. Am presupus...

– Că mi-a cerut mâna și că am refuzat?

O întrebare inutilă, având în vedere șocul de pe chipul ducelui.

„Răpirea inocenței nu era decât o mică parte din motivul pentru care nu voiam să mă culc cu tine, Sophie. Sunt lucruri mult mai importante în joc decât himenul tău. Cum ar fi faptul că nu te pot lua în căsătorie."

O duruseră cuvintele lui. Quint nu îi explicase exact de ce, dar nu-l putea învinovăți. Nu pe de-a-ntregul. Era fiica ruinată a unui marchiz, care își petrecea serile furișându-se în locuri destinate jocurilor de noroc, îmbrăcată bărbătește. Un material nu tocmai potrivit pentru o soție.

Evitase să-și cerceteze sentimentele față de el. Refuzase categoric să-și facă griji pentru viitor. Și nu îi va îngădui lui Colton – sau Juliei – să o forțeze să facă altfel acum.

– Nu îi voi face rău, dacă asta te îngrijorează, îi spuse lui Colton. Iar Quint e mult mai puternic decât crezi.

Deodată apăru un bărbat în micul lor cerc, un bărbat pe care nu-l mai văzuse de opt ani.

Un bărbat pe care sperase că nu-l va mai întâlni vreodată.

– Lady Sophia, a trecut mult timp, nu-i așa?

Lordul Robert, acum conte de Reddington, se înclină cu un zâmbet afectat și plin de subînțeles. Cum de îl găsise chipeș, cu părul lui castaniu grijuliu aranjat și cu hainele lui croite elegant? Toată acea perfecțiune ascundea lipsă de onestitate și cruzime.

Sângele îi năvăli în urechi. Trase aer adânc în piept și nu se osteni să facă o reverență.

– Milord.

– Colton, nu m-am gândit niciodată că am să te revăd în Anglia. Robert înclină din cap înspre duce. Am auzit că ești un familist respectabil acum.

Colton, vădit nemulțumit de întrerupere, dădu din cap, politicos. Urmă o conversație plată și căznită, până când apăru gazda, care-l rugă pe Colton să îi țină companie. Ducele se înclină înspre Sophie.

– Ne vom continua discuția, milady.

Sophie voia să-l implore să rămână, dar risca să atragă atenția mai mult decât dorea. Astfel că se trezi singură cu Robert. Dumnezeule mare, trebuie să rămână calmă și să încheie această conversație cât mai repede posibil.

– Sophie... Ea înțepeni, iar Robert rânji. O, haide! Nu te deranjează dacă îți spun Sophie, nu-i așa? La urma urmelor, suntem prieteni vechi.

Ultimele două cuvinte fuseseră rostite pe un ton aluziv atât de străveziu, încât Sophie simți că o trec fiori de repulsie pe șira spinării.

– Mă deranjează, dacă vrei într-adevăr să știi. I se păru că vocea ei suna a gol. Și nu prea cred că suntem prieteni.

– Bineînțeles că suntem. El se apropie, iar ea făcu un pas înapoi, ajungând să se lipească de perete. Respirația lui mirosea a brandy. Am fost prieteni foarte buni cândva.

Chiar crezuse că era îndrăgostită de acest bărbat?

– Cândva, dar asta s-a întâmplat cu foarte multă vreme în urmă. Spune-mi, ce face soția ta? schimbă ea subiectul șuierând printre dinți.

– Plicticoasă. Atunci, credeam că era ce-mi doream, dar am fost un prost.

„Da, ai fost", voi ea să-i spună. În schimb, încercă să îl ocolească, dar el îi blocă drumul.

– Lasă-mă să trec.

– Nu poți să pleci acum, nu când m-am întors, în cele din urmă. Știi, m-am gândit des la tine de-a lungul anilor. Se apropie, iar

ea își înfipse picioarele în pământ. Nu se va lăsa intimidată. Nu te-ai căsătorit niciodată, continuă el. Mă întreb de ce.

– Nu are nici o legătură cu tine, dacă la asta te gândești, răspunse ea răspicat.

– Nu trebuie să minți, Sophie. Uiți că te cunosc.

Un deget îi atinse pielea dezvelită de pe braț, iar ea se feri de atingerea lui.

– Nu știi nimic despre mine, domnule.

El rânji cu afectare.

– Haide. Ne-am simțit bine cândva. Mă gândeam că ne-am putea reînnoi cunoș....

Ridicând piciorul, îl izbi cu călcâiul în pantof. El scoase un scâncet care o făcu să simtă satisfacție, apoi trecu pe lângă el, singurul ei gând fiind acela de a scăpa de el. Ușile franțuzești care dădeau spre terasă nu erau departe, așa că se grăbi într-acolo.

Quint nu o mai văzuse pe Sophie în ultimele două seri și știa exact de ce. Era ocupată să-l urmărească în tăcere pe lordul Tolbert. Ideea îl făcea să-i înghețe sângele în vine. Nu pentru că Tolbert era un ucigaș. Era posibil ca acesta să fie sau nu responsabil pentru crime. Nimeni nu putea ști sigur, fără alte dovezi.

Iar Quint ura gândul că Sophie umbla prin partea rău famată a Londrei, punându-se în primejdie, pentru a găsi dovezile cu pricina. Mai ales că nu putea face nimic să o protejeze. Îl angajase pe Jenkins, desigur, care îl conducea pe Sir Stephen prin oraș, dar nu era același lucru ca și când ar fi fost și el acolo.

Ca să nu mai spună că, dacă va trebui să mai asculte vreun raport admirativ de-al lui Jenkins cu privire la isprăvile de vitejie ale lui Sir Stephen, își va pierde mințile înainte de vreme.

Astfel că hotărâse să descopere răspunsuri, chiar așa închis în casă cum era.

Tolbert avea socoteli neîncheiate cu Sir Stephen, care era așa-zisul văr al lui Quint. Quint presupuse că un bilet vag, trimis lui Tolbert, prin care îi solicita o întrevedere cu privire la cearta cu Sir Stephen, ar putea fi suficient pentru a-i atrage atenția acestuia.

Biletul funcționă, iar Tolbert acceptă să vină în vizită înainte de a ieși în oraș în seara aceea.

Quint aranjase totul așa cum dorise, când Taylor îl anunță pe lordul Tolbert. Îmbrăcat în haine de seară, Tolbert intră în încăpere cu o privire întunecată și circumspectă.

– Bună seara, Quint.

– Excelent, spuse Quint, ocolind biroul pentru a-i ieși în întâmpinare. Bun venit, Tolbert! Brandy?

Contele se așeză pe scaunul indicat de Quint, care se postă față în față cu Tolbert, scrutându-l rapid. Acesta era scund pentru un bărbat, având în jur de 1,65–1,68 înălțime. Tocurile pantofilor săi erau neobișnuit de înalte – în mod vădit pentru a-l face să pară mai înalt – și uzate, pe deasupra. Ac de lavalieră simplu. Nu avea buzunăraș pentru ceas. Îi lipsea un nasture de la mănușa din mâna dreaptă.

Stăteau în apropierea focului, care ardea mai aprig decât de obicei, pentru o seară de primăvară. Îi turnă lui Tolbert o porție generoasă de brandy și i-o înmână. Repetă gestul pentru sine. Se lăsară pe speteaza scaunelor, cu paharele în mână. Quint se prefăcu că bea din al său, în timp ce schimbau politeturi. Tolbert, în schimb, dădu iute pe gât primul pahar, urmat în curând de al doilea.

Quint îi turnă la fel de mult și de data aceasta.

– Îndrăznesc să spun că e cel mai bun brandy pe care l-am băut de o grămadă de timp. De unde l-ai luat?

– Un sătuc din Franța. Nu produc decât douăzeci de sticle pe an. Costă o avere, dar merită. Când Tolbert nu se uită, Quint își turnă conținutul paharului în planta de lângă scaun.

– Într-adevăr. Ce șanse ar fi să-mi vinzi și mie o sticlă?

– Nu e nevoie. Îți ofer bucuros una.

Se ridică și sună după Taylor. Când apăru majordomul, Quint ceru o sticlă pentru Tolbert.

– Prea bine. Au mai rămas doar trei sticle, milord.

– Nu contează, Taylor. Mă bucur să-i ofer una dintre ele lui Tolbert.

Taylor se înclină, retrăgându-se, iar Quint se întoarse spre acesta, care părea mai relaxat.

„Excelent."

– Apreciez, Quint. Nu am crezut niciodată ce se spune despre tine, să știi.

– E plăcut să aud asta. Am aflat cu regret despre problemele tale cu tânărul meu văr.

– Puțin cam impertinent, flăcăul.

– Da. Seamănă cu mama lui, din nefericire. Quint își dădu ochii peste cap, ca și cum mamele ar fi fost rădăcina relelor lumii. Poți să înțelegi, sunt sigur.

– Presupun.

– Nici mama mea nu a fost cu mult mai bună, minți Quint, umplându-i din nou paharul lui Tolbert. Uneori, îmi doream să am genul acela de părinți care își ignoră copiii.

Tolbert scoase un zgomot.

– Tata era mai rău decât mama. Era extrem de sever. De-abia am așteptat să plec la Eton.

„Pentru a te lua de alți băieți, fără îndoială."

– Am auzit că tu și Stephen ați fost la Pretty Kitty. Eu, unul, nu am ajuns acolo. Ce a făcut flăcăul?

Pe furiș, mai aruncă niște brandy în ghiveci. Apoi își umplu paharul.

– Vorbisem de o fată. O cumpărasem pentru noaptea aceea și nu voiam decât să termin jocul de cărți mai întâi. Apoi l-am văzut pe Sir Stephen conducând-o spre scări. Am așteptat până au coborât și m-am dus la el.

– De înțeles. Și și-a meritat banii în seara aceea?

– Într-adevăr, rânji el. A meritat cu vârf și îndesat fata.

– Aha! Ai pus-o la treabă, nu-i așa? Uneori fetelor le pace să fii nițel mai dur, am văzut.

Quint studia cu atenție fiecare expresie a lui Tolbert.

Ridicase insesizabil din sprânceană pentru o clipă și se foise pe scaun. Confuzie, dar Tolbert nu voia să o arate.

– Nu tocmai. Am alte căi de a-mi scoate banii.

Avea o privire limpede, nu clipise și nu se uitase într-o parte nici o data măcar. Spunea adevărul.

Quint puse paharul jos apăsat. Se ridică și se îndreptă spre ușă să-l cheme pe Taylor. Dădu ușa de perete și aproape că se izbi de majordom. Taylor sări în spate, înroșindu-se ca racul, iar Quint îl cercetă cu atenție. Trăsese cu urechea servitorul?

– Taylor, condu-l pe lordul Tolbert, te rog.

– Stai, ce...? spuse Tolbert în urma lui.

Quint se răsuci și se îndreptă spre birou.

– Mulțumesc, Tolbert. Am tot ce-mi trebuie, spuse, lăsându-se pe scaun. Întinse mâna după o scrisoare pe care o scrisese înainte de sosirea lui Tolbert. Puse mâna pe peniță.

Taylor te va conduce.

Tolbert mormăi și plecă, urmând, probabil, să răspândească povești despre ciudățeniile lui Quint. Rămas singur, Quint reflectă din nou la majordom. Ascultase la ușă? Adevărat, era evident că Taylor nu mai fusese niciodată majordom, dar asta nu putea fi catalogat drept sinistru. Însă cineva din casă îi ținea la curent pe Hudson și pe cei de la Ministerul de Interne, iar lui Quint nu-i plăcea.

Câtuși de puțin.

Briza înviorătoare de primăvară îi răcoarea pielea lui Sophie, care se așezase la marginea terasei, departe de intrarea în sala de bal. Departe de Robert. Ce tupeu incredibil avusese! L-ar fi lovit drept în testicule dacă nu ar fi purtat nesuferitele acelea de fuste. Robert nu mai simțea repulsie față de ea, se pare. Ei bine, ea era dezgustată de el, în mod sigur. Aristocrat snob, închistat și mărginit. Și voise să se căsătorească cu el?

„Să mă căsătoresc cu tine acum ar însemna să-mi dezonorez familia." După toți acești ani, încă o dureau cuvintele lui. Chiar dacă nu îl voia, ideea că nu fusese îndeajuns de bună pentru cineva o făcea să sufere.

Trase adânc aer în piept de mai multe ori și se calmă în curând. Trebuia să se întoarcă și să continue să se uite după lordul Tolbert. Apoi să îl urmărească, deși va trebui să o facă din trăsură. Nu avea nici o șansă să se îmbrace la timp cu veșmintele lui Sir Stephen. Se deschise o ușă spre terasă, iar ea încremeni. Se întoarse, așteptându-se să îl vadă pe Robert, dar apoi răsuflă ușurată. Dintr-una din încăperile de jos apăruse un bărbat pe care nu-l recunoștea și care ieșise aparent să ia o gură de aer.

– Scuzați-mă, spuse ea și se pregăti să se întoarcă în sala de bal.

– Un moment, te rog, Lady Sophia.

Vocea lui aleasă și blândă o opri.

– Ne cunoaștem?

– Nu, așa că iertați-mi impertinența. Dar, dat fiind că suntem singuri și sunteți persoana pe care așteptam să o văd, cred că este înțelept să încălcăm una dintre regulile ridicole ale societății. Se înclină. Sunt lordul Hudson.

Avea un păr foarte negru, tuns periuță. Cu bastonul în mâna stângă, înainta șchiopătând vizibil.

– Mă căutați pe mine? De ce?

El își înclină capul, studiind-o.

– Trebuie să ai un motiv pentru a căuta o tânără atrăgătoare, într-o seară frumoasă ca aceasta?

– Presupun că nu, dar chiar ar trebui...

– Da, știu că ești nerăbdătoare să te întorci în sala de bal. Ești ocupată, mereu foarte ocupată. Exact ca tatăl tău. Dar mă întreb dacă știe cineva cât de ocupată ești cu adevărat, Lady Sophia.

Asta o făcu să se oprească. Simțea un dezavantaj distinct în această conversație.

– Ce vreți să spuneți, domnule?

– Sunt un bărbat a cărui treabă e să știe lucruri. La urma urmelor, aceasta este adevărata putere în lume. Cunoașterea și abilitatea de a o poseda.

Inima începu să-i bată tare în piept. Vorbea în cimilituri. Dacă știa ceva, își dorea să o spună direct.

– Adică, mă șantajați.

El își lăsă capul pe spate, râzând.

– Dumnezeule, ești îndrăzneață. Admir asta. Nu e de mirare că e atât de îndrăgostit de tine. Se apropie. Nu șantajez oameni, fată dragă. Este... Flutură din mână, ca și când ar fi căutat cuvântul potrivit. Trivial.

– Atunci ce doriți de la mine?

– Avem un prieten comun, Lady Sophia. Unul care face o treabă delicată pentru mine. În clipa aceasta se ocupă de un proiect care le va face un mare bine unor oameni pe care îi cunosc. Dar suntem cumva în urmă. Iar tu... îl distragi.

Așadar, era vorba de Quint? Trebuia să fie vorba de codul secret despre care îi vorbise în urmă cu câteva seri. Hârtiile pe care le ascunsese în stâlpul patului. Bărbatul acesta lucra pentru

guvern? Se relaxă puțin. Un minut sau două, se îngrijorase că ar putea fi periculos.

– Vreți să stau departe de Quint.

– Vreau multe lucruri. Își împreună mâinile la spate. Și presupun că există unele pe care le vrei și tu. Am dreptate? Iritarea ei crescu și deschise gura să vorbească, dar el o întrerupsese. De exemplu, știu că îți clădești o reputație cu investigațiile tale. Foarte inteligent, să te îmbraci bărbătește.

I se strânse stomacul.

– Cum ați...?

El zâmbi în colțul gurii.

– Ți-am spus, treaba mea e să știu lucruri. Și trebuie să recunosc, nu mă așteptam să reușești. Dar ți-a ieșit, și nu o dată. Ești o fată foarte, foarte isteață.

O strângea corsajul, iar toracele i se umfla iute, sub răsuflarea precipitată.

– Cei care mă ajută sunt răsplătiți frumos, continuă el. Pot oferi lucruri. Avere, putere... respectabilitate. Chiar și pentru o femeie-investigator. De fapt, Ministerului de Interne i-ar fi de folos o femeie isteață. Pot fi un prieten foarte util. Unul foarte bun, într-adevăr.

Sophie simți că o ia amețeala. Nu avea de gând să îi spună odată ce voia de la ea? Ministerul de Interne. De ce Dumnezeu o supravegheau pe ea? Și ce ar face Hudson cu informațiile pe care le aflase? Nu dorea să își facă de rușine familia. Dacă se afla că ea și Sir Stephen erau una și aceeași persoană, era distrusă.

– Nu am nevoie de o slujbă.

– Dar nu am discutat despre ce se întâmplă cu cei care nu mă ajută.

Cu gura uscată, încercă să înghită.

– Mă amenințați, domnule?

– Draga mea, nu amenință niciodată. Prezint faptele și îți permit să îți alegi calea. Dar cred că ți-am răpit suficient timp în această seară. De fapt, nu am vrut decât să mă prezint. Se înclină. Doar că nu mă așteptam să te găsesc atât de fermecătoare. Seară bună, Lady Sophia.

Cu mâinile tremurând, nu așteptă ca el să dispară, ci se răsuci pe călcâie și dădu fuga în sala de bal. Ajunsă înăuntru, își frecă

brațele, căci înghețase până în măduva oaselor. Deși nu fusese atât de frig pe terasă, se pare că nu reușea să se încălzească. Nu i-ar fi prins rău un pahar de brandy în clipa aceea.

– Draga mea, te căutam. Tatăl ei, cu sprâncenele arcuite de îngrijorare, apăru în fața ei. Privi spre terasă, apoi spre ea. Ai fost afară? Singură?

Ea își îndreptă umerii, hotărâtă să nu-i dea motive de îngrijorare.

– Doar câteva clipe. Nu te teme, nu a mai fost nimeni cu mine.

– Păcat, mormăi el. Dacă ai fi fost compromisă, măcar aș fi avut un nepot în curând.

– Tată! Doar nu vorbești serios.

El se înclină și o sărută pe frunte.

– Bineînțeles că nu. Dar sunt nerăbdător să am un nepot. La fel și mama ta vitregă. Mai mult, căsătoria ți-ar îngădui o mai mare libertate, Sophie.

„Dumnezeu să-i ajute pe cetățenii Londrei, într-un asemenea caz", gândi ea cu ironie.

– Presupun că e adevărat, deși sunt cât se poate de fericită cu viața mea.

– Ești? El își înclină capul, scrutând-o cu privirea. Nu sunt atât de sigur. A trecut ceva vreme de când nu mai ești fata lipsită de griji pe care o cunoșteam. Trei sau patru ani, aș spune.

Ea se luptă să nu reacționeze, deși știa exact perioada la care se referea. Prima dată când ea și Quint se sărutaseră, iar el îi ceruse permisiunea de a o curta. Refuzul ei. Logodna lui. Fusese o perioadă foarte întunecată, însă își revenise.

– Nu-i așa?

– Sunt bine, tată. Să mă dau pe balustradă mâine, ca să-ți dovedesc?

El râse înfundat.

– Tare mi-ar plăcea să-i văd fața mamei tale vitrege, dacă ai face-o.

Sophie zâmbi larg, cu acest gând în minte. Marchiza nu ar accepta niciodată așa ceva.

– Aproape nu-mi vine să cred că s-a căsătorit cu tine, știind că ai o fată atât de neastâmpărată.

– Dragostea înfruntă multe, Sophie. Suntem dispuși să trecem cu vederea multe celor care ne cuceresc inimile.

Ea își strecură brațul pe sub al lui, lipindu-și cotul de el și odihnindu-și capul pe umărul lui.

– Cum de ai ajuns să fii atât de înțelept?

– După aproape douăzeci și opt de ani de când sunt tatăl celei mai deștepte și mai curajoase fete din toată Anglia, presupun. O bătu pe mână. Din pricina asta știu că speri să mă răzgândesc cu privire la căsătoria ta în acest sezon.

Ea înțepeni și încearcă să se desprindă de el, dar el o ținu strâns.

– Nu, nu fugi. Faci asta de fiecare dată când încerc să discut despre acest subiect. Trebuie să-ți înfrunți temerile pe care le ai față de căsătorie și să le depășești.

– Și crezi că, dacă îmi dai un termen, vei reuși?

– Da. Arătă înspre mulțimea de lorzi eleganți care umblau de colo-colo. Poți să alegi ce dorești din mulțimea de bărbați eligibili de aici. Așa că alege unul și să încheiem, draga mea. După aceea, îmi pot continua viața.

Însă parada de bărbați sclivisiți, cu tunsori perfect aranjate, din încăpere, nu o mișca absolut deloc. Nu exista decât un singur bărbat pe care îl dorea, un bărbat dezordonat, distrat, inteligent și chipeș.

Bărbatul care spusese deja că nu o va lua niciodată în căsătorie.

Capitolul 17

Colton și Winchester sosiră înainte de ora zece, a doua zi dimineața.

Quint era în biroul lui, bând ceai și lucrând, cu Canis ghemuit la picioare lui și când intrară cei doi prieteni. Aveau florete – acele săbii lungi, subțiri, folosite pentru scrimă. Quint puse penița jos și se frecă pe frunte. Nu putea să aibă nici o clipă de pace?

– Ești gata să pierzi? întrebă Winchester, privindu-l, împreună cu Colton, și așteptând.

– Ce puneți la cale? vru să știe.

– Să exersăm, Quint. Îți amintești? Winchester ridică floreta și fandă înspre un adversar imaginar.

– Da, știu ce înseamnă să exersezi. Dar de ce acum? De ce aici?

– Ai prefera să ne întâlnim la Angelo? întrebă Colton. Aș avea ceva timp în după-amiaza asta.

– Și eu, adăugă Winchester. Poate că ar fi mai bine, căci...

– Nu vreau să merg la Angelo, spuse Quint repezit. Și nu am nevoie de exercițiu. Nu astăzi.

– Toată lumea are nevoie de exercițiu. Chiar și geniile încăpățânate. Haide, Quint, îl mustră Colton.

Quint oftă și se frecă pe ceafă. Cei doi aveau un scop clar, și nu-i plăcea să-i dezamăgească, dar n-avea ce face.

– Nu știu ce sperați să realizați, dar vă pierdeți timpul amândoi.

Colton îi dădu un cot lui Winchester.

– Îmi place să pierd vremea. Ție?

– Mă dau în vânt după asta. Nu îmi trece nimic altceva prin minte, un lucru pe care aș prefera să-l fac astăzi.

Zâmbiră amândoi prostește.

Quint își lăsă capul pe speteaza scaunului.

– Vă comportați ca niște copii.

– Adevărat. Și nu uita ce se întâmplă când copiilor nu li se face pe plac.

– Colton, ai de gând să faci scandal?

Ducele ridică din umeri.

– S-ar putea. Dumnezeu știe că o văd pe Olivia făcând asta suficient de des. Acum ridică-te, viconte leneș. Mergem în sala de bal.

– E închisă, suspină Quint. Nu a mai fost folosită...

– De când Lady Sophia te-a provocat la o partidă de scrimă?

Winchester ridică din sprâncene. Servitorii tăi vorbesc, Quint. Acum, haide să mergem.

Quint nu avu de ales și își încuie lucrarea, urmându-i pe cei doi pe scări, până în sala de bal. Taylor dăduse perdelele la o parte pentru a lăsa lumina dimineții să intre, crăpând chiar câteva

ferestre, pe care pătrundea aer proaspăt. Începură să-și scoată toți trei hainele, jiletcile și lavalierele, până când rămaseră doar în cămăși. Quint își răsfrânse manșetele, dezvăluindu-și antebrațele.

Colton îi înmână floreta lui Quint și se așeză pe unul din scaunele care fuseseră aduse. Quint își dezmorți umerii și genunchii, gândindu-se. Ei trei se luptaseră atât de des de-a lungul anilor, încât știa exact cum se va desfășura partida. Winchester era cu aproape zece centimetri mai înalt decât el, dar contele își pierdea răbdarea repede. Quint nu trebuia decât să rămână calm și să îl obosească.

Winchester atacă primul, și începu un tir continuu de parări și împunsături. Quint îl învinse cu ușurință, fără să facă un efort prea mare. Acesta era întocmai planul său, să-și păstreze puterile.

– Cum a fost balul de la Portland, de aseară, Colt? întrebă Winchester, șfichiuind cu floreta în jos.

– Lipsit de evenimente. Însă am avut ocazia să stau de vorbă cu Lady Sophia câteva momente.

Picioarele lui Quint ezitară o clipă, pierzându-și echilibrul, și trebui să se clintească din loc pentru a-l împiedica pe Winchester să-l lovească.

– Într-adevăr? continuă Winchester. A avut ceva interesant de spus?

– Nu. Am fost întrerupți, iar ea a plecat aproape imediat după aceea, cu MacLean și cu mătușa acestuia.

Quint simți că se încruntă. De ce l-ar fi lăsat Sophie pe MacLean să o însoțească acasă? Chiar nu-i păsa deloc de reputația ei?

În timp ce încerca să proceseze acest lucru, Winchester spuse:

– A plecat de la bal cu MacLean? Ești sigur?

– Am văzut-o cu ochii mei. Care crezi că e treaba?

Quint scrâșni din dinți. Fandă înainte. Mai întâi fusese la plimbare cu MacLean, iar acum o însoțea acasă. Scoțianul îi făcea, evident, curte. Întrebarea era cât îl încuraja Sophie?

– N-aș putea spune, răspunse Winchester. Quint, tu și Sophia sunteți prieteni. A pus ochii pe MacLean?

– Nu, spuse el răstit.

Fandă la stânga, apoi atacă din dreapta. Winchester pară, iar Quint reveni cu o ripostă la care prietenul să nu se aștepta.

– Iisuse, Quint, mormăi Winchester, făcând un pas în spate și contracarând.

– Sper că știe ce face, spuse Colton. MacLean are un șirag de inocente în urma lui, dacă e să dăm crezare zvonurilor.

Fruntea lui Quint se îmbroboni de sudoare. Continuă să își modifice strategia de atac pentru a-l deruta pe Winchester.

– Nu este interesată de MacLean, spuse el, deși nu întrebase nimeni.

– Posibil să ai dreptate, deși sunt încă nedumerit de ce nu a dus-o direct acasă.

Quint îngheță, iar lama lui Winchester aproape că îi atinse umărul. Quint se întoarse, țintuindu-l cu o privire cruntă.

– Unde, mai exact, a dus-o MacLean?

– Ciudat. Chipul lui Colton nu dezvăluia nimic. S-au dus la Pretty Kitty. MacLean a intrat pentru câteva momente, lăsând-o pe Sophia și pe mătușa lui în trăsură.

Quint își simți trupul cuprins de căldură, de parcă ar fi înghițit o flacără. Furia îi ardea pântecul, gâtul, ajungându-i până la rădăcinile părului.

– A lăsat-o în trăsură? În fața la Pretty Kitty?

– Și mie mi s-a părut ciudat. Vreau să spun, ce treabă avea MacLean într-unul din localurile destinate jocurilor de noroc ale lui O'Shea, la care să trebuiască să fie însoțit de o doamnă cuviincioasă?

Mormăind, Quint se năpusti și își reînnoi atacurile asupra lui Winchester. Era mai furios decât fusese vreodată în viața lui. Avusese cu ea această discuție. Îi spusese să înceteze cu nesăbuințele și să vină la el ori de câte ori avea nevoie de ajutor, nu să meargă la MacLean. Nimeni în afară de el, la naiba.

Mormăiau amândoi, acoperiți de sudoare, în timp ce își încrucișau floretele iar și iar. Quint nu se putea opri. Se simțea posedat, ca și când corpul și mintea lui ar fi fost complet separate.

Una era să îl urmărească pe Tolbert, păzită de Jenkins. Dar să umble prin tot orașul cu MacLean? Și ce-i spusese acestuia

cu privire la motivele pentru care vizita Pretty Kitty? Data viitoare când o va vedea... habar n-avea de ce ar fi în stare, dar ar face bine să fie pregătită pentru orice.

– Quint!

Se opri, percepând cu greu strigătul. Când ceața se destrămă, văzu că îl încolțise pe Winchester, lipindu-l de perete, iar Colton îl prinsese de braț. Gâfâind, lăsă arma jos.

– Pentru Dumnezeu, omule, răsuflă Winchester cu greu, aplecându-se să-și pună mâinile pe genunchi. Ce încerci să faci, să mă ucizi?

Colton luă cu blândețe, însă hotărât, floreta din pumnul lui Quint.

– Ajunge cât am exersat pe ziua de azi.

Luna tocmai dispăruse după un strat de nori când Sophie intră în grădina lui Quint.

Avusese câteva zile frustrante. Faptul că îl pierduse pe Tolbert cu o seară în urmă la Pretty Kitty fusese un dezastru. Contele intrase și se furișase prin dos, se pare. Ceea ce îl făcea să pară și mai vinovat, în opinia lui Sophie. Știa că era urmărit? Ea și MacLean stătuseră departe, nevăzuți, astfel că părea improbabil.

Plănuia să-l urmărească pe Tolbert din nou în seara aceea, dar voia să-l vadă pe Quint mai întâi. Mereu îi îmbunătățea starea de spirit. Nu va sta mult, doar cât să mai îndepărteze puțin din negura care plutea deasupra ei.

Canis apăru de după un tufiș, fericit să o vadă. Întinse mâna și îl scărpină între urechile zburlite.

– Ai avut grijă de el? șopti ea, în timp ce câinele îi linse mâna. Așa, bun băiat. Nu se vedea nici o lumină prin ferestrele casei. Dacă nu și-ar fi făcut câinele apariția afară, s-ar fi gândit că se dusese la culcare. Îi veni o imagine în minte, cu Quint gol sub așternuturile albe și proaspete, și simți căldura împrăștiindu-i-se din pântec până în vârful sfârcurilor. Se gândise la ultima lor seară împreună de multe ori. Fusese... incredibil. Dar mereu era, de fiecare dată când o săruta. Când ajunse la treptele de pe terasă, aproape că se împiedică. Quint era acolo, cu brațele încrucișate, stând pe balustradă și privind-o țintă. Expresia lui era umbrită, iar linia aspră

a maxilarului nu i se mișca și nu tresărea. Resimți apăsarea privirii în timp ce înainta spre el.

– Bună seara, spuse ea pe un ton nesigur. El rămase nemișcat, tăcut. Era supărat? Furios? Bolnav? Să vin altă dată? Mâine, poate?

– Nu, ar trebui să stai, spuse el cu o voce ciudat de încordată, ca să mă pui la curent cu investigațiile tale. Vreau să aud toate detaliile legate de ce ai aflat cu privire la vinovăția lui Tolbert.

– Nu ar trebui să dureze mai mult de un minut. S-a dovedit mai dificil să-l găsesc decât mi-am imaginat.

– Chiar? Deși ai avut atâtea ajutoare?

Sublinie ultimul cuvânt, iar ea se încruntă.

– Am aflat aseară că va participa la evenimentul de la Portland. L-am urmărit de acolo până la Pretty Kitty, dar l-am pierdut. A ieșit pe ușa din dos.

– Doar tu l-ai urmărit?

– Nu. Lordul MacLean m-a însoțit. În liniștea aceea asurzitoare, Sophie înțelese brusc. Dumnezeule, ești gelos pe MacLean.

– Nu fi absurdă. Motivul pentru care sunt furios este că ți-ai asumat un asemenea risc. Că l-ai lăsat pe MacLean să te ducă la Pretty Kitty, rămânând în trăsură, în timp ce el a intrat înăuntru. De ce ți s-a părut a fi o idee bună?

– Trebuia să îl urmăresc pe Tolbert, însă MacLean a insistat să mă ducă acasă. Nu am avut de ales decât să îl rog pe MacLean să mă ajute. Și n-ai spus tu că nu e înțelept să umblu prin aceste părți ale orașului singură? Am găsit, în sfârșit, un însoțitor și acum te superi din pricina asta. Hotărăște-te, Quint.

– A încercat ceva MacLean?

Ea clipi și avu nevoie de o secundă pentru a-i urmări saltul de logică.

– Să încerce... O! Își puse mâinile în șolduri. Nu, nu a încercat nimic. Eram însoțiți, om ridicol ce ești!

Quint răspunse batjocoritor:

– A, da. Mătușa lui, care este, fără îndoială, în vârstă, destul de surdă și care, probabil, a dormit de-a lungul întregului drum. O alegere minunată.

De unde știuse? Cu toate acestea, nu avea nici o intenție să recunoască.

– Nu prea contează. Nu este interesat de mine. De fapt, mi-a spus că îi amintesc de surorile lui.

– Sincer, nu crezi aiureala asta, nu-i așa?

– Ba, întâmplător o cred. Deși nu prea are importanță, căci eu nu sunt interesată de el. Înaintă pe treptele terasei, gata să plece și să lase toată conversația în urmă. Voi reveni după ce te vei calma.

„Poate luna viitoare."

Când ajunse în grădină, o mână pusă pe umărul ei o întoarse. Chipul lui Quint, dur și necruțător, o privea crunt.

– Nu pleca, Sophie. Nu de data asta. Vrei un însoțitor în aventurile tale nocturne? Bine, haide să mergem.

Făcu un gest, arătând spre dosul casei.

– Mă vei însoți? Cu trăsura?

– Da, spuse el scrâșnind din dinți.

Îl simțea vibrând și îi vedea pulsul galopându-i la baza gâtului. Răsufla precipitat, dar nu era sigură că din pricina furiei sau a agitației că părăsise casa. Poate din amândouă motivele. O parte din ea voia să-i forțeze mâna, să îl ducă la trăsură, pentru a vedea ce se întâmpla. Dar era pregătit? Oare îl împingea prea departe, prea repede?

– Ideea că am mers cu MacLean te supără atât de tare?

În loc să-i răspundă, el scoase o sticlă maro din buzunarul jiletcii. Îndepărtă dopul, duse sticla la gură și sorbi tot conținutul. În timp ce punea fiola la loc în buzunar, ea întrebă:

– Ce-a fost asta?

– O tinctură de rădăcină de valeriană. Am trimis un lacheu să mi-o cumpere în după-amiaza asta.

– Aveam o mătușă care a folosit-o o dată pentru insomnii. A adormit imediat. Ești sigur că este înțelept?

– Sunt sigur. Haide să plecăm.

Quint rămase cu ochii închiși, sprijinindu-și capul pe spătarul scaunului, în timp ce trăsura se hurduca pe străzile din Londra. Simțea doar o vagă anxietate sau chiar deloc, cel puțin nu încă. Pulsul părea a fi normal. Respira regulat. Însă se simțea confuz, ca și când ar fi avut un ghem de păianjeni în minte.

– Ți-e rău?

– Nu, răspunse el. Tinctura își face efectul.

– Sau poate că nu ai nevoie de ea.

– Vom vedea.

La început, nu dorise să plece în călătorie înghițind tinctura. Era imperativ să găsească o soluție pe termen lung, care nu se baza pe rădăcină de valeriană, pe apă de portocale, pe laudanum, pe alcool sau pe orice altceva ce i-ar fi putut afecta simțurile de-a lungul timpului. Trebuia să găsească o cale de a-și calma mintea fără plante medicinale sau alcool.

Fusese pur și simplu... disperat. Gândul că ea se plimba cu MacLean prin oraș fusese mai mult decât putea îndura. Așa că recursese la o soluție temporară pentru a o putea însoți. Spera doar că nu va trebui să facă vreun calcul sau să-și pună vreo întrebare filosofică profundă pe parcurs.

Sophie, în veșmintele lui Sir Stephen, se foi pe scaun, iar foșnetul hainelor ei atingea ușor pielea lui Quint. Bine că avea ochii închiși; vederea pantalonilor ei – prin care se distingeau picioarele lungi și coapsele tari – îi făcea întotdeauna sângele să clocotească. Aștepta cu nerăbdare întoarcerea acasă. Efectele tincturii o să dispară până atunci, spera el.

– De ce mergem spre Covent Garden? o întrebă.

Deși nu putea vedea, numărase cotiturile. După estimarea lui, tocmai trecuseră de Picadilly.

– Veștile de la valetul lui Tolbert spun că acesta intenționează să treacă pe la White, apoi pe la Madame Hartley. Plănuiesc să ajung la Madame întâi și să aștept acolo. În felul acesta, nu îl voi pierde din nou.

– Îți pierzi timpul. După cum spuneam, pe baza observațiilor mele, nu văd cum ar putea fi Tolbert ucigașul tău.

– Cred că te înșeli, spuse ea. Și-o imagina ridicându-și bărbia în timp ce continua: A fost ultima persoană care a văzut-o pe Pamela în viață. A forțat-o să plece pe furiș și să se întâlnească cu el. A drogat-o și-a scos-o prin dos, apoi a ieșit pe ușa din față, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Quint pufni.

– Ultima variantă ar necesita o mare doză de noroc. Catul de sus al stabilimentul lui Madame este aglomerat și există un paznic la ușa din dos. Șansa ca Tolbert să reușească să o răpească fără a fi văzut este foarte mică.

– Nu mi-am dat seama că îți sunt atât de familiare detaliile stabilimentului lui Madame.

Furia din vocea ei îl făcu să zâmbească ironic.

– Ești geloasă, Lady Sophia?

Ea nu spuse nimic.

Îi displăceau tăcerile ei. Fiindcă rareori era tăcută, unul dintre lucrurile pe care le aprecia cel mai mult la ea. Era ca și când ar fi adus viață oriunde mergea.

– Ca să fie clar, spuse el, așteptându-i reacția, am plătit pentru servicii de acest fel de două ori, o dată la optsprezece ani și încă o dată la douăzeci. Prima a fost o brunetă numită Beth, care știa să facă un truc cu limba...

– Quint!

Deși rămase cu ochii strâns închiși, își imagina stânjeneala indignată a lui Sophie. Zâmbi larg.

– I-am scos atât pe Colton, cât și pe Winchester de-acolo, o dată sau de două ori de-a lungul anilor. Dar în seara aceasta cred că voi sta în trăsură.

– Ești sigur? Nu știu cât vei aștepta. Ar trebui să te întorci acasă...

– Nu, e riscant să rămâi singură într-un asemenea loc.

– Uiți că fac asta de un an. Pot să-mi port singură de grijă.

– Iar tu uiți că eu ți-am cusut de curând o rană destul de mare la picior. Aș prefera să nu repet experiența aceea prea curând. Dacă ai nevoie de mine, trimite-l pe Mulrooney să mă cheme.

– Îți faci griji că voi îl ruga din nou pe MacLean să mă ajute, spuse ea amuzată, în timp ce trăsura încetini. Aproape am ajuns. Mă voi întorce când voi putea. Apoi, îl vom urmări pe Tolbert, pentru a vedea unde merge.

Capitolul 18

– Încă doi șilingi, Sir Stephen.

Sophie făcu o grimasă. Juca whist de peste o oră, partenerul său fiind un viconte mai în vârstă care nu prea reușea să țină

socoteala cărților. Drept urmare, Sir Stephen pierduse deja cinci șilingi în fața adversarilor. Bine că economisise ceva bani pentru cheltuielile mărunte. Obiceiurile lui Sir Stephen erau al naibii de costisitoare.

Vorbise scurt cu Madame la sosire. Aceasta era extrem de îngrijorată din pricina decesului Pamelei. Ideea că una dintre fetele ei fusese ucisă atât de brutal nu-i cădea bine matroanei. Sophie o asigurase că bărbatul responsabil va fi pedepsit.

După ce o va putea dovedi.

Sophie își studia cărțile din mână, când auzi o voce spunând:

– Putem să facem un joc?

„Nu, era imposibil." Își ridică brusc capul. Robert și un alt bărbat stăteau lângă masa ei, cu expresii nerăbdătoare pe chip. Își încleștă mâinile în poală, iar trupul îi încremeni. Înainte să se poată mișca sau decide ce să facă, doi dintre bărbații de la masa ei acceptară să se ridice, inclusiv partenerul ei. „Draci împielițați!"

Robert se așeză în fața ei, iar prietenul lui, în stânga.

– Contele de Reddington, spuse Robert prezentându-se. Nu cred că ne-am mai întâlnit până acum.

– Sir Stephen Radcliff, mormăi ea, încercând să-și ferească fața.

Ochelarii îi păcăleau pe cei mai mulți, dar Robert o cunoștea îndeaproape. Nu era înțelept să-l lase să o privească mai bine, de la o asemenea distanță.

Cărțile se împărțiră și începu licitația. Sophie își ținea cărțile în dreptul feței. Robert părea mai interesat de băutură decât de joc, ceea ce îi convenea lui Sophie. Prietenul lui nu îi era străin, dar era doar o cunoștință întâmplătoare, iar cei doi nou-veniți pălăvrăgeau în timp ce jocul se derula.

Anii fuseseră mai blânzi cu Robert decât sperase ea. Era încă destul de atrăgător, cu ochii săi albaștri fumurii și cu gropița din bărbie. O șuviță din părul său scurt și negru îi cădea pe frunte, ca din întâmplare, deși ea știa că fusese aranjată astfel dinadins.

Când discuția ajunse la femei, Sophie scrâșni din dinți.

– Reddington, pe cine ai în minte pentru seara asta? Blonda aceea drăguță de săptămâna trecută a fost o bucată pe cinste. Ar trebui să o încerci.

– Nu m-am hotărât. Își termină brandy-ul și flutură paharul gol înspre un lacheu, cerând altul. Poate că ar trebui să iau două în seara aceasta.

„Două femei deodată?"

– Ai chef de ceva condimentat, hm?

– Întotdeauna. Sophie îl văzu cu colțul ochiului pe Robert rânjind. Trebuie să profit la maximum de Londra, cât sunt aici. Dumnezeu știe că în Țara Galilor nu e pic de distracție.

Cei doi continuară să pălăvrăgească, amândoi vădit afumați, iar Sophie nu-i mai ascultă. Nu o interesa să-l audă pe Robert deplângând realitățile vieții pe care o alesese în mod deliberat.

„ Nu se cade ca doamnelor să le placă atât de mult."

Resimți o satisfacție malițioasă când află că mariajul lui Robert nu era unul fericit. Ca să nu mai pomenească de doza sănătoasă de ușurare că nu sfârșise prin a se lega pe viață de el. Erau, evident, nepotriviți din toate punctele de vedere.

„Bărbatul potrivit s-ar așeza în genunchi, mulțumind cerului că ești în patul lui." Simți un ghem de emoție în gât. Lui Quint îi plăcea entuziasmul ei. O încuraja să nu se abțină și să nu încerce să se prefacă.

Iar el fusese la fel de disperat după ea pe cât fusese ea după el. Îi plăcea să știe că îl putea face să-și piardă controlul. După privirea de mai devreme din ochii lui, când sosise îmbrăcată ca Sir Stephen, nu încăpea îndoială că și seara aceasta urma să fie una încinsă.

– ... virginele nu prea merită să-ți pierzi timpul cu ele, îl auzi ea spunând pe prietenul lui Robert, atrăgându-i atenția.

– Nu e adevărat, spuse Robert, cu vocea un pic cam ridicată. Trebuie doar să știi cum să le iei.

– Parcă ai vorbi despre cai.

– Exact.

Lui Sophie începu să-i clocotească sângele, iar urechile i se înroșiră.

Încercând să rămână calmă, puse cartea pe masă și sorbi din whisky-ul îndoit cu apă.

– Toate femeile, continuă Robert, au nevoie de mâna fermă a unui bărbat pentru a le călăuzi. Pentru a le arăta cum să-și exprime pasiunea. Trebuie să strecori căpăstrul cu grijă, ca să o poți călări.

– Și care ar fi căpăstrul acela, mânerul de la pompa ta? Râseră amândoi sarcastic, iar Sophie își înfipse unghiile în coapse. Mai auzise vorbe deocheate, dar acum era diferit. Era plin de ură. Și o făcea să vrea să șteargă zâmbetul batjocoritor, de bețiv, de pe fața lui Robert, pocnindu-l.

– Dacă e nevoie, răspunse Robert. Femeile pleacă din patul meu cu un zâmbet larg pe față, asta-i sigur.

– Dacă așa stau lucrurile, atunci de ce am văzut-o pe frumoasa Lady Sophia călcându-te pe picior cu o seară în urmă?

Lui Sophie începură să-i țiuie urechile, iar trupul să-i vibreze de teamă și de furie. Dacă îndrăznea cumva...

– Se lasă mai greu, atâta tot. Dar știu eu cum să o iau. Va veni implorând, în scurt timp. La urma urmelor, am avut-o...

Cu un strigăt, Sophie se aruncă peste masă la Robert, doborându-l cu tot cu scaun la podea. Nu își plănuise reacția și nici nu o premeditase; era doar o furie orbitoare, care îi lua mințile. Băuturile și cărțile se împrăștiară pe podea. Nu mai atacase pe nimeni în viața ei, nici măcar nu se gândise la așa ceva, dacă bărbatul nu ar fi spus nimic. Dar acum, clocotind de furie, ridică pumnul și îl lovi direct în ochi.

Mâini puternice o ridicară de pe Robert, care avea o expresie absolut uluită. Sophie se zbătu o clipă, apoi se liniști, în timp ce Mulrooney, portarul lui Madame, o târa afară din încăpere.

– Haide! Toți cei care sar la bătaie sunt dați afară.

După ce-și reveni din șoc, fața lui Robert se contorsionă de o furie aprigă.

– Vei fi contactat de secunzii mei! țipă el.

– Perfect! strigă ea. Abia aștept să-ți trag un glonț în inimă, porc împuțit ce ești!

Ușa trăsurii se deschise brusc.

– Flăcăul acesta e cu dumneavoastră, milord?

Quint deschise ochii și clipi spre Mulrooney, care îl ținea pe Sir Stephen, bosumflat, de guler.

– Da, e.

Mulrooney îl urcă pe Sir Stephen înăuntru. Sophie, răvășită și îmbujorată, se prăbuși pe scaun. Evită privirea lui Quint, ridicându-și sfidătoare bărbia.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă pe Mulrooney.

Portarul păru că se abține să nu zâmbească.

– A sărit la bătaie, milord. S-a aruncat peste masa de cărți și l-a pocnit pe contele de Reddington direct în ochi. Trase cu ochiul spre Sophie. Frumos croșeu aveți, domnule.

Sophie încuviință din cap scurt, fără a spune ceva.

– Mulțumesc, Mulrooney, spuse Quint, punând o monedă în palma portarului. Îl conduc eu pe flăcău acasă.

– Prea bine, milord.

Mulrooney închise ușa și, în lumina felinarului, se întoarse în bordel.

Quint își îndreptă atenția asupra lui Sophie, care stătea cu brațele încrucișate și bătea din picior nerăbdătoare.

– Ai sărit la bătaie cu Reddington? De ce?

– Nu contează. Mergem?

Bătu cu pumnul în acoperiș.

Jenkins deschise ușița.

– Încotro, domnule?

– Acasă la mine, răspunse Quint, iar trăsura se urni din loc.

Cu privirea ațintită în întunericul de afară, Sophie părea să nu aibă chef de explicații. O lăsă un minut să se calmeze. În cele din urmă, când respirația îi reveni la normal, întrebă:

– Spune-mi de ce l-ai lovit pe Reddington, Sophie.

– E un porc.

– La fel și Colton, însă nu l-ai pocnit niciodată în față. Povestește-mi ce a spus sau a făcut Reddington, de te-a supărat.

Ea clătină vehement din cap, strângând ferm din buze.

– Îmi va lua mai puțin de o oră să aflu singur, știi. Ai putea să-mi spui *kotyonok*, o rugă el încet.

– E un ticălos nemernic și dezgustător.

El clipi de câteva ori, surprins, și începură să-i plutească prin minte ipoteze cu privire la ce se întâmplase. Ce fusese în capul lui, să o lase să intre singură? Controlându-și furia îndreptată asupra lui însuși, întinse mâna și o trase la el în poală. Ea se opuse întâi, dar el era mai puternic. O cuprinse în brațe, îi scoase ochelarii și o adăposti la pieptul lui. Ura că nu fusese înăuntru să o protejeze de ceea ce se întâmplase.

În cele din urmă se relaxă și își lăsă capul în curbura gâtului lui. El o sărută pe frunte.

– Te-a atins?

Ea icni.

– Nu, Quint, nu. Nu asta. A... Expiră, răsuflând sacadat. A spus o grămadă de minciuni.

– Despre Lady Sophia?

Tăcerea ei fu răspunsul căutat. Așadar, cine era Reddington pentru ea? Căci Sophie nu ar fi atacat un străin în public, mai ales deghizată. Apoi îl trăsni ideea. Contele de Reddington preluase titlul cu patru ani în urmă, sau cam așa ceva, după ce fratele său murise pe neașteptate. Înainte de asta, fusese cunoscut în societate drept lordul Robert Langley.

Lucrurile se legară de la sine.

Bărbatul care îi răpise fecioria lui Sophie. Bărbatul pe care îl iubise, cu care voise să se căsătorească.

Reddington era cel care o respinsese, o făcuse de rușine, în timpul debutului ei. Cel care o rănise.

Furtuna se adună în pieptul lui Quint, o năvală de furie și o nevoie de protecție pe care nu o mai simțise niciodată. Sophie nu meritase cruzimea lui Reddington. Era onestă, pasională și mult prea bună pentru cei de teapa lui Reddington. Acesta îi frânsese inima, iar acum o ponegrea în public.

Inacceptabil. Înnebunitor.

O alină – pe ea, dar și pe sine însuși – mângâind-o pe spate.

– Sunt mândru de tine, *psihi mou*. Ești cea mai puternică și mai curajoasă femeie pe care o cunosc. Reddington e un prost.

Îl surprinse când o văzu izbucnind în lacrimi.

O strânse mai tare, urând faptul că cineva o făcuse să plângă, urându-l pe Reddington și pe sine pentru că nu era demn să o ia în căsătorie. Ar fi trebuit să intre cu ea, dându-i lui Reddington o mamă de bătaie cum nu mai văzuse până atunci. În schimb, rămăsese ascuns în trăsură, ca un bătrân nevolnic.

Sophie plânse în hohote, suspinând, cum nu se cuvenea unei doamne, sfâșiindu-i vintrele lui Quint. Era evident că mai avea încă sentimente pentru Reddington. De aceea nu se căsătorise niciodată; petrecuse ani de zile tânjind după un bărbat care

îi frânsese inima. Iar acum că Reddington se întorsese, o rănise din nou.

Quint știa ce avea de făcut. Soarta lui Reddington era deja pecetluită.

Când se liniști, ea îi șopti:

– Ți-am murdărit cămașa.

– Murdărește-o cât vrei, dacă te face să te simți mai bine. Nu acord atenție niciodată hainelor.

– Nu pot să cred că am plâns. Nu plâng niciodată.

– Toată lumea plânge, Sophie. Lăcrimarea este o funcție perfect normală și necesară. Și știu că nu ești o femeie care plânge și care se lasă doborâtă cu una, cu două.

Ea trase cu greu aer în piept.

– Mulțumesc.

– Mie? Nu am făcut nimic. Mai puțin decât nimic, dacă asta ar fi posibil în afara matematicii.

– Simplul fapt că ești aici, spuse ea, punându-și palma pe obrazul lui. Să-ți aud vocea rostind cuvinte precum „lăcrimarea"... mă calmează.

– Să-ți detaliez aparatul lacrimal, să-ți explic cum funcționează lacrimile?

– Da, oftă ea, relaxându-se, lipită de el. Îmi place enorm să te aud vorbind.

Quint era mai mult decât bucuros să-i facă pe plac.

Când ajunseră acasă la el, insistă să o ducă înăuntru. Ea încercă să meargă, dar el nu se lăsă convins, iar după felul tandru în care se purtase cu ea în drum spre casă, ura să-l contrazică. Așa că își lipi fața de gâtul lui și se ținu de el, mirosul ei familiar strecurându-i-se în plămâni pentru a o calma.

Făcuse progrese atât de mari în ultimele două săptămâni. De la groaza de a ieși din casă ajunsese să meargă cu trăsura și să se plimbe prin grădină. Nu va mai trece mult și va merge călare pe Rotten Row la oră de vârf.

– Nu l-am găsit pe Tolbert, spuse ea, în timp ce el urca agale treptele terasei.

– Uită de Tolbert. Nu e omul pe care îl cauți.

De unde era Quint atât de sigur? Ceva legat de Tolbert o deranja. Oare doar din pricină că nu îl plăcea sau era mai mult de-atât?

– Quint, le datorez femeilor...

– Și îl vei găsi. Dar nu astăzi. Intră în casă și închise ușa cu cizma. Astă-seară ești a mea.

Cum servitorii dormeau, casa era absolut tăcută când o apucă pe scări.

Câteva secunde mai târziu erau în apartamentele lui, unde o așeză pe așternuturile de pe pat. Se așeză să-și scoată cizmele, apoi se duse la dulap după un prezervativ, pe care îl așeză pe măsuța de pe pat. Era mulțumită să îl privească, stând pe o parte, cu mâinile împreunate sub obraz, în timp ce el își scotea jiletca și lavaliera. Își trase cămașa peste cap, apoi își scoase pantalonii. Era puternic și mare, iar mădularul pe jumătate erect i se legăna între coapsele musculoase, și i se tăie respirația văzându-l.

Începu cu cizmele, apoi se ocupă de restul hainelor ei, nespunând nimic, cu o expresie serioasă și hotărâtă pe chip. Când rămase complet goală, se întinse deasupra ei, piele pe piele. Era delicios.

Îi găsi gura și o sărută, încet, liniștind-o. Ea își dorea să știe la ce se gândea, nu fiindcă plănuia să îl oprească din ceea ce făcea, punându-i întrebări. Amândoi păreau să-și dea seama că nu era momentul pentru cuvinte, că acțiunile erau mai importante. Buzele lui rămaseră lipite de ale ei pentru ceea ce părură a fi ore și, în curând, îi îndepărtă toată suferința și furia cu sărutări și mângâieri.

Nu era nici o grabă de data aceasta.

Quint se ocupa de ea cu grijă – mângâindu-i părul și privind-o țintă, cu ochi tandri și blânzi –, și toate sentimentele pe care în mod normal le ținea îngropate amenințau să o copleșească. Se forță să îndepărteze gândurile acelea. Nu era momentul să acționeze ca o școlăriță îndrăgostită. El își exprimase deja clar dorințele cu privire la viitorul lor, iar ea nu voia un soț. Nu, ce aveau acum i se potrivea perfect.

Și evident și lui, după cum dovedea erecția din apropierea coapsei ei. Își mușcă buza, amuzată de direcția gândurilor ei.

– Râzi?

– Bineînțeles că râd. Chicotea, incapabilă să împiedice valul de veselie care se revărsa din ea. Sunt goală, la fel ca tine. Ești pe cale să vâri lucruri în mine. E ridicol, dacă stai să te gândești.

El se încruntă.

– E un penis, Sophie. Nu un „lucru".

Asta o făcu să râdă și mai tare.

– Nu te mai agita, spuse el răgușit, iar mădularul i se întări și mai tare. Vreau să fie bine pentru tine.

Ea deveni serioasă instantaneu. Îi prinse mădularul cu degetele și îl atinse încet, trecându-și degetul mare peste vârful lui. Îl simți cutremurându-se.

– Va fi. Mereu mă faci să mă simt bine.

– Sfinte Sisoie, răsuflă el când ea o făcu din nou. Ador să mă atingi.

– Atunci nu mă voi opri.

Îi sărută ușor linia dură a maxilarului.

– Of, Doamne, Sophie. Se împinse în strânsoarea ei. Mă faci să mă pierd cu totul.

Se înflăcără, iar dorința îi creștea în pântec, în timp ce ea îi freca mădularul. El scotea icnete și gemete, cu ochii închiși și cu mușchii tresăltând. Ea se topea după sunetele dezlănțuite de plăcere, văzând ce efect putea avea asupra lui. Se simțea plină de o putere îmbătătoare oferind plăcere unui bărbat, în special când bărbatul acela era Quint, care avea un autocontrol permanent.

El își împreună degetele cu ale ei, oprind-o, și îi țintui mâinile de pat. O sărută lung și încet, iar limba lui nu se grăbea deloc, în ciuda mădularului tare de pe coapsa ei. Adora felul în care o săruta, cu o concentrare și cu o hotărâre absolute, iar trupul ei răspundea, topindu-se sub al lui. Dat fiind că nu-și putea folosi mâinile, își frecă talpa de dosul piciorului lui, îndemnându-l să se grăbească.

– Damien, spuse ea lipită de gura lui, încetează cu ațâțatul.

– Niciodată, murmură el. Vreau să mă implori.

Nu îi eliberă mâinile, continuând să o lingă până când ea se zvârcoli sub el. Ținându-i mâinile, alunecă spre sânii ei, lingându-i sfârcurile. Când trase unul din ele adânc în gură, plăcerea îi pulsă între picioare. Gâfâia, disperată după el, tânjind să-și astâmpere dorința arzătoare.

– Acum, Damien, îngână ea.

O trase ușor cu dinții, făcând-o să se înfioare, și apoi îi eliberă sânul.

– Nu încă. Nu ești tocmai pregătită.

Ea clătină din cap, deși el nu o putea vedea. Era, într-adevăr, cât se poate de pregătită.

Se lăsă în jos, între picioarele ei, și îi eliberă mâinile. Degetele ei se înfășurară în jurul buclelor lui dese, ținându-se de ele, în timp ce el îi săruta interiorul coapselor.

– Atât de frumoasă. Te uzi așa tare când te satisfaci singură?

O întrebase cu un aer atât de firesc, încât părea cu adevărat interesat, și nicidecum dornic să o pună într-o situație stânjenitoare sau să o șocheze.

– Habar n-am.

Îi prinse încheietura mâinii drepte și i-o dirijă spre umezeala adunată în vagin.

– Simte, spuse el. Lasă-mă să te văd atingându-te. Arată-mi, Sophie.

Ridicându-se într-un cot, îl văzu între picioarele ei, cu ochii întunecați scânteind și posedați de o curiozate pură. Era limpede că se excita privind-o. Constatarea înlătură orice rușine sau rezervă pe care o avea. Însă când ezită, privirea lui se ridică spre ea.

– Nu există bine sau greșit între noi, *kotyonok*. Nu te voi judeca niciodată și nu te voi face să te simți vulgară pentru ce se întâmplă în acest pat. Vreau să te bucuri. Mai mult, îmi place să te văd bucurându-te.

Știa că o provoca, știa că el voia să o vadă acceptând ideea că Robert se înșelase. Raționamentul era atât de simplu, atât de direct, însă putea fi totuși doar rezultatul gândirii lui logice. Și, dat fiind că ea nu dădea înapoi în fața unei provocări, se lăsă pe spate, închise ochii și începu să-și exploreze pliurile catifelate și alunecoase. Își trecu vârfurile degetelor prin umezeală. Quint mormăi, un sunet jos de aprobare masculină, iar ea prinse încredere, îndesându-și un deget înăuntru.

El îi cuprinse încheietura mâinii și supse degetul cu pricina, strecurându-și-l printre buze, în căldura gurii lui. Limba i se răsuci în jurul degetului, făcând-o să icnească, în timp ce el îi lingea umezeala dorinței de pe piele.

– Ador gustul tău, spuse el, punându-i mâna din nou între picioare. Continuă, o îndemnă el și se întoarse să ia prezervativul.

Cu pulsul trepidând, își rostogoli degetul peste mugurele de pe culmea despicăturii ei. Se simți străbătută de valuri de excitare,

arcuindu-și spatele pe saltea și scoțând un geamăt. Quint era în genunchi, punându-și prezervativul, fără a-și desprinde privirea de la ea. Când termină, îi ridică picioarele, așezându-i dosul genunchilor în deschizătura coatelor lui îndoite, desfăcându-i-le larg.

– Pune-mă în tine, Sophie.

Ea nu ezită, întinzând mâna între ei și așezându-l la intrare. El se împinse înainte și începu să o invadeze hotărât și precaut.

– O, Doamne! Da, spuse el. O, la naiba, nu mai pot aștepta.

Împinse din șolduri și o trase spre el în același timp, instalându-se în interior, lărgind-o.

Te-am rănit?

– Nu. E așa de bine, Damien. Nu te opri.

El începu să se miște într-un ritm alert, cu mușchii brațelor flexându-se și umflându-se, făcând ca șoldurile să li se unească. Ea nu putu decât să strângă cuvertura în pumni, lăsându-se cuprinsă de senzațiile îmbătătoare, în timp ce el se retrase, umplând-o din nou.

– Atinge-te din nou, îi porunci el, cu o voce răgușită și groasă. Oferă-ți plăcere în timp ce te privesc.

Se supuse și nu dură decât câteva secunde până când totul explodă în jurul lui, cu pereții contractându-se în convulsii, de-a lungul orgasmului dezlănțuit. Îi strigă numele și îl simți înțepenind, în timp ce trupul ei continuă să fie traversat de extazul acela incredibil. Șoldurile lui tresăriră, cu mișcări inegale, și își lăsă capul pe spate, gemând, cu mădularul pulsând în ea.

Când lumea încetă să se mai învârtească, Quint se retrase și se ocupă rapid de prezervativ. Se prăbuși pe pat lângă ea, răsuflând greu.

– Dumnezeule, Sophie. Ești... chiar nu există cuvinte.

– Nici unul? Nici măcar pentru un bărbat atât de elocvent ca tine? îl tachină ea.

Era complet serios când se răsuci cu fața spre ea.

– Pentru prima dată în viață, mi-e greu să explic. Mă faci să mă simt de parcă îmi pierd controlul și sunt acolo în același timp. E și înspăimântător, și fantastic.

– Dacă te ajută, și eu simt același lucru.

După o clipă, el spuse pe nepregătite:

– Nu mă pot căsători cu tine.

– Știu. Nu îți cer asta, Damien. Și nici nu mă aștept să o faci.

Deja își exprimase poziția în această privință. Din multe puncte de vedere, era exact ce crezuse Robert: suficient de bună pentru a împărți cu ea, dar nu genul de femeie cu care să te căsătorești.

O surprinse să-și dea seama cât de tare o durea.

– Ai iubit-o pe fata din familia Pepperton? se auzi întrebând.

– Nu, răspuse el iute. Am cerut-o în căsătorie doar pentru că era cea mai curtată fată în anul acela, iar averea mea era îndeajuns de mare încât tatăl ei să nu mă refuze.

Sophie simți o oarecare ușurare auzindu-l. Nu o iubise deloc pe fătuca Pepperton cea perfectă, dar intenționase totuși să o ia în căsătorie. Pentru că acela era genul de soție pe care și-l dorea.

– Dar ai plecat după ce a fugit. Ai lipsit luni întregi. Am presupus că...

Suna prostește să o spună în clipa aceea, dar presupusese că tânăra Pepperton îi frânsese inima.

– Motivul pentru care am plecat din Anglia are prea puțin de-a face cu Elizabeth. Faptul că logodnica mea a fugit cu un grăjdar a fost stânjenitor, da, însă am supraviețuit unor lucruri și mai rele. Au fost alte motive pentru care am plecat.

Așteptă ca el să continue, să-i spună care erau celelalte motive, dar constată cu surprindere că schimbase subiectul.

– Povestește-mi ce a spus Reddington în seara aceasta, rosti el cu blândețe.

– Nimic altceva decât lăudăroșenii. M-a abordat la balul de la Portland, a spus că s-a gândit la mine de-a lungul anilor și că dorea să reînnoim legătura. Dar voia să spună...

– Știu ce voia să spună.

Ea își drese glasul.

– A continuat să insiste și nu voia să mă lase să plec. Așa că l-am călcat pe picior și am plecat. Quint înțepeni lângă ea, astfel că ea adăugă: Nu m-a rănit. E o mare pacoste, dar nu este deloc periculos.

– Și în seara asta?

– Prietenul lui îl tachina, spunând că văzuse cu ochii lui cum îl refuzase Lady Sophia. Robert a replicat că trebuia doar să mai insiste, că mă avusese deja și că știa cum să mă facă să răspund avansurilor lui. Atunci am sărit peste masă și l-am lovit.

– Să înțeleg că a recunoscut în public că s-a culcat cu tine? întrebă el, cu falca încordată.

– Poate că nu a apucat să rostească toate cuvintele înainte să-l pocnesc, dar cu siguranță asta a sugerat.

Quint sări în picioare și începu să umble de colo-colo, fără să-i pese câtuși de puțin că era gol pușcă. Sophie era fermecată. Lumina focului arunca umbre pe pielea lui fermă și pe mușchii proeminenți în timp ce el se mișca furios. Adora să-l privească. Adora să-l asculte, de asemenea. Și mai era felul în care o ținuse în trăsură, când plânsese. Ceva se schimbase între ei în această seară, și conta enorm. Însă nu putea...

„O, la naiba!"

Știa exact ce era cu acest vârtej care amenința să-i năvălească afară din piept. Era inima ei stupidă umflându-se de dragostea pentru Quint. Închise ochii. Îl iubea. O, cerule mare!

– Nu ar fi trebuit nici măcar să îndrăznească să sugereze așa ceva. Îi pun pielea-n băț pentru asta, izbucni el, atrăgându-i atenția.

Își îndepărtă din minte gândurile prostești despre dragoste și inimi. Gândurile legate de nuntă, amintiri împărtășite și copii năzdrăvani trebuiau înlăturate cu fermitate.

– Nu ai de ce să îți faci griji, spuse ea încet. L-a provocat pe Sir Stephen și acesta a acceptat.

– Da?

Se opri, întorcându-se cu fața spre ea.

– Da, am făcut-o. Iar acum, datorită ție, știu să mânuiesc un pistol.

– Voi fi secundul tău.

Ea îl privi cu grijă.

– Da? Ești sigur? Când el încuviință din cap, ea întrebă: Și cum vei...?

– Nu te preocupa. Lasă-mă pe mine, te rog, să-mi fac griji în privința asta.

Capitolul 19

– Lorzii Reddington și Pryce, anunță Taylor.

Quint nu spuse nimic, în timp ce contele și un alt bărbat intrară în sala de bal. Taylor se înclină și se retrase. Reddington era chipeș. Era ușor să înțelegi de ce această frumusețe masculină atrăsese atenția unei tinere. Avea profilul aristocratic clasic, cu maxilar sculptural. Păr scurt, aranjat. Îmbrăcat elegant. Era, pe scurt, tot ce nu era Quint. Constatarea nu-i îmbunătăți starea de spirit. Bărbatul acesta avusese inima lui Sophie în mâini și o aruncase la gunoi. Ce prostănac nesăbuit.

– Nu sunt sigur de ce mă aflu aici. Biletul tău nu a fost prea clar, Quint.

Reddington își încrucișă brațele la piept.

– Îmi îndeplinesc îndatoririle ca secund al lui Sir Stephen.

Pe fruntea lui Reddington apăru o cută.

– Ei bine, atunci ar trebui să vorbești cu Pryce, aici de față. Aranjați totul împreună. Quint nu avea nici o intenție de a lupta cu Reddington nicăieri în altă parte. Poate că prinsese destul curaj încât să meargă într-o trăsură închisă, noaptea, cu Sophie, dar un câmp în zorii zilei era cu totul altceva.

– S-a aranjat. Partea noastră alege săbiile. Și vom lupta acum.

– Acum? întrebă el, ridicând din sprâncene.

– Da. Chiar acum. Chiar aici. Cu mine.

Asta îl nedumeri puțin pe celălalt.

– E ceva neobișnuit. Nu așa se face.

– Așa o fac eu, Reddington. Vreau satisfacție și mi-o vei oferi.

Reddington râse crispat.

– Nu avem nimic de împărțit, Quint. Am fost atacat aseară fără a fi provocat. Sir Stephen m-a asaltat absolut fără nici un motiv. Problema asta ar trebui rezolvată pe un câmp al onoarei.

– Să considerăm că locul acela este sala de bal, atunci. Și vreau să o rezolvăm acum.

Quint se ridică și se duse la masă, unde erau așezate două florete. Luă una.

– În locul lui Sir Stephen?

– Da. Acționez în locul lui.

– Și ce fac cei doi aici?

Arătă spre Winchester și Colton, care nu scoseseră încă nici o vorbă. Quint își luă arma și se îndreptă spre mijlocul camerei. Îi susținu privirea lui Reddington.

– Sunt aici pentru a se asigura că nu te ucid.

Reddington se trase înapoi, îndreptându-și umerii.

– Dacă ai impresia că mi-e frică de tine, te înșeli. Toată lumea vorbește despre tine. Se spune că ești țicnit.

– Atunci nu ar trebui să ai nici o problemă în a mă învinge.

Reddington privi spre Pryce, scuturând din cap înspre masă.

– Cine e Sir Stephen pentru tine? îl întrebă el pe Quint, în timp ce secundul său se duse să examineze floreta.

Apărătorile fuseseră scoase, ceea ce făcea săbiile să fie letale.

– Vărul meu, răspunse Quint.

– Flăcăul are nevoie să fie strunit, să nu te superi că ți-o spun.

– Nu mă supăr deloc. Ia-ți arma și îți voi dovedi.

Pryce îi aduse floreta lui Reddington, care o verifică, la rândul lui.

– Dacă sperai să îmi vină greu să mânuiesc o sabie, spuse el, îmi pare rău că trebuie să te dezamăgesc. Am studiat cu un maestru francez ani de zile.

– Bine. Poate că vei reuși să-mi provoci un strop de sudoare înainte de a te învinge.

Reddington își miji ochii auzindu-l, iar obrajii i se îmbujorară ușor. Îi aruncă floreta lui Pryce și se dezbrăcă, rămânând în cămașă. Quint își scosese deja veșmintele de deasupra, astfel că nu făcea decât să aștepte ca Reddington să se pregătească.

Colton făcu un pas și marcă distanța dintre ei. Quint și Reddington își ocupară locurile, cu brațele ridicate, în gardă.

– *Allez!* strigă Colton, și atacară amândoi.

Când avea de-a face cu un nou adversar, Quint adopta o poziție defensivă pentru început. Îi plăcea să afle obiceiurile oponentului, apoi să le contacareze pentru a câștiga. Reddington nu mințise cu privire la antrenament, dar mișcările lui erau teatrale și, în plus, mișcările mai cumpătate erau întotdeauna mai bune, iar stilul lui Reddington era prea îndrăzneț, atacând cu grația unui elefant. Totodată, nu încerca să-și schimbe strategia de atac, ca și când nu ar fi fost în stare să facă altceva decât exersase. Quint îi identifică

în curând tiparul, știind ce plănuia Reddington înainte ca acesta să execute mișcarea.

După câteva momente, Reddington deveni nerăbdător văzând calmul lui Quint. Atacă, țintind spre umărul lui Quint. Dar se dezechilibră, iar când Quint șfichiui cu floreta în aer, îl atinse pe Reddington pe antebraț. Acesta șuieră când sângele i se întinse pe piele.

Ceea ce îi stârni furia lui Reddington, iar mișcările sale deveniră și mai stângace. Încă o fandare, și Quint crestă partea de sus a coapsei lui Reddington. Simțind că trebuia să se repoziționeze, Reddington se retrase, iar Quint atacă. Contele icni, cu sângele curgându-i din cele două răni, încercând să se apere.

În câteva secunde, Quint îi crestă pectoralul stâng, apoi pe cel drept. Pete îngemănate de sânge apărură pe pieptul lui Reddington. Se retrase din nou, dar Quint îl urmă. Nu ceda, nu-i dădea lui Reddington nici o șansă să-și revină și, răsucind din încheietură, îi smulse din mână floreta, care căzu zdrăngănind la pământ. Quint țintì vârful armei înspre inima lui Reddington.

– Quint, ajunge, spuse Winchester sărind în picioare.

Pryce și Colton apărură și ei. Dar Quint nu se clinti. Se aplecă.

– Lady Sophia este atât prietena mea, cât și a vărului meu. Să nu-i mai arăți vreodată lipsă de respect, sau vei suporta consecințele.

– Lady Sophia? Toate astea pentru o femeie? Confuzia se risipi și zâmbi batjocoritor spre Quint. O, înțeleg. Vărul tău a auzit că eu și doamna suntem vechi prieteni și probabil e gelos. Ei bine, sunt destule de împărtășit...

Cu o șfichiuire rapidă, Quint îi tăie obrazul lui Reddington. Acesta scoase un urlet de durere.

– Sunt neînarmat, ticălos nenorocit! strigă el, cu mâna la față.

– Las-o în pace, mormăi Quint. Să nu carecumva să-i mai rostești numele. Dacă o faci – lăsă capătul floretei să alunece înspre prohabul lui Reddington –, te voi transforma în eunuc. Ne-am înțeles?

– Ești țicnit, șopti Reddington. Tot ce se spune despre tine e adevărat.

– Ne-am înțeles? repetă Quint, mârâind amenințător și apăsând vârful floretei în scrotul adversarului.

– Da! Da. Bine. Voi sta departe de ea. Reddington privi speriat la cei care îi înconjurau. Luați-l de pe mine până când nu o ia razna și mai rău.

Colton îl trase pe Quint, în timp ce Winchester îi luă lama din mână. Pryce adunase deja lucrurile lui Reddington și cei doi o tulîră din sala de bal fără să mai arunce vreo privire în urmă.

Încă furios, Quint se trânti pe un scaun și începu să-și șteargă fruntea cu poalele cămășii.

Colton își drese vocea:

– Mi se pare că îmi scapă un element crucial al acestei povești. Cine, mai exact, este Sir Stephen? Nu ai nici un văr în Londra, Quint. Nu ai nici un văr nicăieri, din câte știu.

– Și ce-are a face cu Lady Sophia? întrebă Winchester.

– Reddington a fost auzit denigrând reputația lui Lady Sophia aseară.

Se lăsă liniștea, în timp ce prietenii lui procesau informația.

– Când ai de gând să te însori cu fata asta? întrebă Colton în cele din urmă. A spus că nu ai cerut-o încă.

– Nu mă pot însura cu ea. Nu mă pot însura cu nimeni.

Nu până ce nu își revenea, dacă se va întâmpla vreodată.

Prietenii săi schimbară o privire între ei.

– Erai pregătit să te căsătorești cu tânăra Pepperton. Și era o prostănacă, sublinie Colton.

– Asta era înainte.

Înainte de împușcătură. Înainte de crize. Și nu o ceruse pe fiica lui Pepperton decât pentru a dovedi că cineva îl va dori, chiar dacă persoana aceea nu era Sophie. Din fericire, logodna se sfârșise dezastruos. „Singur. Mai bine să fie singur", își reaminti lui însuși.

– Așadar, ești pregătit să o distrugi pe Sophia? întrebă Winchester încruntându-se. Nu îți voi permite să o faci, Quint, și nici Maggie. Reputația unei doamne este absurd de fragilă și îi pui în pericol capacitatea de a-și ține capul sus în public. Pentru ce? Pentru a rămâne burlac?

Știa că revolta lui Winchester provenea din felul în care societatea o tratase pe soția lui după scandal. Și totuși...

– Nu înțelegi, mormăi el.

– Ai dreptate. Nu înțeleg, se răsti Winchester. Așa că fă-mă să înțeleg, Quint. Căci în secunda în care Julia și Maggie vor auzi

ce se întâmplă, te vei trezi în fața unui preot, fie că vrei să te căsătorești sau nu.

– E limpede că ții la ea, Quint, spuse Colton cumpătat. Nu te-ai duela în viața ta – erai cât se poate de categoric împotriva duelului, din câte îmi amintesc –, și iată-te apărându-i onoarea și riscându-ți propria viață. Ca să nu mai spun că Sophia nu s-ar implica în așa ceva dacă nu ți-ar împărtăși sentimentele. Așadar, de ce nu te căsătorești cu ea?

Quint refuză să le spună adevărul. Știa că ar trebui să o facă, știa că, probabil, îl vor compătimi în legătură cu boala lui. Dar cuvintele nu-i ieșeau. Prefera să-l creadă mai curând ticălos decât smintit.

– Sophie îmi cunoaște poziția cu privire la această chestiune. Am făcut un fel de înțelegere.

Se lăsă o liniște încărcată de uluire, iar dezaprobarea satura aerul.

În cele din urmă, Winchester oftă din rărunchi, clătinându-și capul blond.

– Nu am crezut niciodată că o voi spune, dar ești o dezamăgire cruntă, Quint. Mă așteptam la mai mult din partea ta.

Quint se luptă să nu arate cât de tare îl durea, în timp ce Winchester se întoarse către Colton.

– Nu mai aștept nici o clipă, spuse contele. Tu și soția ta puteți face cum credeți de cuviință, dar eu nu voi sta cu mâinile în sân privind cum Sophie și Quint sunt puși în pericol.

Izbi cu floreta de pământ și ieși furios din sala de bal.

Sophie se plimba de colo-colo la Black Queen, încercând să pară interesată de joc, când, de fapt, nu făcea decât să aștepte ocazia de a vorbi cu o altă fată din stabiliment. O încolțise deja pe una dintre ele, dar aceasta fusese prea speriată ca să stea de vorbă cu Sophie. Speriată de ce i-ar putea face O'Shea, dacă ar afla. Aceeași reacție pe care o avusese și Molly ultima dată când Sophie fusese acolo.

Nu o să se dea bătută. Tot ce trebuia să afle era dacă Tolbert frecventa sau nu acest stabiliment, dat fiind că cel puțin una dintre victimele ucigașului lucrase acolo. Red, băiatul care lucra drept curier și pe care îl plătise pentru informații, credea

că văzuse un bărbat cu semnalmentele lui Tolbert cu o săptămână în urmă, dar nu era sigur.

Fumul, sudoarea și disperarea îmbâcseau aerul, iar freamătul jocurilor umpleau încăperea. Sophie nu îl rugase pe Quint să vină cu ea în seara aceea. Acesta făcea progrese, dar ea nu dorea să îl forțeze prea tare. După ciocnirea cu Reddington de seara trecută, avea, fără îndoială, nevoie de o pauză de la stresul acestor incursiuni.

„Și inima ta are nevoie de o pauză."

Vocea aceea măruntă din capul ei începea să o enerveze. Nu voia să-l iubească pe Quint. Era o prostie. Legătura lor era temporară, iar el repetase pentru a doua oară că nu o va lua în căsătorie. Asta merita? Un bărbat care se culca cu ea noaptea, dar care refuza să o ia de soție?

Înghițindu-și ghemul din gât, se așeză la o masă de faraon. Toate fetele erau ocupate, așa că se va amuza cu...

– Tu. Vino cu mine.

O mână mare i se așeză pe umărul stâng.

Deși îi tremurau măruntaiele, încercă să se gândească ce ar fi spus un gentilom de spiță nobilă.

– Nu, mulțumesc. Stau cu ochii pe masa aceasta să prind...

– Cred că ai înțeles greșit, spuse bărbatul. Șeful vrea să te vadă.

„Draci împielițați!" Chiar spera că individul se referea la șeful de sală, și nu la șeful șefilor. Căci șeful șefilor era nimeni altul decât James O'Shea, nu-i așa?

– Scuzați-mă, murmură ea înspre bărbații de la masă, care îl priveau cu toții pe Sir Stephen cu un amestec de fascinație și oroare.

Bărbatul care o aștepta era imens, un morman de mușchi. Un zid cu picioare. Avea cicatrice pe față și dovezi grăitoare ale unor încăierări, nu puține la număr. Putea încerca să o ia la fugă, dar se îndoia că ar fi apucat să ajungă prea departe.

– Condu-mă atunci, spuse ea bravând, deși nu simțea nici urmă de curaj.

Parcurseră etajul, făcându-și loc printre clienți, mese, dealeri și crupieri. Groaza lui Sophie creștea cu fiecare pas. Unde mergeau? Cine voia să o vadă și, mai important, de ce? Quint îi spusese

să nu se întoarcă la Black Queen și nu îl ascultase. Dumnezeule, dacă o ucideau, Quint nu o să-și mai încapă în piele de bucurie spunându-i: „Ți-am zis eu".

O, excelent! Acum aiura.

Un bărbat se dădu într-o parte, permițându-le să intre pe o ușă din dos. Văzu un șir de scări și nu avu de ales în afară de a continua să înainteze. Îi bubuia inima, gura îi era uscată ca deșertul, în timp ce înaintau printr-o serie de coridoare. În cele din urmă, însoțitorul ei se opri, apăsă clanța și deschise o ușă.

Înăuntru se afla un grup de bărbați. Unii jucau cărți la o masă rotundă, pe una din laturile încăperii, și alți câțiva stăteau rezemați de perete, privind. Un bărbat masiv și dur se afla în spatele unui birou. Îi făcu semn să intre.

– Vino, ia loc, Sir Stephen. Urmară câteva râsete batjocoritoare la auzul acestei replici și o mână brutală îi ateriză pe umăr, împingând-o în încăpere. Eu sunt O'Shea, dar cred că știi deja asta. Nu vrei să stai jos?

Dregându-și glasul, se lăsă pe scaun.

– Deși nu am avut plăcerea să facem cunoștință, vă cunosc numele.

– Nu-i așa că vă place cât de frumos vorbește, băieți? spuse el cu un puternic accent irlandez, râzând înfundat. Nu ne interesează politețea aici, domnule. Poți să renunți la rol.

Sophie clipi. La ce rol se referea mai exact? Sudoarea i se scurgea printre omoplați.

– Voi încerca să țin minte, domnule O'Shea.

– O'Shea e suficient. Dorești ceva de băut, Sir Stephen?

Cercetă cu atenție încăperea. Cu toții o priveau fix, ca și când ar fi fost supusă unui test. Dar băuse alcool regulat de când începuse șarada cu Sir Stephen. Putea să reziste la o băutură sau două.

– Da. Mulțumesc.

Se auziră alte râsete batjocoritoare, dar nu le acordă atenție, în timp ce O'Shea scoase o sticlă cu un lichid maro-deschis dintr-un sertar. Sophie se relaxă. Whisky-ul nu era o problemă.

– Spune-mi, zise el, turnând în două pahare mici. Despre ce vorbeai cu fata mea mai devreme?

– Îi cumpăram serviciile pentru seara aceasta, minți ea cu ușurință. Nu pentru asta sunt fetele?

– De obicei. Însă nu ai dus-o într-o cameră, am observat.

Îi întinse un pahar de alcool.

– *Sláinte.*

Îl dădu pe gât și așteptă ca Sir Stephen să facă la fel. Sophie aruncă o bună parte din alcool în gură și apoi regretă instantaneu. Avea un gust... îngrozitor. Dar se temea să îl scuipe. Se forță să-l înghită, cutremurându-se când focul îi ajunse în stomac.

– Uah! făcu ea, când plămânii începură să-i funcționeze din nou.

O'Shea și ceilalți bărbați izbucniră cu toții în râs.

– La fel am reacționat și eu prima dată când am băut. Te vei obișnui.

Făcu semn înspre mâna ei, ordonându-i să termine paharul.

Făcându-și curaj, Sophie dădu restul pe gât, înghițind iute. Nu putu respira un moment îndelungat. O'Shea zâmbea.

– Mai vrei?

– Nu, mulțumesc, gâfâi ea.

– Insist, spuse el, zâmbind și arătându-și dinții strâmbi, în timp ce turna un alt pahar.

Cu mâna tremurând, acceptă paharul și îl dădu pe gât. Acesta intră mai ușor, deși îi făcu ochii să se umezească.

– Acum, spuse O'Shea, spune-mi ce voiai, de fapt, de la fetele mele.

O cuprinse amețeala. Se simțea relaxată. Liberă.

– Caut un bărbat pe nume Lord Tolbert. Frecventează locul?

El se legănă pe scaun, încercând să o pătrundă cu privirea întunecată.

– Le pui o grămadă de întrebări fetelor mele. Nu-mi place, mai ales că nu cunosc motivele. Și când stai de vorbă cu ele, e clar că nu le-o tragi. Ceea ce înseamnă că nu îmi aduc bani.

Camera începea să se încețoșeze.

– De unde știi? spuse ea, mișcându-și cu greu limba.

De ce pusese întrebarea aceea ridicolă?

– Pentru că știu că nu ești cine spui că ești. Dădu pe gât restul băuturii, salutând în direcția ei, cu paharul gol. Lady Sophia. Sophie îngheță, rămânând fără suflare. Știu tot ce se întâmplă în cluburile mele, milady. Dacă ai vrea într-adevăr să-l găsești pe lordul Tolbert, ți-ai pune una dintre rochiile fine de mătase

și l-ai vizita în partea aceea elegantă a orașului, în care locuiești. Ceea ce mă face să mă întreb de ce te afli în partea mea de oraș, îmbrăcată în pantaloni, punând întrebări.

Fără îndoială că era din cauza alcoolului, dar Sophie nu era nici pe departe atât de îngrijorată pe cât ar fi trebuit să fie.

– E posibil să fi făcut rău unei prietene. Vreau să văd dacă a mai făcut rău cuiva.

– Zău? Și cine e prietena aceasta?

– Nu o cunoști.

El strânse din buze și se scărpină pe bărbie.

– Are legătură cu fetele scoase din râu?

Șocul o lovi înainte să aibă ocazia să o ascundă.

– Nu, minți ea.

Privirea lui îi spuse că îi citise minciuna cu ușurință. Se lăsă în față cu o expresie mai neclintită decât piatra. Îl vedea pe ucigașul nemilos dincolo de suprafață.

– Trebuie să înțelegi, milady, începu el, că oamenilor care își vâră nasul unde nu le fierbe oala li se întâmplă lucruri rele. Dacă vrei să nu pățești nimic, nu te mai întoarce. Altfel, te dau pe mâna băieților de aici. Arătă cu capul înspre grupul de bărbați din cealaltă parte a încăperii. Ai avut vreodată de-a face cu șapte sau opt bărbați într-o noapte?

Ghemul din gât o împiedică să vorbească. Clătină din cap. Era capabil de o asemenea cruzime, nu avea nici o îndoială.

– Cred că nu ți-ar plăcea, milady. Acum ce-ar fi să te întorci acasă? Scutură din cap înspre bărbatul care o adusese acolo. Asigură-te că prietena noastră găsește o trăsură, bine, Tommy?

În drum spre ușă ea îi aruncă o ultimă privire lui O'Shea. Se aștepta să-l vadă plin de sine, în schimb, acesta scotea o peniță, cerneală și hârtie din birou. Era ciudat, se gândi ea. Cine ar fi ghicit că știa să scrie?

– Tommy, strigă O'Shea. Adu-l pe Red când termini.

Sophie se rezemă de perne, hotărâtă să rămână trează. Trăsura se hurduca și se clătina cu ea, ca și când s-ar fi mișcat, doar că era perfect neclintită. Se aflau încă în față la Black Queen. Seara nu decursese bine, dar trebuia să mai afle un lucru înainte de a se întoarce acasă.

– Iată-l, milord, spuse Jenkins de pe scaunul birjarului.

Sophie tresări, dându-și seama că ațipise. Scuturându-se, deschise ușa trăsurii și coborî. Pe lângă ea trecu un băiat cu o claie de păr roșu. Strigă:

– Red!

Băiatul se opri.

– 'nă seara șefu'. Tot aci sunteți?

– Acum... plec. Își simțea limba grea, împleticindu-i-se. Ce-ai acolo? arătă ea spre ziarul din mâna lui.

– Un bilet.

– De la O'Shea?

El privi în jur speriat.

– S-ar putea.

– Unde îl duci?

Cuvintele ei erau nedeslușite. Și era atât de obosită.

– Whitehall.

Sophie clipi. Whitehall? De ce trimitea O'Shea un bilet cuiva de la Whitehall?

– Mulțumesc, Red. Îi puse în palmă câteva monede. Dacă ai vreodată nevoie să mă găsești, ține minte, întreabă de Alice de la casa marchizului de Ardington din Berkeley Share, vreau să zic Square. Va ști cum să dea de mine. Acum, du-te.

Băiatul vârî monedele în buzunar și o luă la goana. Sophie se saltă înapoi în trăsură, dar alunecă pe o treaptă, aproape dând cu nasul de pământ. Încercă din nou. A doua oară reuși și se prăbuși pe scaun oftând. Închizând ochii, hotărî să tragă un pui de somn până acasă.

Lui Quint nu-i venea să creadă. În trăsură, Sir Stephen stătea lăbărțat pe scaun, dormind și duhnind a whisky.

– Blestemăție! mormăi el.

– A ieșit de la Black Queen pe patru cărări, milord, spuse Jenkins. M-am gândit că poate vreți să mă ajutați să-l bag înăuntru. Nu sunt convins că mă descurc singur.

Sângele lui Quint începu să clocotească de nervi atât de tare, încât îi tremurau mâinile. De ce ieșise fără el? Și se mai dusese și la Black Queen, dintre toate locurile. Ultima dată când mersese

acolo aproape că fusese înjunghiată pe stradă, pentru Dumnezeu. Ce era cu ea?

– Mulțumesc Jenkins, te voi ajuta să îl duci în casa marchizului. Hai să mergem.

„Înainte să mă răzgândesc."

Intră în trăsură, prea furios pe Sophie ca să-l mai deranjeze gândul că făcea un scurt drum. În plus, voise să încerce să călătorească fără a consuma tinctura; ei bine, iată oportunitatea. Se așeză și o ridică pe Sophie în brațe, punând-o în poală. Mirosul de alcool era puternic și se întrebă de ce își îngăduise să se îmbete într-un loc destinat jocurilor de noroc. Chiar nu-i păsa deloc de siguranța ei?

Strângea din dinți, dar starea lui nu avea de-a face cu călătoria. Sophie era cea mai încăpățânată, enervantă, îndărătnică...

Se mișcă, ghemuindu-i-se la piept și apăsându-și fața pe gâtul lui.

– Damien, șopti ea, apoi scoase un zgomot ca și când ar fi tors. Știam că te voi găsi.

– Da? întrebă el sec. Aveai plănuită toată seara?

– Nu, răspunse ea serioasă. Nimic nu merge cum plănuiești. Nu mă așteptam să îl întâlnesc pe O'Shea.

Quint înțepeni. O'Shea. Îl văzuse pe James O'Shea. O frică rece, de gheață, îl străbătu, iar inima începu să-i bată tare.

– Ce voia O'Shea, Sophie?

– M-a făcut să beau. Doamne, avea un gust îngrozitor.

Da, așa e, fu el de acord, deși nu băuse niciodată nimic cu O'Shea. Era suficient de rațional încât să nu se trezească niciodată într-o asemenea ipostază neplăcută. Stăpânindu-și emoția care-i învârtejea măruntaiele, se forță să rămână calm.

– Ce mai voia, Sophie?

– Mi-a spus să stau departe de zona aceea a orașului.

Începu să-l sărute pe gât. Nu purta lavalieră și, în scurt timp, ea reuși să acopere o suprafață mare.

– Încetează. De ce ți-a spus O'Shea să te ții departe de cluburile lui?

Ea îl mușcă ușor și îl supse cu forță de gât, lăsându-i fără îndoială un semn pe piele. Senzația i se transmise direct în mădular,

care se trezise în clipa în care se așezase în poala lui. Dar trebuia să vorbească cu ea. Încercă să o îndepărteze de el.

– Sophie, concentrează-te.

– Nu pot, nu când ești aici. Miroși divin. Își trecu nasul de-a lungul maxilarului lui. Vreau să te ling.

Simți că îl traversează un fior pe șira spinării, așezându-i-se în testicule. Cu voce guturală, spuse:

– Mai târziu, *kotyonok*. Spune-mi ce s-a întâmplat cu O'Shea.

– Rusa este preferata mea, spuse ea suspinând.

– Sophie, o repezi el. O'Shea. Ea flutură stângace din mână, ca și când dezvăluirea nu ar fi avut nici o importanță. A spus că stau de vorbă cu fetele, în loc să le-o trag. Doamne, ce cuvânt urât! Să le-o tragi.

Quint închise ochii, luptându-se să-și mențină controlul. Erecția era deplină sub fesele ei. Ar fi fost nevoie de ceva efort, dar putea să-i scoată pantalonii și...

Se scutură. „Revino-ți, omule." Era în stare de ebrietate și nu se cădea să facă dragoste cu femeie într-o asemenea stare.

– Și știa că le puneai întrebări fetelor?

– Într-adevăr, știa. Știe tot omul ăla. Se mișcă, punându-și un genunchi în lateral, cuprinzându-i talia, iar mădularul lui îi ajunse între picioare. El gemu. Și mi-a mai spus să nu-l mai caut pe Tolbert. A zis că, altfel, o să mă dea pe mâna băieților lui.

Quint trase aer în piept. Asta însemna...

– Știe că ești femeie?

– Da, șuieră ea, rostind cuvântul cu greu, în timp ce își mișca șoldurile deasupra lui. Ce bine e, Damien. Tu ești tare acolo unde eu sunt moale.

Groaza și dorința se luptau în trupul lui. Voia să o încuie undeva pentru a o ști în siguranță. Și voia să o aplece pe locul din față și să o facă să îi strige numele. Ea se aplecă, sărutându-l, cu limba săltându-i pe buze și mușcându-i-le ușor.

– Sărută-mă, Damien.

El întoarse capul. Dacă începea, nu avea să se mai oprească. Ca să nu mai spună că trăsura încetinise.

– Am ajuns, o anunță. Trebuie să te ajut să intri în casă.

– Nu, eu trebuie să te ajut pe tine să intri în *casă*. Își împinse din nou șoldurile în el, nemaiîncăpând nici o îndoială ce voia

să spună. Degetele ei se îndreptau spre nasturii pantalonilor lui, dar el îi apucă mâinile, oprind-o.

– Nu aici.

Trase aer în piept de câteva ori, încercând să controleze infernul care clocotea în el. Cum de reușise atât de repede?

– Am ajuns, milord, strigă Jenkins de afară.

Quint o mută pe Sophie astfel încât să o poată cără. Jenkins deschise ușa și Quint păși cu grijă pe caldarâm. Inima îi bătea tare, iar urechile începeau să-i țiuie. Putea să o facă? Apoi, Sophie îi cuprinse gâtul cu brațele și începu să îi rontăie lobul urechii, ceea ce-l făcu să uite de faptul că se afla într-un loc necunoscut. Picioarele i se clătinau rău când intră în grădina din dosul casei Barnes.

– Încetează, șopti el. O să te vadă cineva.

– Nu-mi pasă, spuse ea, dar apoi se opri, punându-și capul pe umărul lui. Te iubesc.

Quint era cât pe-aci să o scape, surpriza mărturisirii ei copleșindu-l. Auzise bine? Îl iubea? Adică îl iubea pe el? O panică de o cu totul altă natură îl cuprinse, strangulându-l. Nu se așteptase deloc. Nu se gândise... Cum de era ea capabilă să se îndrăgostească de un bărbat pe jumătate țicnit? Își aminti de mama lui aplecată la căpătâiul tatălui său, plângând, în timp ce vicontele țipa, pe durata unuia dintre tratamentele în care i se lua sânge. Quint asistase de pe coridor, îngrozit. Ea ieșise și îl îmbrățișase, spunându-i: „Trebuie să facem tot ce putem pentru a-l ajuta pe tatăl tău, Damien".

„Eu nu voi fi așa", jurase el. Și în nici un caz Sophie. Nu va îngădui să se întâmple asta. Când, în cele din urmă, se va rostogoli în prăpastia nebuniei, o va face fără ezitare și absolut singur.

Winchester avusese dreptate. Quint era o dezamăgire. Sophie îi dăduse ceva prețios, ceva ce nu avea absolut nici un drept să accepte, iar el primise fără a se gândi la consecințe. Acum... prietenia lor mersese prea departe și nu avea de ales decât să facă ceea ce era onorabil să facă. S-ar putea ca ea să nu înțeleagă la început, dar până la urmă va ajunge să priceapă motivul. Nici o femeie nu trebuia să fie legată de un lunatic.

Privi în jos și văzu că adormise. Sau își pierduse cunoștința, mai exact. Alice, servitoarea lui Sophie, dădu fuga pe ușa servitorilor.

– Aici, milord, strigă ea încet. Aduceți-o aici.

O urmă pe servitoare prin bucătăria întunecată și pe scările înguste ale servitorilor. După ce intrară, anxietatea lui se diminuă oarecum. Nu mai erau alți servitori prin preajmă în timp ce continuară să urce cele două rânduri de scări și o luară pe coridorul ce ducea în dormitorul lui Sophie. Spera doar să nu dea peste vreunul dintre membrii familiei.

Alice deschise ușa și se strecură înăuntru. Camera lui Sophie era... aparte. Zugrăvită în roz și alb, era plină de volănașe și fundițe în toate colțurile. Feminitatea nu părea să fie o trăsătură care să se potrivească cu personalitatea ei, mai ales având în vedere veșmintele pe care le purta în acel moment.

O așeză pe pat și făcu un pas înapoi.

– Mulțumesc, milord, spuse Alice. E rănită?

– Nu. Doar băută. Mâine va avea o durere îngrozitoare de cap. Am un remediu...

– Și eu, milord, spuse servitoarea, ridicându-și bărbia. Uitase pentru o clipă cât de posesivă era servitoarea lui Sophie cu stăpâna ei. Acum, dacă ați vrea să ne scuzați.

– Desigur. Aruncând o ultimă privire spre Sophie, ieși, simțindu-și inima mult mai grea decât cele 300 de grame pe care le avea în mod obișnuit inima unui bărbat.

Capitolul 20

Sophie scrută lumina cenușie a amiezii, care pătrundea prin fereastra trăsurii. Suferea și când clipea. Doamne, tâmplele îi zvâcneau neîncetat de durere. Niciodată, dar niciodată nu va mai consuma alcool.

O parte din seara trecută îi era neclară, dar își amintea în mare parte conversația cu O'Shea. Îi spusese să se țină departe de localurile lui, îi zisese că știa că era Lady Sophia și trimisese

o misivă la Whitehall. Ultimul lucru era cu adevărat interesant. Pe cine cunoștea O'Shea la Whitehall? Nu prea era logic ca regele lumii interlope din Londra să corespondeze cu cineva din guvern.

Își amintea, de asemenea, oarecum de Quint, care o însoțise în drumul ei spre casă. Apăruse din neant, ținând-o strâns în brațe și lăsând-o să-l sărute. Își aducea vag aminte că îi spusese că voia să-l lingă. I se încinseră vârfurile urechilor. Probabil o credea o ușuratică fără speranță.

Nu că el nu ar fi încurajat un astfel de comportament în trecut. Părea că-i place agresivitatea ei, dacă ținea bine minte.

Nu era vreme să se gândească la asta. Ea și Alice așteptau să dea de urma lordului Tolbert. Dat fiind că Sophie nu putea să se mai întoarcă în localurile lui O'Shea prea curând, decise să-l urmărească pe Tolbert ziua. Ceea ce însemna că putea să se îmbrace ca de obicei și să-și târască servitoarea după ea. Buna-cuviință nu era decât o pacoste. În clipa aceea se aflau într-o brișcă, pe strada pe care locuia Tolbert. Nu se aștepta să-l vadă încă; gentilomii ieșeau rareori înainte de lăsarea serii. Dar nu putea risca să-l rateze din nou.

Tocmai închisese ochii un moment, când Alice o scutură de braț.

– Milady! Iată-l!

Deschise ochii și îl văzu pe Tolbert coborând treptele și urcând într-o trăsură care îl aștepta. Își instrui birjarul să o urmeze, promițând să-i dubleze plata dacă nu pierdea celălalt vehicul. Porniră, și deveni clar că Tolbert se îndrepta spre chei. Inima lui Sophie începu să galopeze de nerăbdare.

În cele din urmă, trăsura lui Tolbert se opri în fața unui mic șir de prăvălii. Îl pierdu din vedere o clipă, din cauza traficului intens, dar apoi îi văzu calota pălăriei când intra într-o prăvălie de amanet.

– Ce crezi că face acolo? se întrebă ea cu voce tare.

– Probabil că vinde argintăria familiei, dacă e să dăm crezare datoriilor pe care le are, milady, răspunse Alice.

Sophie își aminti de inelul Pamelei, inelul de argint cu smaralde false. Dacă Tolbert le ucisese pe fetele acelea, era logic să vândă puținele lucruri pe care femeile le purtaseră la momentul

respectiv, în cazul în care existau vreunele. Aveau bijuteriile ceva de-a face cu tăierea mâinii drepte a victimelor?

Entuziasmul îi clocotea în piept. Era pe punctul de a-l prinde, o simțea.

Tolbert reveni la trăsură zece minute mai târziu.

– Îi urmărim, coniță? întrebă birjarul.

– Nu, răspunse ea. Așteaptă aici.

Puse mâna pe mânerul de la ușă.

– Unde credeți că mergeți, milady? o întrebă Alice cu asprime. Nu puteți intra într-o asemenea prăvălie.

Sophie flutură dintr-o mână.

– Și cine mă va cunoaște în partea aceasta a orașului? N-o să mă vadă nimeni.

– Nu se cade câtuși de puțin.

– Alice, dacă am face o listă cu toate lucrurile necuviincioase pe care le-am făcut anul acesta, ăsta nu s-ar număra nici măcar printre primele zece.

Ridică dintr-o sprânceană, iar Alice oftă.

– Vă voi însoți, spuse servitoarea și coborâră amândouă din trăsură.

Clopoțelul de deasupra ușii clincăni când intrară în prăvălie. Vitrine de sticlă acopereau aproape toți pereții, toate pline cu mărunțișuri diverse care fuseseră fie furate, fie vândute din disperare. Era o atmosferă deprimantă, în opinia lui Sophie.

Un bărbat scund, mai în vârstă, cu păr rar și ochelari, veni din încăperea din dos.

– Bună dimineața, doamnelor. Cu ce vă pot fi de folos?

Sophie își dădu gluga mantiei pe spate și se îndreptă spre cea mai apropiată vitrină, așezându-și poșeta pe ea. Cu hainele ei scumpe și cu vocea aleasă, nu încăpea nici o îndoială că o va cataloga ca fiind o doamnă de calitate. Spera ca lucrul acesta să nu-i influențeze bărbatului disponibilitatea de a-i împărtăși informații. Foarte puțini bărbați luau femeile în serios, motiv pentru care începuse să se dea drept Sir Stephen.

– Bună dimineața, domnule...?

– Benjamin, milady. Sunt domnul Benjamin, proprietarul. Cu ce aș putea să vă ajut?

– Caut un inel, domnule Benjamin. Un inel anume, pe care l-a pierdut o prietenă recent. E de argint, cu pietre verzi, montate sub formă de trifoi. Ați văzut așa ceva?

– Nu recent, nu, milady. Dar poate că domnia voastră ați putea fi interesată de inelul cu ametist în formă de inimă.

Întinse mâna înspre o vitrină și dădu să o descuie.

– Nu, mulțumesc, domnule Benjamin. Sunt foarte interesată să găsesc inelul prietenei mele. Sunteți sigur că nu l-a adus nimeni de curând aici?

Fruntea lui înaltă se încruntă.

– Nu, sunt sigur, milady. Totul trece prin mâinile mele și nu am văzut așa ceva.

Dacă mințea, ea nu avea de unde să știe. Deschise poșeta și scoase un șiling, pe care îl împinse pe tejghea, ținându-l cu un deget. Lăcomia îi scânteie în privire când întinse mâna.

– Îmi voi retrage bucuroasă degetul dacă îmi mai oferiți o informație. Bărbatul care tocmai a plecat, ce treabă avea aici?

– Domnia sa? Pe chipul lui se ivi o expresie calculată. Vă va costa mai mult decât un șiling.

– Ia vezi... începu Alice, dar Sophie îi puse o mână pe braț.

– Cât? îl întrebă ea pe cămătar.

– Trei șilingi.

Alice pufni, dar Sophie se îndreptă spre poșetă. Mai scoase două monede, ținându-le în palmă.

– Bine. Trei șilingi.

– Domnia sa a vândut un colier. Rubin. Foarte frumos.

– Pot să-l văd?

– Vă rog să mă iertați, dar nu cred că e bine pentru afacere. Dacă toți clienții...

Sophie bagă mâna iar în poșetă și mai scoase o monedă.

– Patru șilingi. Și ți-i voi da când văd colierul.

El se opri, apoi dădu fuga în spate. Când reapăru, ținea în mână o cutie mică de catifea, pe care i-o aduse. Era un colier de aur subțire, cu un rubin mare, înconjurat de pietre mai mici.

– Rubinul are aproape două carate, milady.

– Mulțumesc, domnule...

Se auzi clopoțelul prăvăliei.

– Benjamin, am uitat...

Sophie se întoarse și clipi înspre Tolbert, care se oprise în ușă, surpriza citindu-i-se pe chip la vederea ei. Își scoase pălăria, iar ea se forță să găsească ceva de spus.

– Lady Sophia. Se apropie. Nu mă așteptam să te găsesc într-o astfel de prăvălie, mai ales în această parte a orașului. Ai ieșit la cumpărături?

Își sprijini șoldul de vitrina de sticlă, privind-o speculativ.

– Mă uitam doar. Săptămâna trecută am pierdut o brățară nu departe de locul acesta și mă gândeam că poate a văzut-o domnul Benjamin.

Se simți ușurată când observă că acesta făcuse colierul cu rubine să dispară.

– Așa e? Tolbert îl privi pe vânzător, apoi din nou pe ea, cu o expresie circumspectă. Ai reușit să dai de ea?

– Nu. Din nefericire, mă tem că brățara mea e pierdută pentru totdeauna.

– Păcat.

Se lăsă o liniște încordată. Nu se clinti nimeni, iar situația deveni rapid stânjenitoare. Sophie avu impresia clară că Tolbert nu intenționa să plece primul. Neavând de ales, îi spuse domnului Benjamin:

– Dacă apare brățara, contactați-mă imediat.

– Desigur, milady, răspunse cămătarul, tamponându-și fruntea cu o bucată de cârpă.

– Lady Sophia, spuse Tolbert înclinând din cap.

– O zi bună, Lord Tolbert.

Cu picioarele tremurând, Sophie ieși din prăvălie urmată de Alice, apucând-o grăbită spre trăsură.

Se auzi o bătaie, iar Canis se ridică brusc de pe podea, unde stătea la picioarele lui Quint. Acesta întinse mâna iute să mângâie câinele pe creștet, liniștindu-l, și rămase cu privirea pe segmentul de cod.

– Da, Taylor?

Taylor și Vander, valetul, intrară în birou. Quint își miji ochii. Nu îi spusese clar lui Taylor că nu voia să-l vadă...?

– Iertați întreruperea, milord, dar am vrea să ne acordați un moment din timpul domniei voastre.

Valetul venise să se plângă despre sarcinile inexistente ale slujbei sale? Din câte știa Quint, omul nu făcea altceva decât să stea jos și să lustruiască cizmele. Taylor insistase să angajeze un valet, iar el abia cedase, dar asta nu însemna că avea nevoie de o doică prin preajmă, care să-i dea târcoale mereu.

– Da?

Taylor își dreseze glasul – un gest de nervozitate, își dăduse seama Quint observându-l – și păși în încăpere.

– Vander mi-a împărtășit o teorie pe care cred că s-ar putea să o găsiți interesantă.

– Chiar? Nu își putu ascunde sarcasmul din voce. Vander rămăsese în spatele lui Taylor, iar Quint îl studie. Omul era înalt. Avea aproape doi metri. Părul negru, tuns scurt, nici urmă de păr facial și pielea întunecată a celor cu descendență indiană. Făcuse primul pas cu stângul, prin urmare era stângaci.

– Da, milord. Vander este din India. Bombay, mai exact. Și...

– Și poate să vorbească singur, presupun.

Vârfurile urechilor lui Taylor se înroșiră, dar se înclină, dându-se în lături. Vander își îndreptă umerii și îi susținu privirea lui Quint.

– După cum spunea domnul Taylor, mi-am petrecut cea mai mare parte a vieții în Bombay. Sunt hindus practicant, milord. Cunoașteți învățăturile noastre?

– O credință bazată pe destin, puritate, înfrânare, printre altele.

– Într-adevăr, așa este, milord. Credem în conceptul de samadhi.

– Sanscrită, în traducere liberă „a dobândi deplinătatea", spuse Quint, iar Vander ridică din sprâncene. Nu sunt complet ignorant cu privire la culturile de dincolo de țărmurile noastre.

– Atunci domnia voastră știe că unii dintre noi meditățm pentru a atinge această deplinătate.

– Da, deși nu văd de ce m-ar interesa. Nu ader la nici o religie, Vander. Dacă te gândești să mă convertești, îți pierzi timpul.

Ochii valetului se întoarseră spre Taylor, iar majordomul făcu un pas înainte.

– Nu încercăm să vă convertim. Doar să facem o sugestie.

– Meditația. Credeți că ar trebui să încerc.

Cei doi se relaxară vizibil văzând că înțelegea, fericiți că nu trebuiau să-i explice. Se lăsă pe spate, gândindu-se. Într-adevăr, ideea era de luat în seamă. Quint luase în calcul metodele europene, precum plantele medicinale și alte remedii, dar meditația era preferată de culturile orientale de secole. Practica era considerată un exercițiu al minții, și oare nu tocmai de asta avea nevoie?

Însă nu își putea înfrâna scepticismul. Cum l-ar putea ajuta? Să stea sub un copac cu ochii închiși, o perioadă îndelungată de timp... Cum i-ar putea ameliora starea?

– Milord, vă înțeleg șovăiala, dar meditația are legătură cu respirația și cu echilibrarea sinelui, spuse Vander. O folosim pentru a ajunge în locul de dincolo de gândire, unde rămân pacea și liniștea.

Quint oftă. Cuvintele nu însemnau mare lucru. Lucrurile despre care vorbea Vander nu erau cuantificabile în lumea lui Quint. Nu puteau fi măsurate sau prezentate într-o încăpere plină de oameni. Iar reacția sa inițială fusese că va fi o pierdere de timp.

„Te iubesc."

Cuvintele acelea din nou, ieșind la suprafață. Și le amintise deseori în ultimele douăsprezece ore. Părea atât improbabil, cât și imposibil ca o femeie cu energia și inteligența lui Sophie să se îndrăgostească de el. Și, fără îndoială, dacă ar fi avut de ales, probabil că și-ar fi dorit să nu se întâmple. Nu era o persoană pe care să o iubești cu ușurință, în condiții ideale, cu atât mai puțin acum. Ce putea să vadă la el încât să resimtă o emoție atât de profundă?

Nu conta ce simțea el sau că nu va mai exista niciodată vreo altă femeie pentru el. Nu putea fi cel de care avea nevoie Sophie sau cel pe care îl merita.

Își trăise viața căutând răspunsuri în cărți și experimente. Crezuse întotdeauna că știința și rațiunea puteau explica totul. Însă până în clipa aceea, nu găsise răspunsuri la propria boală. Poate că nu existau. Dar nu-i era dator lui Sophie să continue să încerce? Voia să fie bărbatul pe care ea credea că-l cunoaște, cel de care credea că este îndrăgostită. Dar până când va fi acel bărbat, trebuia să stea departe de ea.

„Ești o dezamăgire cruntă, Quint. Mă așteptam la mai mult din partea ta."

Winchester avusese dreptate, la naiba.

– L-am văzut pe Vander după meditație și trebuie să spun că pare foarte calm, milord.

Taylor se înroși din nou, crezând că îndrăznise prea mult.

– Bine, Taylor. Văd că se repetă povestea cu câinele. Nu ești fericit până când nu e cum vrei tu. Apoi i se adresă lui Vander: Mi-ar plăcea să separăm spiritualismul de practică. Este posibil?

– Desigur, milord. Nu trebuie să faceți incantații sau să vă rugați, deși, dacă nu o faceți, s-ar putea să nu ajungeți la moksha.

– Am nevoie de libertate, Vander, dar nu mă refer la cea despre care vorbești. Îmi arăți ce să fac?

În seara aceea, mult după lăsarea întunericului, Sophie aproape că dădea pe dinafară de entuziasm când pătrunse în grădina lui Quint. Inelul era cheia. Vizitase patru cămătari în după-amiaza aceea pentru a găsi inelul cu trifoi al Pamelei, după ce îl văzuse pe Tolbert. Dacă îl putea găsi, făcându-l pe cămătar să i-l descrie pe cel care îl vânduse, pe Tolbert îl aștepta ștreangul.

Abia aștepta să-i împărtășească vestea lui Quint.

Casa lui era întunecată. Nu se vedeau lumini prin ferestre și liniștea neobișnuită o făcu să i se ridice părul pe ceafa. Era o prostie, de fapt. Poate că se dusese la culcare mai devreme... decât o făcea de obicei. Ei bine, dormea și el la un moment dat, nu-i așa?

Încercă ușa terasei și o găsi încuiată. Scoțându-și o agrafă din păr, îndoi metalul în forma potrivită pentru a face broasca să se miște. Nu-i trebui mai mult de un minut să clintească încuietoarea, apoi intră. Era ciudat să găsească încuiat. Râzând, își dădu seama că ajunsese să considere că locuința lui Quint ca fiind cea de-a doua ei casă. Spațiul familiar era pustiu; se strecură în biroul lui, surprinsă să-l găsească gol. Nu că s-ar fi așteptat să-l vadă stând în întuneric, dar vatra se răcise de mult. Era în apartamentele sale? Ca să nu fie surprinsă umblând pe holuri, se duse la biblioteca de lângă scările secrete și trase de zăvor. Ușa se deschise, iar Sophie pătrunse pe coridor. Poate că îl va găsi pe Quint în pat. Gol.

Imaginea aproape că o făcu să-și lingă buzele. Ultima lor întâlnire intimă, în noaptea în care fusese dată afară de la Madame

Hartley, părea a se fi întâmplat cu secole în urmă. Tânjea după el, tânjea să-i simtă pielea lipită de a ei, greutatea lui apăsând-o în saltea. Nu mai încăpea nici o îndoială, o transformase într-o desfrânată.

La capătul scărilor, pipăi după clanță în întuneric. În cele din urmă o găsi, și ușa se deschise scoțând un sunet șoptit. Focul pâlpâia în vatră, aruncând umbre în încăperea slab luminată, și îl văzu imediat pe Quint în pat. Complet îmbrăcat, stătea întins, cu ochii închiși, cu Canis alături. Dormea?

– Sunt treaz, spuse el ca și când i-ar fi citit gândurile.

– Bun. Trebuie să vorbesc cu tine.

Zâmbind, aproape că sări pe pat de entuziasm.

– Și eu trebuie să vorbesc cu tine.

Avea ceva în voce, o notă sumbră care nu era prezentă de obicei. Încă nu-și deschisese ochii să o privească.

Nu voia ca ea să fie acolo? Se opri lângă pat, brusc nesigură pe ea.

– S-a întâmplat ceva?

El răsuflă lung și profund, apoi își ridică pleoapele.

– Nu ar trebui să fii aici, Sophie.

O, iarăși asta? Ea flutură din mână.

– Nu las niciodată un lucru mărunt, precum o ușa încuiată, să mă țină deoparte. Acum, trebuie să îmi auzi veștile...

– Ușa era încuiată cu un motiv.

Îl văzu că se încruntă.

– Ce vrei să spui? Voiai să nu intru?

– Lucrurile au mers prea departe. Se ridică, trăgându-se înapoi până când atinse speteaza patului cu capul. A venit momentul să încetăm amândoi.

– Să încetăm ce, mai exact?

Se referea la investigațiile ei? Căci doar nu vorbea serios că dorea să încerce să o împiedice să ajute oamenii, nu după avertismentele lui O'Shea.

– ... Orice ar fi asta. Faptul că ești aici.

O senzație ciudată, răscolitoare, îi strânse stomacul și continuă să-i urce până în gât, ca lujerii unei vițe-de-vie, care îi strângeau măruntaiele. Îi cercetă chipul, dar expresia lui rămase sumbră și serioasă. Hotărâtă. Nu înțelegea. Ce se schimbase?

– Nu înțeleg. Vrei să nu mai vin pe la tine? Asta spui?

– Da. Lucrurile au scăpat de sub control. Nu aveam dreptul să fac ce am făcut. Știam că nu e bine, și am ignorat glasul rațiunii.

„Nu e bine." Se luptă să nu zăbovească asupra cuvintelor.

– N-aș putea spune că eu n-am fost de acord, Quint, spuse ea, uluită de calmul vocii ei. Să știi că nu trebuie să te consideri doar tu responsabil.

De fapt, vina îi aparținea mai mult ei.

– Ba da. Este responsabilitatea mea în întregime. Își trecu o mână peste față. Nu am crezut niciodată că vom ajunge atât de departe.

Știa...? Nu, imposibil. Nu ar fi putut afla de sentimentele ei pentru el. Așadar, era vorba despre el?

– Ce vrei să spui cu „atât de departe"?

– Mi-ai spus aseară, Sophie. Ea nu putu reacționa, încremenită de groază. El crezu că nu se exprimase suficient de clar, căci continuă să îi explice: Când erai în stare de ebrietate. Mi-ai spus că mă iubești.

„O, nu." Se simți copleșită de umilință, iar trupul i se încinse de rușine. Nu-și amintea decât frânturi din momentele în care îl sărutase în trăsură. Însă îi mărturisise că îl iubea. Dumnezeule, de ce o fi lăsat informația aceea să-i scape? Deși era adevărat, știuse prea bine că el nu voia iubirea ei. Afirmase de mai multe ori că nu se va căsători cu ea. Voia să se culce cu ea, da, dar să împarți așternutul cu cineva și să-l iubești erau două lucruri complet diferite, cel puțin pentru el, se pare. Își înăbuși suferința, încercând să ridice din umeri.

– Spun asta oricui, când sunt afumată.

– Mă îndoiesc. Nu pot îngădui să fii rănită.

Era deja rănită, dar mândria nu îi permitea să recunoască.

– Și ce se întâmplă cu investigațiile? Nu mă vei mai ajuta, presupun.

– Putem coresponda, ceea ce ar fi trebuit să facem din capul locului.

Își încleștă maxilarul, desprinzându-și privirea de la ea, iar ea realiză că nu îi era deloc atât de ușor pe cât crezuse. Poate că simțea ceva mai mult decât dorință față de ea.

– Și asta vrei, să nu mă mai vezi niciodată?

– Nu contează ce vreau, Sophie, ci contează ce se cuvine să facem. Nu trăim într-o lume în care suntem liberi să ne jucăm cu regulile, după bunul-plac. Riști totul venind aici și urcând în patul meu noapte de noapte. Vrei un viitor?

– Lasă viitorul meu. Lasă regulile. Te întreb ce vrei tu, Quint.

– Ce vreau eu nu contează. Sunt incapabil să aleg.

– De ce?

– Știi de ce! explodă el, sărind din pat și străbătând camera, cu pași lungi. Și până când mă voi face bine, toate acestea trebuie să înceteze.

O salva de el însuși, era clar. Însă el era tocmai lucrul pe care ea îl voia mai mult decât orice, bolnav sau nu. Voia să îi pomenească de progresele pe care le făcea cu recuperarea lui, de plimbările cu trăsura și prin grădină, dar știa că el va susține că acele acțiuni erau mult prea puțin semnificative.

– Și dacă nu vei fi niciodată capabil să alegi?

– Atunci îți va fi mult mai bine fără mine, crede-mă.

Ea privi liniile încordate ale umerilor lui, spatele lui rigid, și i se frânse inima. Quint era extrem de încăpățânat când nutrea convingerea că avea dreptate. Totuși, trebuia să încerce să-l facă să se răzgândească.

– Nu-mi va fi, iar tu meriți să fii fericit. Haide să încercăm să fim fericiți împreună.

– Nu, vom sfârși prin a fi amândoi nefericiți. A fost o greșeală. Nu ar fi trebuit să îngădui niciodată să se întâmple toate astea.

– Să îngădui?

Simți că o cuprinde furia și să lăsă purtată pe aripile ei, căpătând astfel curaj.

– Tu ai îngăduit? Într-adevăr, Quint, a fost foarte generos din partea ta. Îți voi fi mereu recunoscătoare că mi-ai dăruit oportunitatea de a împărți așternutul cu tine.

– Nu te prinde malițiozitatea. Știi foarte bine ce-am vrut să spun.

– Nu, nu știu ce ai vrut să spui. Vrei să spui că ce s-a întâmplat între noi a fost o greșeală și că nu trebuie să te contrazic? Să mă retrag spășită? Nu, nu o voi face. Te înșeli. La fel cum te înșeli cu privire la boala ta. Te porți de parcă ești prima persoană care

a fost împușcată și a supraviețuit. Da, ai avut febră și era să mori, Quint, dar ai supraviețuit. Și...

– Este a doua oară când o spui. De unde știi de febră? O scrută insistent, arzând-o cu privirea lui pătrunzătoare. Apoi își dădu seama. Dumnezeule, tu ai fost. Se frecă pe frunte, făcând o grimasă. Credeam că mi-am imaginat că un bărbat ciudat venise noaptea în camera mea. Dar m-am convins că trebuia să fie unul din membrii personalului, însă tu erai. *La naiba!*

Blestemele care ieșeau din gura lui nu făcură decât să o înfurie mai mult.

– Da, ți-am salvat viața. Te-am smuls din ghearele morții. Te-am spălat, ți-am schimbat așternuturile, te-am hrănit... Și aș face-o din nou, dacă ar fi necesar. Nu dovedește decât că, deși înnebunești, ceea ce nu cred, ar trebui să primești cu brațele deschise timpul care ți-a mai rămas, în loc să îți plângi de milă.

– Habar nu ai despre ce vorbești. Eu l-am văzut pe tata adâncindu-se în nebunie, nu tu. Am asistat la efectul pe care l-a avut boala lui asupra mamei mele. Își trecu degetele prin păr. Nu voi face pe nimeni să treacă prin așa ceva.

– Nu ești tatăl tău, spuse ea pe un ton mai blând. Iar eu nu sunt mama ta. Nimeni nu știe ce îți rezervă viitorul, și să iubești pe cineva înseamnă să fii dispus să înfrunți laolaltă cu omul acela viitorul. Înseamnă că vă e mai bine împreună decât separat.

El clătină din cap.

– Nu o voi face, Sophie. Nu te voi trage după mine.

Știa că ținea la ea, dar nu-i declarase. Trebuia să-l întrebe, oricare ar fi fost răspunsul lui, căci era mai bine să știe cum stăteau lucrurile. Își făcu curaj.

– Mă iubești?

– Nu.

Privirea lui nu se clinti nici o clipă și aproape că părea să îi pare rău, de parcă știa cât de dureros era să recunoască.

– Și chiar dacă aș spune „da", tot nu ar conta. Nu mă pot căsători cu tine. Nu aveam nici un drept să las lucrurile să avanseze...

Ea ridică o mînă, oprindu-l. Avea un nod în gât care amenința să o înece. Se chinui să tragă aer în piept. Corsajul o împungea în coaste și se strădui să-și recapete stăpânirea de sine. De fapt, ce mai era de spus? Era vital să plece, dar nu înainte de a-și recăpăta un dram de demnitate.

– Atunci, ai dreptate. Merit mai mult. Merit pe cineva care mă iubește și care nu vrea doar să se culce cu mine, ci și să mă ia în căsătorie. Nu voi mai face această greșeală vreodată.

Se întoarse pe călcâie și dispăru în întunericul reconfortant al pasajului secret. Se întoarse în noapte, singură, acolo unde îi era locul.

Capitolul 21

Piațetă aflată peste drum de casa lui Sophie era goală la acea oră a dimineții, numai păsările fiind atât de nepretențioase încât să se treazească așa devreme. Sophie se așeză în fața Juliei și a lui Maggie, apoi își deschise umbrelușa de soare pentru a-și feri chipul de soarele neobișnuit al dimineții. Prietenele ei sosiseră pe nepusă masă – probabil pentru că soții lor le informaseră în legătură cu masa servită la Quint – și ceruseră să o vadă. Știind cam în ce direcție avea să o apuce conversația, Sophie sugerase să iasă din casă, lăsând în urmă armata omniprezentă de urechi ciulite.

– Cum e Harry? o întrebă pe Julia.

– Pretențios. Seamănă teribil cu Colton, răspunse Julia, iar chipul ei frumos se îndulci o clipă. Dar e un scump, iar Olivia e încântată că are un frățior.

Zâmbi, fericită pentru prietena ei, și se întoarse spre Maggie.

– Și luna ta de miere? Cum a fost?

Contesa de Winchester, răvășitoare cu părul ei negru și ochii verzi, radia.

– Încântătoare. Jur că am văzut aproape toate colecțiile și muzeele de pe continent. Simon a fost foarte răbdător.

– Nu mă îndoiesc că a meritat efortul, spuse Julia, zâmbind cu subînțeles.

– Da, așa e, răspunse Maggie, zâmbind larg.

Se lăsă o liniște apăsătoare, iar Sophie știa ce o să urmeze. Prietenele ei nu veniseră să bârfească sau să-și împărtășească poveștile despre evenimentele recente din viețile lor; veniseră să primească răspunsuri de la ea. Iar așteptarea era agonizantă.

– Eu și Quint am fost amanți, dar s-a terminat totul acum, spuse ea pe nepusă masă.

Julia își încleștă fălcile, iar buzele i se albiră.

– Amanți? repetă ea. Tu și Quint. Chiar s-a... culcat cu tine?

– Da. Ce este atât de surprinzător? Poate că sunt fată bătrână, dar...

– Nu ești fată bătrână, o întrerupse Maggie, întinzând mâna să-i cuprindă genunchiul. Ești frumoasă și plină de viață, Sophie. Ce bărbat nu te-ar vrea? Cred că Julia dorea să spună...

– Vreau să spun, de ce nu a obținut un certificat special? izbucni Julia, cu ochii albaștri scânteind. Dacă ți-a luat inocența, ar trebui să te ia în căsătorie. L-a refuzat tatăl tău?

– Nu a vorbit cu tata. Dar toate acestea sunt irelevante, pentru că nu ne vom mai vedea.

Maggie clipi, iar Julia rămase cu gura căscată.

– S-a despărțit de tine după ce ți-a răpit inocența? Ducesa sări în picioare. Îi voi spune lui Colton să îl provoace! E... dezgustător! Nu aș fi crezut vreodată că e atât de netrebnic.

– Nu îi poți spune lui Colton să îl provoace. Și de unde știi că nu eu sunt cea care a vrut să se despartă? Trase aer adânc în piept. Știu că vreți să mă ajutați, dar povestea ne privește pe mine și pe Quint. Și nu el mi-a luat inocența. Asta s-a întâmplat – flutură dintr-o mână – cu ceva vreme în urmă.

Julia se lăsă brusc pe scaun, iar pe chip i se citea confuzia și surpriza.

– Ce? Când? Nu mi-ai spus niciodată. Cine a fost?

– S-a întâmplat în timpul debutului meu și a fost o greșeală. El... Râse cu amărăciune. M-a convins că plănuia să-mi ceară mâna, propunându-mi să anticipăm noaptea nunții. Dar nu a fost sânge deloc și, în plus, mi-a plăcut, așa că...

– Așa că a presupus că nu era prima dată, șopti Maggie, cu ochii umezi de compasiune. O, draga de tine.

Bineînțeles că Maggie înțelegea, dat fiind că îndurase un scandal în urma căruia fusese obligată să se căsătorească cu cineva de două ori mai vârstnic decât ea, deși nu fusese vina ei. Sophie le zâmbi amar.

– S-a căsătorit cu altcineva și s-a mutat. Până la urmă, a fost o nereușită cu noroc.

– Nu pot să cred că nu ai suflat o vorbă, spuse Julia încet. De aceea te opuneai atât de abitir căsătoriei, pentru că nu voiai să afle nimeni.

– Da.

Vedea cât de tare o rănise această dezvăluire pe prietena ei cea mai bună, gândul că Sophie avusese secrete față de ea.

– Cine a fost?

– Nu îți voi spune. Cunoscându-te, te vei duce la ușa lui și îl vei pocni în cap cu o tigaie. Nu pomeni că îi dăduse un pumn lui Robert și că, probabil, avea să-l înfrunte într-un duel, în zorii zilei. E lipsit de importanță.

Maggie clătină din cap.

– Toate bune și frumoase, dar nu ești văduvă și nici o persoană cu reputație dubioasă, Sophie. Quint cunoaște regulile societății. Dacă s-a culcat cu tine, ar trebui să te ia în căsătorie.

O pasăre ciripi în apropiere, iar Sophie încercă să se decidă cât de mult să le spună. Le povestise Quint lui Colton sau Winchester despre boala lui? Nu putea dezvălui ceva atât de personal, nu când el se lupta să împiedice pe toată lumea să afle. Însă prietenele sale nu aveau s-o lase să scape fără să le ofere niște răspunsuri. Astfel că le dădu singurul răspuns care i se păru satisfăcător:

– M-a cerut și am refuzat.

Julia se lăsă pe scaun.

– Te-a cerut în căsătorie și ai spus nu?

– Da, se forță Sophie să spună, minciuna arzându-i pieptul.

Amândouă femeile se frământau. Schimbară o privire îngrijorată, așa că Sophie le spuse:

– Nu sunt sigură că ne-am potrivi. Am stat necăsătorită atâta timp, încât pare nesăbuit să mă reped la vârsta mea.

– I-ai spus lui Colton că Quint nu te-a cerut.

– Am mințit.

– Dacă e adevărat, spuse Julia, atunci de ce arăți atât de rău? Parcă nu ai fi dormit toată noaptea.

„Pentru că nu am dormit."

Julia nu-i dădu ocazia să răspundă, spunând:

– Colton mi-a spus de prânz și de felul în care v-ați purtat tu și Quint unul față de celălalt. Zicea că nu l-a mai văzut niciodată astfel în preajma unei femei. Ba chiar s-a duelat pentru tine.

Și te cunosc. Nu te-ai băga niciodată în așa ceva, nu cu un bărbat precum Quint, dacă nu ai avea sentimente pentru el.

– S-a duelat? Lui Sophie i se strânse stomacul. Când? Și cu cine?

– Nu știai? întrebă Maggie.

– Nu, abia șopti Sophie.

Doamne, ar fi putut fi ucis. De ce Dumnezeu s-ar fi duelat, dacă credea că practica aceasta era barbară?

– L-a învins pe contele de Reddington. În sala lui de bal, cu sabia. Era cât pe-aci să-l omoare, din câte am înțeles. Colton și Winchester i-au slujit drept secunzi.

Șocul o lăsă fără cuvinte. Se luptase cu Reddington pentru ea – pentru Sir Stephen, de fapt – și câștigase. Cum le explicase despre Sir Stephen lui Colton și Winchester?

Își reaminti de seara trecută.

„Mă iubești?"

„Nu."

Acum știa că mințise. Quint nu s-ar fi duelat pentru onoarea ei dacă nu ar fi iubit-o. O mică parte din nefericirea care îi apăsa inima se evaporă. Își dorea să fi fost acolo, să îl vadă învingându-l pe porcul de Reddington.

Nu că informația aceasta schimba ceva între ei. Vorbise serios când se văzuseră ultima oară – merita pe cineva care voia mai mult decât o tăvăleală rapidă. Deși Quint credea că o salva de o soartă îngrozitoare, avea nevoie de un bărbat care să nu poată trăi fără ea. Un bărbat care să vrea să-i fie alături la bine și la rău.

Un bărbat care să nu renunțe la ea cu atâta ușurință.

– Quint și Simon au fost prieteni apropiați în ultimii câțiva ani, Sophie, spuse Maggie cu blândețe. Iar soțul meu este îngrijorat. Și supărat. Quint a spus că nu se poate căsători cu tine, că nu se poate căsători cu nimeni, iar Simon crede că are legătură cu motivul pentru care Quint trăiește retras în ultima vreme. Știi ceva despre asta?

Ar fi trebuit să știe că problema nu va dispărea atât de ușor. Însă nu avea să îngăduie ca toată lumea să-l creadă un desfrânat pe Quint, care seduce femei la tot pasul, și nici nu voia să fie

cauza tensiunii dintre el și cei mai buni prieteni ai lui. Mai bine să creadă rău despre ea.

– Ca să fie clar, m-a cerut, iar eu l-am refuzat. Și nu știu despre ce vorbește Winchester. De fapt, Quint s-a plimbat cu mine cu trăsura acum câteva zile. Vă asigur că a ieșit din casă.

Julia oftă din rărunchi, iar Maggie se încruntă. Vinovăția o apăsa nemilos pe Sophie, atât pentru minciună, cât și pentru că păstra secretul asupra lui Sir Stephen, ceea ce o făcu să fie și mai nefericită.

– Și spui că s-a terminat? întrebă Julia în cele din urmă, deși părea că încă avea dubii.

– Da. Fără îndoială. Ne-am venit amândoi în fire.

– Ei bine, e ceva, spuse Maggie. Presupun că va trece totul în câteva săptămâni. Dar aș vrea să te mai gândești. Quint e un bărbat bun. Ar fi un soț excelent. Nu te-ai plictisi niciodată și nu și-ar lua nicicând vreo metresă.

– Dorințele mele nu prea contează, căci tata mi-a găsit soț.

– Pe cine? țipă Julia. A fost anunțată logodna?

– Nu, nu până la finalul sezonului. Și refuză să-mi spună numele bărbatului. Tata e convins că aș găsi o cale să îl pun pe fugă.

– Așteaptă, lasă-mă să înțeleg, spuse Maggie. Tatăl tău te forțează să te căsătorești cu cineva pe care nu îl cunoști, când te-ai putea mărita, în schimb, cu Quint? Nu e logic, Sophie.

Într-adevăr, nu era, dacă nu luai în considerare sentimentele lui Quint cu privire la acest subiect.

– Sper să îl conving pe tata să se răzgândească. Nu cred că va merge până la capăt.

Dar, de fapt, ce mai conta acum? Nu îl putea avea pe Quint și oricine altcineva era un substitut nepotrivit. Poate că ar trebui să cedeze pur și simplu și să încheie povestea.

Ceea ce nu dovedea decât că era dusă și că își pierduse mințile.

Maggie și Julia schimbară priviri îngrijorate. Apoi, Julia se uită într-o parte și își încrucișă brațele, mișcare pe care Sophie o recunoștea, după atâția ani de prietenie. Julia era rănită.

Și cenzura aceea tăcută o rănea pe Sophie ca nimic altceva. Ea și Julia se împrieteniseră repede, cu mulți ani în urmă, un fel de club secret al femeilor imperfecte, care erau diferite de restul: Julia, abandonată de soțul ei, însă virgină, iar Sophie, care nu mai

era inocentă, însă nu era potrivită pentru căsătorie. Nu se gândise niciodată că și-ar putea pierde cea mai bună prietenă.

– Îmi cer scuze, spuse ea pe neanunțate. Știu că sunt multe așa deodată.

– Într-adevăr, recunoscu Julia, care nu ocolea niciodată adevărul. Și nici măcar nu e totul. Maggie s-a întâlnit cu Pearl Kelly recent. Așa că poate ai vrea să ne explici în ce mai ești implicată cu ea?

Quint încheie exercițiile de respirații adânci, simțindu-și trupul relaxat și mintea liniștită. Pulsul îi încetinise considerabil, ajungând să fie o bătaie egală și plăcută în piept. După ce se ridică și se întinse, trebui să recunoască faptul că existau beneficii evidente chiar și după câteva ședințe de meditație. Se simțea... mai calm. Fiecare articulație și mușchi erau relaxate, ca și când tocmai s-ar fi golit înlăuntrul lui Sophie.

Iar gândul acela îl deprimă îngrozitor.

Înaintă pe aleea grădinii înspre casă. Noapte era răcoroasă și liniștită. Canis lipăia la picioarele lui, până și câinele fiind ciudat de liniștit. Quint spera pe jumătate că Sophie va ignora discursul său de cu o seară înainte, intrând în fugă pe poartă. Strigând la el. Spunându-i că se înșela. Sărutându-l.

„Mă iubești?"

„Nu."

Ce minciună sfruntată spusese. O iubea aproape din primul moment în care o văzuse, cu șapte ani în urmă, la un bal, în rochia aceea alb cu roz. Îl privise pe sub genele dese și castanii, cercetându-l, și îi simțise privirea pătrunzătoare până în măduva oaselor.

Cu toate acestea, era mai bine să nu îi spună. Nu o putea lua în căsătorie, și prelungirea acestei... aventuri a lor nu avea decât să o rănească și mai tare.

Când urcă pe treptele terasei, observă licărul slab al unei lumânări pe coridorul principal, lângă biroul său. Unul dintre servitori? Avea reguli stricte cu privire la intrarea în birou. Nimeni nu avea permisiunea să intre acolo fără ca el să fie prezent. Privi în timp ce lumina dispăru. Ciudat. Grăbindu-se, se uită după sursa de lumină.

Ochii lui erau obișnuiți cu întunericul, așa că vedea fără probleme în penumbră. Ușa biroului era încuiată. Intrarea era pustie și nu se vedea nimeni pe scări. Verifică micul dulap folosit pentru haine. Nimic.

Atunci de unde venise lumina?

Se frecă pe frunte. Nu era logic. Văzuse o lumină... nu-i așa? Dar nu se afla nimeni acolo, asta era sigur. Îi juca mintea feste?

Și el care credea că se face mai bine.

– La naiba, mormăi în barbă.

Se auzi o bătaie în ușă, care îl făcu să tresară. Era aproape miezul nopții. Cine Dumnezeu...? Inima începu să-i galopeze, plină de speranță. Fără să se gândească, se duse și deschise ușa iute.

În prag stăteau contele și contesa de Winchester. Winchester avea maxilarul încordat, iar fruntea lui Maggie era încrețită de grijă. Quint oftă în sinea lui.

– Bună seara, Quint. Pot să intru? întrebă Maggie.

Quint făcu un pas în spate.

– Desigur.

Ținu ușa, lăsându-i să intre. Prietenii săi pătrunseră în casă, dar Winchester se întoarse către soția lui.

– Te aștept în trăsură, draga mea.

O sărută pe frunte și îl privi crunt pe Quint, avertizându-l. Quint încuviință din cap, înțelegând. O va asculta pe Maggie și va avea grijă să nu o rănească sau să nu o jignească în nici un fel și așa mai departe.

Winchester se întoarse și se îndreptă către ușa de la intrare, închizând-o în urma lui.

– Ne așezăm? o întrebă Quint pe contesă, scoțând cheia biroului din buzunar. Descuie ușa și i-o deschise. Ți-aș oferi o băutură, dar nu am alcool la îndemână.

– E în regulă. Am băut destulă șampanie la cina aceea politică plicticoasă la care am mers în seara aceasta. Își scoase mantia și o așeză pe brațul canapelei, scoțând la iveală o rochie de seară de culoarea smaraldului întunecat. A fost singurul fel în care am putut-o suporta.

– Din nefericire, cred că te așteaptă multe altele în viitor.

El se lăsă pe fotoliu, după ce ea se instală pe perne.

– Știu, dar și eu îl târăsc la expoziții și prelegeri de artă, așa că nu mă pot plânge. Că veni vorba, ai văzut expoziția Guardi?

– Nu. Se mișcă, stânjenit. Cât îi spusese Winchester soției sale? Sunt ocupat cu un proiect în perioada aceasta.

Ea își împreună mâinile în poală, părând incredibil de aranjată pentru o femeie pe care aristocrația o botezase Târfa pe jumătate irlandeză. Era explicabil de ce ea era cea care îl vizita, având în vedere că trecuse printr-o serie de frământări în scurta ei viață. Îi plăcea de Maggie. Era inteligentă și onorabilă, ca să nu mai spună că îl punea pe Winchester la punct. Era greu să urăști o femeie care putea face lucrul acesta.

– Nu știu exact de ce sunt aici, Quint. În nici un caz nu te voi mustra. Râse înfundat și ridică mâinile în semn de predare. Dumnezeu știe, sunt ultima persoană care ar arunca cu pietre când vine vorba de necuviință. Dar simt că pot vedea situația ceva mai obiectiv. Soțul meu este... Ei bine, rareori l-am văzut atât de furios și de frustrat. Și Julia e la fel de aprinsă în privința aceasta. Amândoi consideră că ar trebui să vă încuie, pe tine și pe Sophie, într-o încăpere cu un preot și să nu vă dea drumul până când nu vă veți căsători.

Quint răsuflă, clătinând din cap. Nu avea cum să scape de ducesă. Sau de Winchester.

– Nu mă pot căsători cu ea.

Maggie încuviință din cap.

– Interesant. Ea a spus că ai cerut-o și că a refuzat.

I se strânse pieptul și simți că îl ard plămânii pentru o secundă interminabilă. Sophie încercase să-l protejeze, să își asume ea vina mai degrabă decât să îl învinovățească pe el. Deși gestul îl înduioșa, nu putea îngădui ca ea să mintă de dragul lui.

– Încearcă să îi împiedice pe Colton și pe Winchester să mă sugrume. Nu am cerut-o în căsătorie și nu o voi face.

– De ce nu? întrebă ea calm, cumpătat, iar ochii ei verzi erau plini de curiozitate, nu de furie. Deodată simți nevoia de a-i împărtăși adevărul, în loc să se ascundă în spatele unor noi minciuni.

– Tatăl meu a înnebunit. Știai asta?

– Nu, dar a murit când aveai...

– Șase ani.

– Cu ceva timp înainte ca eu să mă nasc. Și condoleanțele mele, Quint. Trebuie să fi fost traumatizant pentru un copil atât de mic.

– A fost, recunoscu el. A doborât-o pe mama. Se iubeau foarte mult. Iar pentru mine, ei bine, eu am sperat mereu că, dacă voi munci și dacă voi rămâne concentrat și voi studia, voi evita soarta tatălui meu. Dar m-am înșelat.

– Ce vrei să spui?

Îi povesti despre febra de după împușcătură, cum era cât pe-aci să moară, despre crize, despre groază și despre dorința de a rămâne în casă. Acum că își dăduse drumul, nu se mai putea opri.

– O, îngrozitor, spuse ea în șoaptă după ce termină. Îmi pare foarte rău. Habar nu aveam. Am presupus că ți-ai revenit și nu ne gândeam... Voiam să vii la nuntă, desigur, dar Simon s-a grăbit să obțină un certificat special și știa că ești...

– Nu îți face griji, o întrerupse el. Tu și Simon erați fericiți și o meritați. Nu vă port pică pentru faptul că nu v-ați ocupat de asta, după ce ați stat departe unul de altul atâția ani.

– Iar Sophie, îl îndemnă ea. Care este locul ei în toată povestea? El ezită să răspundă, iar Maggie continuă: Știu de Sir Stephen și de investigațiile ei legate de crimele de pe râu. Înțeleg că venea la tine să caute ajutor. Spune-mi ce îmi scapă.

El deschise gura să mintă, pretinzând că Sophie nu înseamnă nimic pentru el, dar nu o putu face.

– Înțeleg, spuse Maggie, iar chipul i se îndulci. Așa mă gândeam și eu. Îți dai seama că ai încurcat toată treaba, nu-i așa? Tatăl ei intenționează să o căsătorească la sfârșitul sezonului. Va trebui să se mărite cu un străin, când, de fapt, s-ar putea mărita cu tine.

Nu o vedea pe Sophie măritându-se cu altcineva. Nici măcar nu putea înfrunta gândul că între coapsele ei s-ar putea afla un alt bărbat, dăruindu-i plăcere... dăruindu-i copii. În piept i se puse un ghem cât o rodie. Merita să fie fericită; pur și simplu nu voia să știe nimic despre căsătoria ei.

– Nu pot...

Ușa se deschise brusc și Taylor dădu fuga înăuntru. Avea ochii mari de frică.

– Milord, îmi cer iertare, dar m-am gândit să vă spun să veniți imediat. Servitoarea lui Lady Sophia e la ușa din dos. Sir Stephen a fost răpit.

Alice stătea la ușă, frângându-și mâinile, cu chipul palid.

– Băiatul, cel de la Black Queen, îl plătește pentru informații. I-a văzut luând-o în seara aceasta, milord.

Stomacul lui Quint se strânse ghem.

– Ai vorbit cu băiatul?

Ea încuviință din cap.

– Cu nici un sfert de oră în urmă. A venit ieri la mine, după ce s-a întâmplat.

– Era la Black Queen?

– Da. Chiar afară. A spus că au tras-o pe o străduță lăturalnică...

Vocea i se înecă în suspine și își apăsă pumnul pe gură.

– Quint, spune-i să intre, zise Maggie din spatele lui. Alice, vino și stai jos.

Quint o conduse în bucătărie și o așeză pe un scaun. Winchester venise și el între timp, laolaltă cu Taylor, dar Quint nu era atent la nimeni în afară de servitoarea lui Sophie.

– A spus ce s-a întâmplat după aceea?

În capul lui se desfășurau scenarii diferite, nici unul bun.

– Au legat-o și i-au pus un sac pe cap. A spus că s-a zbătut, dar au băgat-o într-o trăsură. S-au îndreptat înspre Bishop's Gate. Asta e tot ce a văzut înainte de a veni la mine.

– Cine sunt „ei"? Oamenii lui O'Shea?

– Un bărbat pe care nu l-a recunoscut și lordul Tolbert.

– O, Dumnezeule, spuse Maggie în șoaptă.

– Ce-mi scapă? întrebă Winchester. Quint nu făcu decât să-și frece fruntea. Fusese atât de sigur că Tolbert nu era responsabil de crime. Era clar că se înșelase. Tolbert o luase. Dar unde o dusese?

Se forță să-și stăpânească panica provocată de răpirea ei și furia că nu era capabil să o protejeze. Nu avea timp pentru remușcări acum, până când nu va o găsi. „Gândește!" își porunci el.

Alice spuse:

– Am rugat-o pe milady nu se întoarcă acolo. „Este prea primejdios", i-am spus, dar a primit un bilet, știți. În care i se spunea

că în seara aceea va fi răpită altă fată. Însă doamna s-a grăbit mult prea tare să se întoarcă acolo, după ce fusese ultima dată.

– Ultima dată? întrebă Winchester ridicând vocea.

– Da, milord. Aseară doamna a aflat că O'Shea trimitea bilete la Whitehall. I s-a părut ciudat. Mie, mai curând primejdios.

– Nu se întâmplă nimic în cluburile lui fără să știe, îi spuse Winchester lui Quint.

Era un punct de plecare la fel de bun ca oricare altul, presupuse Quint.

– Atunci haide să mergem, vom lua trăsura voastră.

Dădu fuga spre trepte.

– Vin și eu, o auzi pe Maggie spunându-i lui Winchester.

– În nici un caz, răspunse Winchester repezit, apoi își îndulci glasul, murmurând ceva la urechea soției lui.

Quint nu mai apucă să audă ce-i spusese, căci dădu fuga pe scări spre ieșire.

Deschise ușa. Trăsura lui Winchester aștepta, cu birjarul pe capră.

– Milord! Răsucindu-se, îl văzu pe Taylor apropiindu-se, cu un pistol în fiecare mână. Poftiți. S-ar putea să aveți nevoie de ele. Majordomul întinse armele, arme pe care Quint nu le mai văzuse niciodată.

Quint se uită la Taylor.

– De ce are un majordom pistoale încărcate, gata pregătite?

Obrajii tânărului se îmbujorară.

– Pentru protecție, milord.

Răspunsul nu îi satisfăcu toate întrebările care îi năvăleau în minte, dar le îndepărtă, pentru a se ocupa de ele mai târziu.

– Dă-i-le lordului Winchester, te rog.

– Ce să-mi dea? întrebă Winchester, venind lângă el.

– Pistoalele.

Quint făcu semn cu bărbia înspre arme, iar Winchester le luă.

Quint trase adânc aer în piept în prag, făcându-și curaj.

– Haide să mergem.

Câteva secunde mai târziu, cei doi porneau spre partea de est a Londrei. Quint își ținea ochii strâns închiși, respirând regulat și profund. Se concentra asupra lui Sophie. Ochii căprui,

cu scânteieri aurii. Genele lungi. Zâmbetul ei fugar. Felul în care râdea. Gustul ei. Cum se înfiora când o mângâia.

– Am trimis-o pe Maggie să îl cheme pe Colton. Ne vom întâlni cu el acolo.

Quint încuviință din cap, cu pleoapele închise strâns. Trebuia să o găsească pe Sophie înainte să se întâmple ceva îngrozitor. Era numai vina lui.

Dacă ar fi fost posibil să își dea o palmă, în ipostaza în care se afla în clipa aceea, Sophie ar fi făcut-o rapid. Dar fusese atât de proastă.

Ceva mai devreme primise prin Alice un bilet nesemnat, prin care Sir Stephen era informat că Tolbert plănuia să răpească o altă fată în seara aceea. Astfel că atunci când Tolbert apăruse la Black Queen, Sir Stephen, înarmat cu un pistol și un cuțit, îl urmase. Nu avea să-l mai piardă cu nici un preț și în seara aceea. Era posibil ca biletul să fie o minciună, dar în caz contrar, voia să vadă ce făcea Tolbert.

Acesta își petrecuse seara la masa de ruletă, pierzând încontinuu, până când un bărbat solid pe care îl recunoscu drept unul dintre oamenii lui O'Shea veni și îi șopti ceva la ureche lui Tolbert. Încuviințând din cap, acesta își luase lucrurile și plecase. Sophie dăduse fuga după el, însă descoperise că nu se întorsese la trăsură. În schimb, se plimba hotărât pe alee, învârtindu-și bastonul și fluierând. Îl urmase de la distanță, așteptând să vadă unde se va duce. De ce nu își luase trăsura?

Zgomotul de încăierare din spatele ei fusese singurul avertisment, înainte de a simți că o mână o apăsa cu duritate pe gură. A fost cuprinsă de brațe puternice, iar mirosul de tutun și de sudoare era atât de puternic, încât aproape îi întorsese stomacul pe dos. Se lăsase moale, sperând că i se va da drumul, și chiar se întâmplase lucrul acesta, însă doar pentru o jumătate de secundă. Țipase, rugându-se ca Jenkins să o audă, dar bărbatul înjurase și o ridicase iute înapoi, strângând-o mai tare de data aceasta.

– Frumoasă încercare, spusese el, strângând-o și lăsând-o fără aer.

Încercase să-și strecoare mâna în buzunar după cuțit, în timp ce el o târa pe o străduță lăturalnică din apropiere.

Când bărbatul întinsese mâna după o bucată de funie, se zbătuse. Își folosise picioarele, lovind în ce nimerea. Îl mușcase de mână. Se smucise, se răsucise, țipase și făcuse tot ce-i trecuse prin cap... dar un alt bărbat, pe care nu-l putea vedea, sosi în spatele ei și se trezi imobilizată în scurt timp. Stomacul i se făcuse ghem când văzuse că îi aruncaseră pistolul și cuțitul.

După aceea totul se desfășurase repede. O legaseră de mâini, îi puseseră un căluș și un sac de pânză pe cap. O lovitură în falcă o luase prin surprindere, deși nu ar fi trebuit, și căzuse pe caldarâmul tare și umed de pe străduță. O legaseră de picioare și o ridicaseră fără menajamente.

Fusese apoi aruncată într-o trăsură, care mergea de ceva vreme. Habar n-avea unde se afla, din nefericire, când în cele din urmă se opri. Sacul de pe cap nu îi stânjeneala doar vederea și auzul, ci și mirosul. O cuprinse o presimțire neagră care îi clocotea în piept când se trezi ridicată și dusă pe o ușă. Apoi urmară niște scări.

Încercă să controleze isteria care o cuprindea. „O, Doamne, voi muri aici." O să moară și nu îl va mai vedea niciodată pe Quint. Nu îl va mai vedea niciodată pe tatăl ei, pe mama ei vitregă sau pe Julia. De ce se încumetase să plece noaptea singură? Spera că Jenkins îi urmărise pe cei care o răpiseră, dar nu putea conta pe asta. Nu putea conta pe nimeni altcineva în afară de ea însăși. Trebuia să rămână calmă și să nu-și piardă mințile. Era cea mai bună șansă de a rămâne în viață.

Se deschise o ușă. Aerul dinăuntrul sacului era încins și umed, făcând-o să respire cu greu.

– Excelent. Pune-o aici, te rog.

Vocea profundă și aleasă era ușor voalată de cârpă, dar simțea că o recunoaște. O auzise undeva. Cine era?

Apoi căzu, neputincioasă, și se izbi de podea cu o bufnitură. Durerea îi explodă în partea dreaptă, lăsând-o fără respirație câteva secunde. „La naiba!"

Sacul îi fu ridicat de pe cap. O ardeau ochii, chiar și în lumina slabă a lămpii, și nu avu de ales, trebuind să strângă din pleoape. După câteva secunde clipi, lăsându-și ochii să se obișnuiască cât

mai repede cu lumina din jur. Era într-un dormitor. Lângă un perete se afla un pat simplu, iar de cealaltă parte a încăperii, o masă lungă. Câteva scaune erau împrăștiate ici-colo, însă nimic altceva. Doi bărbați o priveau țintă.

Tolbert, cu o expresie îngâmfată, și lordul Hudson... bărbatul de la Ministerul de Interne. Cel care o abordase la balul de la Portland. Zâmbea afabil, sprijinindu-se de bastonul din mâna stângă.

– Lady Sophia. Sunt foarte recunoscător că ai putut să te alături micului nostru grup.

Capitolul 22

Quint nu avea să afle niciodată cum de reușiseră Winchester și Colton, însă cei doi izbutiseră cumva să-l convingă pe O'Shea să vină la trăsură, la cererea lui. Oricâte progrese ar fi făcut în ultima vreme, gândul de a intra într-un loc aglomerat, destinat jocurilor de noroc îl îngrozea. Existau toate șansele să fie bine, odată ajuns înăuntru... dar putea la fel de bine să sufere de un atac de panică. Să aibă o criză acum, când trebuia să fie atent și stăpân pe sine pentru a o ajuta pe Sophie, nu era un risc pe care voia să și-l asume.

– Și ce vă face să credeți că știu ce s-a întâmplat cu domnia sa? întrebă O'Shea de pe locul de vizavi.

Winchester stătea în trăsură, lângă Quint, în timp ce Colton și Fitzpatrick, servitorul ducelui, stăteau de pază afară.

Quint spuse lucrul vădit.

– Pentru că știai că ea și Tolbert sunt aici, în local. L-ai plătit să o răpească?

O'Shea râse auzindu-l.

– Nu i-aș da bani lui Tolbert nici dacă mi-ar promite o oală cu aur din care curg safire.

– Dar ai văzut-o aici mai devreme.

– Într-adevăr, așa e, milord. Și asta, după ce i-am spus să nu se mai întoarcă. Scoase un sunet de dezamăgire. Chiar credeam că e mai deșteaptă de atâta.

– Cine a luat-o? întrebă el scrâșnind din dinți.

O'Shea își vârî mâna în haină și scoase un recipient de metal.

– Bem ceva? S-ar putea să mă convingeți să vă răspund dacă mi-ați arăta mai mult respect, milord.

– Nici o șansă. Chiar dacă aș bea, ceea ce nu e cazul, nu aș bea cu un om care permite ca angajatele sale să fie ucise și nu mișcă nici măcar un deget în privința aceasta.

Winchester se încordă, dar O'Shea nu făcu decât să zâmbească atotștiutor și desfăcu sticla. O duse la gură și înghiți.

– Și ce vă face să credeți că nu am făcut nimic, milord? Poate că m-am ocupat de situație în felul meu.

– Nu cred asta, spuse Quint. Dacă ar fi așa, ucigașul ar atârna de Podul Londrei, spânzurat de măruntaie.

– Nu totul se rezumă la violență, milord. Sunt și alte căi de a folosi informația.

– Ceea ce înseamnă că îl șantajai pe ucigaș?

O'Shea ridică din colțul buzelor.

– Sunteți iute de minte. E plăcut să vezi că unele zvonuri sunt adevărate.

Quint îl ignoră.

– Ceea ce înseamnă că nu e Tolbert.

Tolbert nu ar fi fost niciodată în stare să facă față cerințelor unui șantaj. Quint avusese dreptate din capul locului. Dar dacă nu era Tolbert, atunci cine?

– Ceea ce înseamnă că nu e Tolbert, repetă O'Shea cuvintele lui Quint, trăgând încă o dușcă. Lord Winchester? spuse el, întinzând sticla. Vreți să gustați?

– Nu, spuse Winchester apăsat.

Ceea ce nu era surprinzător, dat fiind că Winchester trebuise să fie luat pe sus din biroul lui O'Shea ultima dată când băuseră împreună.

– Așadar, cine a fost? Cine a luat-o pe Lady Sophia?

– Tolbert trebuie să fie implicat, murmură Quint, răsucind informațiile în minte. Nu i-ai permite să intre în club dacă nu ar fi. Pentru ce îl foloseai? Închise ochii. Îl șantajai pe ucigaș, deci aveai nevoie de Tolbert... pentru că acesta îți aducea informații. Tolbert joacă în ambele tabere.

– Cum adică în ambele tabere? întrebă Winchester.

– Ar fi prea riscant pentru ucigaș să fie văzut cu fiecare fată, continuă Quint. Frecventând bordelurile, Tolbert vorbea cu fetele și aranja treburile pentru ucigaș. Ceea ce explică de ce Tolbert a fost ultimul care a văzut-o pe Pamela, cea mai recentă victimă, în viață.

– Mi-a luat trei fete înainte să mă prind, zise O'Shea. De-asta a trecut Tolbert la fetele de la Hartley. L-am amenințat că îi arunc fuduliile la porci dacă îmi mai ia din bunuri. Dar, ca să fiu cinstit, Tolbert nu știa că fetele vor fi omorâte. Credeau că erau angajate pentru un pic de sport mai dur.

– Dar când fetele au început să fie scoase din râu? Când au început ziarele să scrie?

– În cele din urmă m-a crezut, după ultima. Nu îl prea duce capul pe lordul Tolbert al nostru.

Inima lui Quint o luă la galop. Implicarea lui Tolbert însemna că era posibil să o fi livrat pe Sophie în mâinile ucigașului. I se strânse pieptul, iar sternul îi era apăsat de o greutate.

– Atunci pentru cine lucra Tolbert?

O'Shea se scărpină în falcă.

– Se pare că am ceva de care aveți nevoie, milord. Cred că cinstit ar fi...

– O mie de lire.

– Două.

– S-a făcut.

O'Shea puse sticla cu băutură deoparte și se lăsă pe scaun.

– Lucra pentru lordul Hudson. Îl cunoașteți?

Quint îngheță și îl luă amețeala. „Dumnezeule mare! Hudson. Ministerul de Interne." Se ciupi de arcada nasului.

– La Gauche. Desigur.

– Stânga? Despre ce vorbești?

Winchester își miji ochii albaștri, confuz și îngrijorat.

– Una din fete, explică Quint, cea de-a treia victimă, avea un client regulat. Îl numea La Gauche. Colega ei de cameră a presupus că porecla avea de-a face cu direcția erecției, dar, de fapt, se referea la partea în care se înclina. Hudson umblă cu un baston în mâna stângă.

– Dumnezeule, murmură Winchester. Hudson e nemilos. Toată lumea din parlament e speriată de moarte din pricina lui.

Quint știa exact cât de nemilos putea fi Hudson. Trebuiau să o găsească pe Sophie. Își miji ochii asupra lui O'Shea.

– Unde duce fetele?

O'Shea ridică mâinile.

– Nu știu decât că e un loc de lângă Blackfriars Bridge.

Era logic. Cadavrele apăruseră în aval, acolo. Făcu semn din cap înspre ușă, iar Winchester apăsă pe clanță.

O'Shea se ridică de pe scaun și se pregăti să iasă.

– Milord. O'Shea puse un picior pe treaptă, apoi privi peste umăr. Încă nu a omorât-o. Îi place să se joace cu ele întâi, să se asigure că sunt speriate bine.

Sophie încercă să înghită, în ciuda călușului, cu gura uscată de frică. Sau de groază? Sau o groază asemănătoare cu frica? „Dumnezeule." Era aproape isterică.

Mâinile îi amorțiseră, căci sfoara îi tăia pielea dureros. Încercase să lărgească nodurile suficient încât să-și elibereze mâinile, dar nu reușise. Dacă ar fi putut să-și păstreze cuțitul.

– Aceasta – Hudson își flutură mâna în direcția picioarelor ei – te prinde de minune. Nu mă gândeam că o femeie în haine bărbătești poate arăta atât de ispititor. Bravo, Sophia!

Tolbert o cerceta într-un fel care îi făcu pielea de găină.

– Nu e de mirare că nu ai vrut să te duelezi. Se frecă pe prohab prin pantaloni. Dacă aș fi știut mai devreme că ești Sir Stephen, rezultatul ar fi fost cu totul diferit. Păcat pentru tine.

– Dar norocul meu.

Ochii întunecați ai lui Hudson scânteiară și simți că o traversează un fior de la ceafă pe șira spinării.

– Atunci te las. Tolbert se întoarse și făcu câțiva pași spre ușă. Aștept o plată dublă față de cea obișnuită, mâine...

Hudson se mișcă de parcă ar fi fost în ceață, scoțând capătul bastonului și dând la iveală o sabie lungă și subțire. Într-o clipită îl izbi pe Tolbert în spate și Sophie nu văzu altceva decât mișcarea brațului lui și un șuvoi roșu împroșcând zidul din partea opusă. Tolbert se clătină, apoi căzu la pământ, cu o baltă de sânge formându-se sub el.

Îl...? Sophie privea îngrozită. Nu mai asistase niciodată la moartea cuiva. Și, cu siguranță, nu mai văzuse atâta sânge. „O, Dumnezeule." Simți că îi urcă fierea în gât și se forță să o trimită

înapoi. Trase aer adânc în piept, inspirând de câteva ori pe nas. Apoi o asaltă un miros metalic ciudat și o cuprinse amețeala. „Nu leșina. Rămâi trează."

Privi într-o parte, încercând să-și adune puterile. În timp ce Hudson era atent în altă parte, începu să tragă de nodurile din jurul mâinilor încă o dată. Trebuia să iasă de acolo. Sfoara era strânsă și fiecare mișcare îi mai smulgea o bucată de piele. Agonia o făcea să vrea să plângă.

– Poți să nu mai încerci să scapi de frânghie, spuse Hudson venind în spatele ei. Nu-l vedea și nu avea habar ce plănuia să facă, dar presupunea că nu urma ceva plăcut. Își făcu curaj. Îți faci rău degeaba. Ne vom distra noi doi.

Se aplecă și îi desfăcu călușul cu o mână. Cârpa căzu, și ea își mișcă falca înțepenită.

– Nici un țipăt, Sophia? râse el înfundat. Deși nu ar conta dacă ai face-o. Zona aceasta este absolut pustie.

– De ce mă aflu aici? întrebă ea răgușit.

– Credeam că e momentul să ne întâlnim în felul acesta. Începi să devii o pacoste. Bietul Tolbert, l-ai făcut să fie cam agitat în ultimele câteva zile.

Într-adevăr, bietul Tolbert. Sophie evită să privească înspre cadavru.

– Dar acum că e mort, poți să-mi dai drumul. Nu știu nimic, nu am nici o dovadă.

– Haide, acum. Credeai că Tolbert le ucidea pe fetele acelea. Nu vrei să ai ocazia să afli ce s-a întâmplat, de fapt?

Cu cât știa mai mult, cu atât era mai riscant pentru el să o țină în viață. Clătină vehement din cap.

– Nu. Poate să fie Tolbert, din partea mea. Nu am nevoie să cunosc adevărul.

– E mult prea târziu pentru asta. A sosit momentul să fim împreună.

Se duse la masa lungă și își așeză sabia pe ea. Nu observase până atunci, dar când se luptă să se ridice, văzu că pe aceasta se aflau și instrumente metalice. Cârlige și cuțite. O sticlă medicinală. Dumnezeule, acela era un fierăstrău de oase?

– Ușa e încuiată, îi spuse el observându-i mișcările. Nu există fereastră. Dacă te gândești să evadezi, să știi că n-ai nici o șansă.

Un fierăstrău de oase. Bila îi urcă din nou în gât și îi veni să vomite. Se luptă să nu plângă. El apăru în fața ei, ținând acum sticla cu medicament.

– Am câteva întrebări înainte să-ți dau asta.

Ridică recipientul maro.

– Ce este acela?

– Combinația mea specială. E aproape perfectă. Ar trebui să te mențină îndeajuns de lucidă încât să ne putem distra și suficient de docilă cât să te las cu mâinile libere.

Sudoarea i se adună între omoplați. „Ține-l de vorbă până îl vei putea distrage."

– Ce întrebări ai?

– Unde își ține Quint lucrarea? Știu că nu e în birou.

– Tu ai fost intrusul!

El făcu o grimasă, ofensat, ca și când i-ar fi cerut să-și lustruiască singur cizmele.

– Draga mea, alți oameni se ocupă de genul acesta de lucruri pentru mine. Deși, dacă aș fi fost eu, aș fi găsit cu siguranță ce căutam.

„Mă îndoiesc."

– De ce ești atât de disperat după lucrarea lui Quint?

– Unul dintre contactele mele, un important diplomat rus, mi-a descoperit... flutură dintr-o mână, căutând cuvântul. Mi-a descoperit munca, cu aceste fete, munca pe care ai urmărit-o cu atâta încăpățânare în ultimele luni. A dispărut, din nefericire, dar mi-a transmis un mesaj că nu mă va da în vileag dacă voi oferi ceva valoros guvernului rus. Soluția cifrului amantului tău îmi va sluji în acest scop, cu condiția să o termine.

Sophie încercă să nu reacționeze la cuvântul „amant".

– Atunci spune-i lui Quint să îți dea ce are până în momentul de față.

– Am făcut-o. A refuzat, ceea ce înțeleg. Bărbații ca mine și Quint urmăresc perfecțiunea. Nu ne place să lăsăm lucrurile pe jumătate făcute.

Înțelese amenințarea, că avea să controleze orice urma să se întâmple în încăperea aceea. Că nu va scăpa. Pulsul îi bubuia în urechi.

– Însă nu știu la ce lucrează și unde își ține hârtiile.

Intensitatea cu care o privea o tulbură. Parcă i-ar fi putut citi orice gând din minte.

– Minți, spuse el în cele din urmă. Bine. Îmi vei spune destul de curând.

Scoase dopul sticlei și se apropie, șchiopătând ușor fără baston.

– Așteaptă. Încercă să se dea înapoi, dar îi era imposibil, cu mâinile și picioarele legate. Nu vrei să faci asta. Tatăl meu...

– O fi puternic tatăl tău, draga mea, dar nu la fel de puternic pe cât sunt eu. Și am învățat să îmi acopăr greșelile.

Arată înspre locul în care zăcea cadavrul lui Tolbert, apoi păși înainte.

– Trebuie să știu ceva mai întâi, spuse, înainte ca el să ajungă la ea. Ai ucis-o pe Rose, fata de la Pretty Kitty?

Simți că întrebarea îl prinsese cu garda jos, după felul în care ezită.

– Da, dar nu am reușit să fac ce voiam cu ea. Mi-a provocat multe necazuri. A trebuit să îmi folosesc bastonul pe ea și aproape că l-am rupt în două.

Sophie se forță să nu tresară. Biata Rose.

– I-ai aruncat corpul în râu?

– Da, dar am atârnat mai multe greutăți de ea decât în cazul celorlalte. Nu merita să fie găsită, după ce mi-a făcut.

Nu avea nici o logică, așa că Sophie o ignoră.

– De ce le tai mâna dreaptă?

Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet care era totodată sinistru și plin de mândrie.

– Mâna dreaptă era cel mai important bun al lor, nu crezi? Este cea mai mare sursă de plăcere, atât pentru femei, cât și pentru client. Și fiecare este unică. Erau chiar o priveliște frumoasă. Păcat că nu ți le pot arăta.

I se întoarse stomacul pe dos și trase adânc aer în piept.

– De ce... De ce le-ai omorât pe bietele fete?

El rosti batjocoritor:

– „Bietele" fete? Nu sunt altceva decât niște curve. Fac această muncă de ani de zile și nu dă nimeni doi bani pe ele.

Ani?

– Cadavrele nu au început să apară decât în ultimele patru luni.

– Pentru că celelalte metode de dispersare începuseră să devină plictisitoare. În mod surprinzător, porcii nu pot mânca atât de mult pe cât ai putea presupune. Și, ca să-ți răspund la cealaltă întrebare, o fac pentru că mă amuză. Puterea este – trase aer în piept, umflându-și-l – ațâțătoare. Când ții viața altcuiva în mâinile tale... Ei bine, nimic nu se compară cu asta.

Desfăcu dintr-o mișcare capacul sticlei.

– Acum. Porni din nou spre ea. Deschide gura, ca o fată cuminte.

– Ar trebui să fie lângă apă, spuse Quint. Bătea agitat cu degetele în scaunul trăsurii, o simfonie alertă de panică de-abia înfrânată, în timp ce înainta împreună cu Colton și Winchester către Blackfriars Bridge. Probabil o clădire abandonată, ca să nu-și facă griji în legătură cu zgomotul.

Colton și Winchester schimbară o privire. Quint îi ignoră. Trebuia să gândească precum Hudson, nu să se lase tulburat de emoție. Dacă își permitea să simtă, atunci frica și furia urmau să preia controlul. În cazul acela nu ar mai găsi-o pe Sophie niciodată.

– Nu are cum să aibă încredere în servitori sau într-un birjar, așa că vine singur până aici, într-un vehicul nemarcat. Cu genunchiul lui, e greu să urce prea multe scări cu un cadavru în brațe, chiar dacă ar fi o femeie subțire, prin urmare, primul etaj sau al doilea. Fără ferestre, dacă se poate evita. Va...

– Quint, spuse Colton cu blândețe. Respiră. O vom găsi.

El închise ochii și trase cu nesaț mai multe guri de aer.

– De ce nu ai mers cu ea când a ieșit deghizată în Sir Stephen? Era logic ca Winchester să întrebe, dat fiind că îl știa exagerat de protector când venea vorba de femei. Cu siguranță știai că așa ceva era posibil.

Mustrarea era sesizabilă în vocea prietenului său și nu era ca și când el nu s-ar fi întrebat asta de o sută de ori. Cum de lăsase să i se întâmple așa ceva?

– Și de ce a trebuit să-i plătești lui O'Shea o avere nenorocită ca să-l faci să vină la tine în seara aceasta, în loc să fie invers? întrebă Colton.

Nu mai avea cum să se ascundă. Nu mai putea. Va avea nevoie din nou de ajutorul lor pentru a o salva pe Sophie, ca să nu mai spună că le datora răspunsuri, după tot acest timp. Rămase în mod voit cu ochii închiși.

– Nu sunt bine. Am început să am crize după împușcătură.

– Tatăl tău? întrebă Colton.

Amândoi cunoșteau detaliile moștenirii familiei Beecham, așa că nu era nevoie de explicații.

– Da, întocmai. Niciodată nu știu ce îmi va provoca o criză, și am constatat că e mai bine să rămân acasă sau în trăsură.

– La naiba, de ce n-ai spus? se răsti Winchester.

– Mă descurc. Deși s-ar putea să nu existe o cură, fac experimente pe mine însumi. Unele au avut un oarecare succes.

– Cum ar fi?

„Să fac dragoste dezlănțuită cu Sophie."

– Mișcare. Și meditație.

Trăsura luă iute o cotitură, făcându-i să-și izbească genunchii unii de alții în spațiul înghesuit. Când își recăpătară echilibrul, Colton spuse:

– Cu toate acestea, ar fi trebuit să ne spui. Este evident că Sophia știa.

Quint nu răspunse. Da, presupunea că ar fi trebuit să le spună, dar nu dorea să-și facă nimeni griji pentru el. Era îndeajuns de rău că Sophie aflase.

– Soarta tatălui tău nu va fi soarta ta, Quint. Nu voi îngădui. Tonul lui Winchester era dur, hotărît. De orice resurse ai nevoie, personale sau politice, sunt ale tale.

– Mulțumesc, răspunse Quint sumbru.

Mirosul râului deveni mai apăsător, duhoarea distinctă, umedă și împuțită emanând dinspre Tamisa. Aproape ajunseseră.

– Ai mai ieșit din casă până acum? întrebă Colton.

– Doar de curând. Câteva drumuri scurte cu Sophie.

I se strânse stomacul când îi rosti numele, sfâșiat de ceea ce i se întâmpla chiar în momentul acela. Dacă Hudson îi făcea rău, o să îl rupă în bucăți.

– Cât de aproape suntem de pod? întrebă el privind pe fereastră.

– Cinci cvartale. Poate șase.

– Ar trebui să coborâm și să mergem pe jos. S-ar putea ca Hudson s-audă trăsura.

– Vei putea să ieși? îl întrebă Winchester.

Quint avea îndoieli. Inima îi bătea nebunește deja de panică la gândul dacă o va găsi sau nu. Un lucru știa sigur. Nimeni nu-l va împiedica să ajungă la ea. Doamne ferește ca Winchester sau Colton să se oprească să se ocupe de el, în loc să o salveze pe Sophie. La următoarea cotitură, trecură de o trăsură care staționa, un cupeu pe care cu Quint îl recunoscu.

– Oprește. E trăsura lui Jenkins. Probabil că a urmărit-o pe Sophie până aici.

Winchester îi porunci birjarului să oprească. În câteva secunde cei trei erau afară, iar Fitzpatrick sări și el din spate. Quint clipi rapid, căci vederea începu să i se încețoșeze.

„Nu, la naiba." Se luptă cu panica tot mai puternică, trăgând aer în piept de câteva ori.

O mână îl bătu pe umăr.

– Ești bine?

Încuviință din cap spre Winchester, în timp ce Colton spuse:

– Trăsura e goală. Crezi că Jenkins a intrat?

– Se prea poate, dacă nu este aici.

Quint arătă înspre o clădire din apropierea locului unde se aflau, o structură masivă, fără ferestre, la etajul al doilea. În față se afla o cabrioletă, care îi aparținea lui Tolbert, credea Quint.

– Începeți de aici. Singura voastră speranță este îl surprindeți, dar trebuie să intrați repede și în tăcere. Inima îi bătea prea tare, prea repede. Începură să îi țiuie urechile. Se holbau la el, nesiguri ce să facă. Dar Sophie era cea care conta, nu el. Plecați!

Cei trei aveau patru arme și o apucară în grabă pe stradă. Quint porni după ei, urându-se, urându-și incapacitatea de a o ajuta. „Are nevoie de tine, lunatic neputincios."

Își forță picioarele să continue să înainteze, în timp ce clădirile din jurul lui se clătinau și se legănau. Era ca și când ar fi fost zgâlțâit de valuri, deși se afla pe pământ. Fruntea i se îmbroboni de sudoare. „Nu pot s-o fac." Avea nevoie de Sophie, avea nevoie să o atingă și să îl sprijine. Avea nevoie să-i audă vocea. Avea nevoie ca ea să-i spună, liniștindu-l, că nu era țicnit.

Puse mâna pe clădirea de cărămidă din dreapta, pentru a-și recăpăta echilibrul. Trase din nou aer în plămâni. Însă părea că nu e îndeajuns și simțea că i se strânge pieptul. Încercă să se convingă că o va găsi. Sophie era deșteaptă. Dacă existase vreo posibilitate să lase un indiciu, o urmă, o sugestie cu privire la locul în care fusese dusă, ar fi făcut-o.

Deodată îi trecu prin minte un gând în timp ce traversa strada îngustă din fața clădirii lui Hudson. Unde era vehiculul acestuia? Sau venise cu Tolbert? Dintr-un motiv oarecare, se îndoia că ar fi mers împreună cu Tolbert. Iar trupurile erau întotdeauna aruncate în apă. Era mai ușor să o facă dintr-o luntre sau dintr-o mică barcă decât de pe țărm sau de pe chei. Existau șanse mai mici să fie observat.

Cercetă pasajul îngust de cărămidă în care se învolbura și se învârtejea Tamisa, un murmur slab de la acea distanță. Cerul era destul de senin, iar luna arunca un licăr palid deasupra orașului. Îndeajuns încât să vadă că dosul clădirii era aproape de țărm. Apoi văzu o mișcare pe marginea apei. Își încordă ochii. Un paznic? Un hoț? Un contrabandist?

Nu, părea a fi cineva... care ducea un corp.

Capitolul 23

Quint nu șovăi. Sprintă pe străduță cât de tăcut putu. Dacă siluetele acelea erau într-adevăr Hudson și Sophie – și dacă se oprea să calculeze probabilitatea, cu siguranță așa era –, atunci surpriza va fi esențială, pentru ca Sophie să nu fie rănită. Nimic nu îl va împiedica pe Hudson să o ucidă, dacă se considera prins în capcană.

Dacă nu era deja moartă, desigur.

Frica îi încleștă pieptul, în timp ce înainta în întuneric. Era vie. Trebuia să fie. Nu o va pierde acum, nu după toți acești ani.

„Te iubesc."

Avea ea idee ce însemnau cuvintele acelea pentru el? Erau... totul. Era ca și când ar fi rezolvat o ecuație imposibilă, ca și când ar fi descoperit o nouă planetă, ar fi demonstrat o teoremă

și ar fi eradicat bolile, toate la un loc – și, la naiba, o va auzi spunându-i-le din nou.

Continuă să respire, să înainteze, concentrându-se în întregime asupra siluetelor de lângă malul râului. Când se apropie, văzu un bărbat mișcându-se țeapăn, lăsându-și greutatea mult în dreapta și îndreptându-se înspre o plută de lângă mal. În mod sigur era Hudson. Însă corpul din brațele lui era bine acoperit, așa că nu-și putu da seama dacă era Sophie.

Winchester apăru în ușa din spate a clădirii, pe care Quint o lăsase în stânga.

– Oprește-te! strigă contele, apoi se grăbi spre luntre.

Quint alergă spre apă, dar Winchester ajunse primul acolo. Hudson lăsă corpul pe mal, urcând în luntre, când Winchester îl apucă și îl aruncă la pământ. Restul se întâmplă repede. Hudson întinse mâna spre povara purtată în brațe și își scoase bastonul.

– E o sabie! strigă Quint alergând înainte.

Prea târziu. Hudson scoase capătul, trăgând sabia din teacă, iar argintiul acesteia scânteie în lumina lunii când se aruncă asupra lui Winchester, care evită cu greu să nu fie spintecat. Însă marginea lamei îl atinse în lateral, iar Winchester se dădu înapoi, clătinându-se.

Quint ajunse pe pământul moale de pe malul râului. Ochii lui Hudson erau sticloși și strălucitori când îl țintui cu privirea pe Quint, iar acesta știu că așa arăta adevărata nebunie. Îl făcu să simtă fiori pe șira spinării. Fără a mai aștepta să vadă ce va face Quint, Hudson o luă la goană cât de repede putu de-a lungul malului, îndreptându-se apoi spre următorul șir de clădiri.

– Fugi după el, Quint! spuse Winchester, cu vocea crispată de durere.

Winchester desfăcea pătura în care se afla Sophie, continuând să se țină de coaste.

– E vie, anunță el. Sedată, dar vie. Rămân cu ea. Du-te, Quint! Trebuie să-l prinzi.

Când auzi cuvântul „vie", Quint aproape că îngenunche de ușurare. Hudson o să sufere pentru asta.

– Ai grijă de ea, îi spuse lui Winchester și o luă la fugă după Hudson, care dispăruse pe una dintre alei, printre clădiri.

Dacă nu cumva îl apuca vreo criză, Hudson nu avea cum să-l depășească pe Quint. Cea mai bună șansă a lui Hudson era să se ascundă într-o clădire, iar Quint era hotărât să nu-i dea această oportunitate.

După ce ajunse pe alee, îl văzu pe Hudson trecând de colțul străzii. Își iuți pasul, cizmele izbind caldarâmul umed în timp ce alerga. Încercă să-și controleze respirația și să nu privească în altă parte decât la spatele lui Hudson. Zona era aproape pustie la ora aceea, dar de o parte și de alta a străzii se mai afla câte o cârciumă sau câte un bordel. Oare va încerca Hudson să scape intrând în vreunul dintre ele? Iar în cazul acesta, ce va face Quint?

Hudson traversă aleea îndreptându-se spre o ușă mare și dispăru dincolo de ea. Monstruoasa clădire nu avea nici un însemn, nici o fereastră, dar în fața ei se vedeau câțiva cai. O adunare de vreun fel? Intrase Hudson acolo cu vreun motiv anume sau era doar o coincidență prilejuită de disperare?

Dat fiind că se afla la doar câțiva pași în urmă, Quint nu avu de ales decât să-l urmeze.

Deschise ușa, neștiind sigur la ce să se aștepte. Din interiorul clădirii răzbătură urlete și aclamații, semănând cu mulțimea de la o cursă de cai. Interiorul era bine luminat și nu văzu nici urmă de Hudson lângă intrare. Nu se putea merge decât într-o singură direcție, pe o ușă care ducea în adâncurile spațiului enorm. Quint se opri, frecându-și tâmplele. „Poate că nu e atât de rău pe cât te temi", își spuse el. Poate că pereții amplificau zgomotul.

Forțându-se să înainteze, văzu imediat că era mai rău decât se temea. Era un meci de box. În mijlocul încăperii cavernoase fusese improvizat un ring pe un podium, iar pe acesta se aflau doi luptători cu piepturile dezgolite, dându-și târcoale, înconjurați de bărbați care îi urmăreau. Magistrații nu priveau cu ochi buni meciurile de box, astfel că acestea se țineau în secret – sau în afara orașului – și erau populare. În seara aceea erau pe puțin o sută de oameni în mulțime, strigând și bătând din palme.

„Te poți întoarce. Du-te înapoi la Sophie. Spune-le că l-ai pierdut. Îngăduie ca o altă fată, poate chiar Sophie, să fie rănită în următoarele săptămâni."

Sub nici o formă nu o să permite să se întâmple așa ceva, dacă putea împiedica. Hudson era acolo, undeva. Quint nu trebuia

decât să rămână în picioare îndeajuns de mult încât să îl prindă. Și, privind țintă înspre podium, ajunse la o concluzie.

Se forță să înainteze, pătrunzând în adâncul spațiului. În încăpere era foarte cald, iar atmosfera era și mai greu de suportat din pricina mirosului puternic de alcool, tutun și trupuri nespălate. Apropiindu-se de ring, văzu scântei când își atinse umerii de ceilalți bărbați din jur. Îl durea capul, fiecare bătaie a inimii care îi galopa în piept reverberându-i în craniu, în timp ce se răsucea, strecurându-se prin gloata de oameni care se uitau la luptă. „Nu sunt atenți la tine", își repeta el întruna. „Se uită la meci. Nu-i pasă nimănui că asuzi sau că ești cât pe-aci să te prăbușești pe podea."

I se strânseră plămânii și se luptă să tragă aer în piept. Însă nu se opri deloc. Era vital să ajungă la ring, indiferent ce se întâmpla cu el după aceea. Puteau să-l ducă la balamuc după ce totul se va termina, atâta timp cât va împiedica orice amenințări viitoare la adresa vieții lui Sophie. Din nefericire, dura o eternitate să ajungă la podium în înghesuiala aceea. Spera că Hudson întâmpina aceeași problemă, în încercarea lui de a scăpa.

Quint se afla la nici trei metri de ring, când o mână îi aterizâ pe umăr. Tresări, apoi își ridică privirea și îl văzu pe lordul MacLean privindu-l țintă.

– Quint, nu mă gândeam vreodată că te voi întâlni aici. Încerci să te apropii?

– Ringul, îi strigă Quint giganticului scoțian, cât de tare putu. Trebuie să ajung pe podium.

MacLean clipi.

– De ce?

– Lordul Hudson. I-a făcut rău lui Lady Sophia.

Doar atât trebui să spună Quint înainte ca MacLean să dea din coate și să-și croiască drum înainte, cu Quint lângă el.

– La o parte, domnilor, strigă MacLean.

Nimeni nu îndrăznea să-l oprească, astfel că ajunseră la ring în câteva secunde.

Quint se ridică, folosindu-se de frânghiile care împrejmuiau ringul. MacLean făcu la fel.

– Uită-te prin mulțime, strigă la MacLean. Păr negru, scurt, tuns periuță. Șchiopătează.

– Stați așa, spuse unul din luptători, cu buza umflată și însângerată de pumnii adversarului. Nu aveți voie aici sus.

Mulțimea începu să se agite și ea, țipând la ei să coboare de pe ring, pentru a lăsa lupta să continue. Nu încăpea îndoială că se pariaseră bani pe învingător, iar prezența lui Quint și a lui MacLean împiedica finalul. Lui Quint nu-i păsa câtuși de puțin, lăsându-l pe MacLean să se ocupe de mulțimea furioasă, și survolă încăperea cu privirea. O mare de fețe nemulțumite se holba la el – toate, mai puțin una.

Atunci o văzu, ceafa lui Hudson, croindu-și drum prin gloată, înspre fundul încăperii.

– Opriți-l! strigă el, arătând spre Hudson. E bancherul și fuge cu banii! Era posibil să nu atragă atenția mulțimii dezvăluind că Hudson era un criminal, dar amenințarea că își vor pierde banii îi făcu negreșit pe oameni să ciulească urechile.

Bărbații de lângă frânghii tăcură, se întoarseră și le transmiseră vestea celor din spatele lor. Strigătele se transformară în murmure care reverberară de la un rând la altul. Hudson sesiză că ceva era în neregulă, dar mulțimea se întorsese împotriva lui, condamnându-l înainte de a apuca să știe toate detaliile.

– Nu-l lăsați să scape, băieți, detună MacLean. Nu-l lăsați să vă ia banii!

Murmurele urcară și mâinile se întinseră după Hudson. Încerca să le îndepărteze și se împingea înainte, dar în van. La fel ca în Place de la Révolution cu câțiva ani în urmă, situația scăpă iute de sub control, când masele năvăliră asupra prăzii. Toate speranțele pentru o încăierare însângerată se îndreptau acum înspre dosul încăperii, unde un gentilom bine îmbrăcat încercase să scape. Quint îl vedea pe Hudson luptând, ripostând, țipând la atacatori.

– Am face bine să ajungem acolo, înainte să-l facă bucăți, îi spuse Quint lui MacLean. Săriră de pe platformă. Quint îl lăsă pe MacLean înainte, masivul scoțian împingând cu ușurință pe toți cei care le stăteau în cale. Ciudat, să fie în ipostaza de a-l salva pe Hudson, dar Quint prefera mai curând să-l vadă judecat de un magistrat decât ucis în bătaie la un meci de box.

MacLean se mișca iute, astfel că el și Quint ajunseră în câteva momente în mijlocul haosului. Bărbații începuseră deja să se tragă înapoi și se auzeau câteva aclamații sporadice. Când reuși

în cele din urmă să vadă, Quint înțelese de ce. Hudson fusese înjunghiat de mai multe ori și stătea culcat, cu trupul strivit, privind cu ochi sticloși spre grinzi.

Ajuns în trăsură, Quint încercă să se relaxeze. Respirații adânci, controlate. Minte limpede, eliberată. Sophie fusese condusă acasă de Colton. Nu o văzuse, dar primise asigurări că nu era decât sedată și că va fi bine, după ce se va trezi din somn.

Winchester rămăsese la locul faptei, discutând cu autoritățile. Hudson fusese o figură notabilă în guvernul Majestății Sale, așa că sosiseră câțiva înalți demnitari să preia controlul asupra situației. Atât timp cât nimeni nu o interoga pe Sophie sau nu îi descoperea implicarea în această nebunie, Quint era mulțumit să stea deoparte și să-i lase pe alții să se ocupe de chestiune.

Ușa trăsurii se deschise. Înăuntru pătrunse un bărbat, a cărui față era acoperită de pălărie. Când își ridică privirea, Quint nu se simți în stare decât să-l privească cu gura căscată.

Marchizul de Ardington. Tatăl lui Sophie.

Quint rămase fără cuvinte, cum rareori i se întâmpla.

– Văd că nu te așteptai să mă vezi. Marchizul se așeză pe banchetă și își scoase pălăria. Semăna atât de bine cu Sophie, cu părul lui șaten și cu zâmbetul plăcut. Cum te simți, Quint?

– Bine, domnule, răspunse acesta automat, îndreptându-și umerii. De ce sunteți aici?

Știa de aventura pe care o avea cu fiica lui? Știa de Sir Stephen și de investigații? În minte îi veniră alte câteva întrebări, dar nu le rosti până când nu o să afle ce intenții avea marchizul.

– Ca să-mi exprim profunda recunoștință, spuse Ardington.

Quint aproape că se înecă din pricina anxietății care îl sufoca. „Recunoștință?"

– Pentru ce?

– Pentru că ai descoperit secretul lui Hudson. Știi, nimeni nu a reușit. Nu multora le păsa de femeile ucise și aruncate în apă. Dar, dintr-un motiv sau altul, tu ai făcut cercetări.

Lui Quint îi stătea pe limbă să-l corecteze, să-i mărturisească faptul că realizarea i se datora lui Sophie. Ea fusese cea care strânsese indicii pe parcurs, vorbind cu cei afectați și dându-l, în cele

din urmă, în vileag pe Hudson. Quint nu s-ar fi ostenit nicicând să se implice, dacă nu ar fi fost vorba de ea.

Dar nu îi putea spune tatălui ei toate acestea.

– Am avut ajutor, reuși într-un final să spună.

– Am auzit. Un flăcău pe nume Sir Stephen. Bravo amânduro-ra. Ardington își înălță bărbia, în semn că le recunoștea meritele. Majestatea Sa vă este profund îndatorată, și eu, de asemenea.

Ardington știa despre Sir Stephen? Lui Quint îi venea să râdă de absurditatea conversației. Abia aștepta să îi povestească lui Sophie.

– De ce?

Ardington își așeză pălăria în poală și își încrucișă brațele la piept.

– Quint, Hudson nu era singura persoană care știa la ce lucrezi.

„Cifrul."

– Deși nu am aflat de la Hudson, continuă Ardington. Când mi-am dat seama cu ce te ocupi, am început să mă întreb de ce nu spusese Hudson nimănui despre asta? Spargerea cifrului lui Vigenère ar fi fost de mare ajutor Majestății Sale, în multe sensuri, însă Hudson păstrase informația pentru sine.

– Cum ați aflat? întrebă Quint, fără să se poată abține să nu afle și restul.

– Am introdus pe cineva în casa ta. Pe cineva care să fie vigilent, în interesul tău.

O jumătate de secundă, Quint crezu că Ardington se referea la Sophie, dar avu brusc o revelație.

– Taylor.

Ardington zâmbi.

– Într-adevăr. Voiam să te protejeze, printre altele. Poate că e tânăr și incompetent ca majordom, dar e al naibii de isteț și este un agent bun.

„Agent?"

– Asta înseamnă...?

– Da. Lucrez la Ministerul de Interne de mulți ani, deși nu am avut prea multe sarcini în ultimul timp. A doua mea soție nu se dă în vânt după aventurile primejdioase.

– Știe Soph... Lady Sophia știe?

Gura lui Ardington se arcui.

– Nu, nu știe. Nu voiam să-și facă griji. Am protejat-o cât de bine am putut – în fine, mai curând am răsfățat-o. Dar am vrut să aibă viața normală a unei tinere oarecare.

Quint se abținu să nu pufnească. Avea habar Ardington ce se întâmpla în familia lui? Auzise vorbindu-se despre el că era un bărbat care se concentra prea mult asupra chestiunilor externe, ratând tocmai ce se întâmpla sub ochii lui. Din fericire pentru Sophie, își spuse el.

– Ce plănuia Hudson să facă cu soluția cifrului, dacă nu s-o predea Ministerului de Interne?

– Presupunerea mea e că o vânduse deja unei puteri străine, fie Franța, fie Rusia, motiv pentru care te pistona să o termini. Suspectam de multă vreme că vindea secrete și încercam să-l prind asupra faptului. Aici ai intervenit tu. Ardington se aplecă înainte, lăsându-și sprâncenele în jos. Întâmplător, nu vor să-mi spună numele fetei pe care a răpit-o Hudson. Se pare că a fost eliberată înainte să sosească autoritățile. Știi cine e?

– Nu, minți Quint, privindu-l pe Ardington în ochi fără să clipească.

Marchizul încuviință din cap.

– Probabil vreo altă fată dintr-unul din localurile lui O'Shea. Ei bine, nu am vrut decât să îți mulțumesc și să văd dacă ți-ai revenit. Te las să te duci la culcare.

Întinse mâna spre clanță.

Așadar, asta era tot? Quint nu putea concluziona decât că Taylor nu dezvăluise vizitele târzii pe care le făcuse Sophie la el acasă. Dacă ar fi făcut-o, tatăl ei ar fi anunțat neîndoielnic nunta – sau ar fi cerut capul lui Quint pe tavă. Poate că tânărul Taylor era bun la ceva, la urma urmelor.

– Vreau să îl păstrez pe Taylor, spuse Quint deodată.

Marchizul acceptă fără să ezite.

– Dacă dorește, nu voi avea nimic împotrivă. Însă va trebui să îi mărești salariul. Servitorii tăi sunt mult prea prost plătiți.

„Oare chiar așa era?" Quint lăsă gândul deoparte pentru a se ocupa de el mai târziu.

– Și arsura de pe încheietura lui, când a venit la interviu?

Ardington se lăsă pe scaun, cu o expresie amuzată pe chip.

– De fațadă doar. A fost contribuția mea. Știam că o vei vedea și că ți se va face milă de băiat.

„Isteață treabă!"

– Așa a fost.

Marchizul se scărpină pe obraz.

– Quint, știi că l-am cunoscut pe tatăl tău?

Simți că i se strânge stomacul. Nimeni nu vorbea despre regretatul lui tată, cel puțin nu cu el.

– Nu, domnule.

– Nu știu dacă ai aflat despre accidentul lui, dar mi se pare firesc să îți spun, având în vedere... Își drese glasul.

Quint simți că i se încinge fața. Era limpede că Taylor fusese interesat de mult mai multe lucruri din casa lui, în afară de cifru și de rufe.

– Accident?

– A căzut într-o zi în timp ce călărea și s-a lovit rău la cap. A suferit o comoție gravă. Doctorii nu credeau că va trăi, dar a supraviețuit. Îți jur, nu a mai fost niciodată la fel după accidentul acela. Probabil creierul lui nu s-a vindecat niciodată. Clătină din cap. Iar starea i s-a înrăutățit în următorii câțiva ani. Poți să crezi altceva dacă vrei, dar l-am cunoscut înainte de lovitură. Și nu era nebun pe atunci, Quint. Departe de așa ceva.

Quint se lăsă pe perne, cu mintea învârtejindu-i-se. Era adevărat? Ceea ce percepuse drept nebunie era efectul loviturii? Creierul era misterios, iar doctorii mai aveau de studiat pentru a afla cum te puteau afecta loviturile la cap peste ani.

Marchizul întinse mâna și îl bătu pe genunchi.

– Du-te și dormi, băiete. Arăți groaznic.

Apăsă clanța și dădu să coboare din trăsură.

– Încă ceva, spuse Quint. Cu cine plănuiți să o logodiți pe Lady Sophia la sfârșitul sezonului?

Ardington ridică dintr-o sprânceană.

– Nu ți-ai dat seama încă?

Sophie se trezi încet, ceva familiar – o atingere, un miros – încălzind-o pe dinăuntru, trezindu-i trupul la viață. O mână grea și blândă o mângâia pe cap. Murmură mulțumită și se cuibări mai bine în așternuturi.

Un râset masculin se auzi deasupra ei.

– Haide, *kotyonok*. Trezește-te.

Cunoștea glasul acela răgușit. Deschise ochii și îl văzu pe Quint stând pe marginea patului.

– Quint, șopti ea.

O senzație de ușurare se abătu asupra ei – o ușurare atât de profundă, că îi dădură lacrimile. La un moment dat, când Hudson o imobilizase pentru a o forța să înghită lichidul, dorise cu disperare să îl vadă pe Quint sau să-i simtă mâinile pe ea din nou.

– Șșșt, murmură el și se întinse lângă ea pe pat, cuprinzând-o cu brațele lui puternice.

El avea trupul cald și mirosea a săpun. Ea își strecură chipul în curbura gâtului lui și îi inhală mirosul, reținându-și lacrimile. Nimănui nu-i plăcea o femeie plângăcioasă.

– Dă-i drumul, plângi dacă vrei. Știu că te abții. Îți faci griji că te voi prețui mai puțin? Îi cuprinse bărbia cu mâna și i-o ridică. Ochii lui căprui serioși o priveau. Căci îți voi spune acum, nu aș putea absolut niciodată să te prețuiesc mai puțin, Sophie. Ești totul pentru mine.

Ea trase aer în piept cu greu, exact înainte ca el să se aplece, lipindu-și buzele de ale ei. Deși era pe jumătate învelită în așternuturi, o strânse tare, sărutând-o cu grijă, absorbit, ca și când ar fi vrut să-i întipărească adevărul din spatele vorbelor rostite. Ea se topi pe saltea, recunoscătoare să fie în viață și să-l poată săruta din nou. Se prinse cu degetele de materialul fin al cămășii lui, lipindu-se de el, ca și când s-ar fi temut să nu fie doar un vis.

Visa? Cum de era acolo, în dormitorul ei? Se desprinse din sărutare, iar el se mișcă, depunându-i sărutări ușoare pe colțurile buzelor și pe bărbie.

– Chiar ești aici sau încă nu m-am trezit?

Dând cuvertura deoparte, îi cuprinse sânul prin cămașa subțire pe care o purta când dormea.

– Mi se pare că ești pe deplin trează, murmură el cu gura deasupra gâtului ei, ciupind-o de sfârcul întărit și făcând-o să icnească.

Valuri de plăcere îi inundară trupul și simți dorința umezind-o între picioare.

– Dacă e un vis, nu vreau să mă mai trezesc vreodată, anunță ea, îndepărtând cuvertura de tot cu picioarele.

– Atunci rămâi cu ochii închiși, spuse el, continuând să o guste și să o lingă, coborând de-a lungul pieptului ei.

Sânii i se umflau sub buzele și mâinile lui, și trupul i se arcui când îi trase în gură sfârcul acoperit de bumbac.

O eliberă cu un geamăt și se întoarse deasupra ei.

– Vrăjitoareo. Trebuie să vorbim, iar trupul tău e mult prea ispititor.

Își trecu un picior peste al lui, iar materialul aspru al pantalonilor lui îi gâdilă pielea.

– Putem vorbi mai târziu. Am nevoie de tine, Quint. Nu o deranja câtuși de puțin să recunoască. Fusese speriată și cât pe-aci să fie ucisă, așa că tot ce-și dorea era ca el să o facă să uite. Fă-mă să uit, repetă ea, de data aceasta cu voce tare.

Trupul lui mare se cutremură și știu că și el își amintea. Cât de îngrozit trebuie să fi fost. Și totuși, își înfruntase temerile, pentru a o salva. După ce își revenise în drum spre casă, Colton îi răspunsese răbdător la toate întrebările, oferindu-i detalii cu privire la felul în care o găsiseră. Era limpede că ea și Quint trebuiau să vorbească, dar mai putea aștepta. În clipa aceea voia să îi simtă pielea dezgolită.

Rostogolindu-se pe spate, ea apucă poalele cămășii de noapte și și-o trase peste cap. O aruncă la pământ. Ochii lui se întunecară, arzători, cercetându-i trupul gol din cap până în picioare. Apoi o ridică să-i examineze încheietura, unde frânghiile îi roseseră pielea. Rănile erau urâte și dureroase, dar aveau să se vindece. Quint își apăsă buzele pe interiorul încheieturii ei, unde se vedea carnea vie.

– Îmi pare atât de rău că ai fost rănită. Ar fi trebuit să fiu cu tine.

Sophie își reaminti de Tolbert, de faptul că îl văzuse cu gâtul tăiat.

– În cazul acesta, puteai fi ucis.

Fără a mai aștepta un răspuns, îl trase deasupra ei, lipindu-și gura de a lui. El se cuibări între șoldurile ei, în timp ce ea îi mușca ușor buza de jos, cărnoasă și ispititoare, înfășurându-și picioarele în jurul taliei lui zvelte.

Ceva scânteie între ei, iar sărutul deveni disperat. Flămând. O apăsă mai adânc în așternuturi, repezindu-și gura asupra ei iar

și iar, limba lui poruncitoare și frenetică îngemănându-se cu a ei. O cuprinse căldura, zvârcolindu-se, ca arsă de vie. Tânjea după mai mult.

– Te rog, Quint, murmură ea, frecându-se de erecția lui.

El tresări și încercă să se retragă, dar ea își încordă membrele, strângându-l. Învins, închise ochii.

– Sophie, ai fost rănită, sedată. Speriată de...

– Sunt bine. Nu te opri numai pentru că ai impresia că sunt prea fragilă acum. Te implor, te rog.

El se mișcă iute, alunecând și cuibărindu-se între picioarele ei.

– Ridică genunchii. Deschide-te pentru mine.

Ea își apucă genunchii și îi desfăcu, în timp ce el privea țintă spre cea mai intimă parte a ființei ei.

– Ești atât de frumoasă, șopti el înainte să își scufunde capul între picioarele ei.

Îi simți limba alunecându-i pe deasupra crăpăturii și aproape că explodă.

– Atât de dulce, murmură el, apoi o linse din nou. Ador momentul când te uzi pentru mine, *liubov moia*.

Picioarele îi tremurară când el se mișcă, sugându-i cu blândețe micul mugure, trăgându-l în gură. Apoi trecu la mișcări lungi și încete cu limba. Icnea, înnebunită de senzație, când el începu să o apese mai tare cu buzele. Continuă să alterneze, fără a menține aceeași mișcare îndeajuns încât să o facă să explodeze. Ceea ce o scotea din minți.

– Quint! gemu ea când el suflă deasupra cărnii ei aprinse, continuând să o tachineze.

– Spune-mi, unde tânjești cel mai tare? Aici? O mușcă ușor de interiorul coapsei. Sau aici? O sărută în partea de jos a abdomenului. Sau poate că aici?

Își strecură două degete în ea și aproape că își pierdu mințile simțindu-l cum o umple. Își ridică șoldurile pentru a-i permite să o pătrundă mai adânc. „Da, o, da."

Plăcerea începu să crească în ea când el o pătrunse cu degetele de câteva ori. Își izbea capul de pernă, cuprinsă de o dorință copleșitoare și atât de năvalnică, încât de-abia mai suporta. Trupul i se încordase la maximum, cu toți mușchii întinși.

– O, Doamne. Te rog!

– Taci. Nu vrem să trezim toată casa.

Îi aruncă o pernă mică, apoi își întoarse gura spre ea. Nu mai avu nevoie decât de mișcarea limbii lui și folosi perna pentru a-și înăbuși țipetele în timp ce explodă, tremurând spasmodic, sub valuri de extaz mai puternice decât trăise vreodată. Nu se mai oprea, iar Quint nu-i dădu drumul până când nu îi smulse toate cutremurăturile și toți fiorii din trup.

Când, în cele din urmă, își reveni, se întinse lângă ea.

O sărută pe frunte.

– Mai bine?

– O, da, murmură ea. Dar nu te opri încă, te rog.

Întinse mâna, hotărâtă să îl dezbrace cât mai repede posibil. El îi prinse palma.

– Așteaptă. Oprește-te.

Ea își ridică privirea, îi văzu fața îmbujorată, ochii întunecați și pulsul zvâcnindu-i la baza gâtului. Chiar dacă nu i-ar fi simțit mădularul tare îngropându-i-se în coapsă, era limpede că o dorea.

– De ce?

– Nu mă culc cu tine în seara aceasta. Abia după aceea.

Ea clipi spre el.

– Când după aceea?

El ridică mâna și își apăsă buzele pe încheieturile ei. Apoi își îngemănară degetele.

– Îmi faci onoarea de a deveni soția mea, Lady Sophia?

Ea rămase cu gura căscată. Nu se așteptase la așa ceva. Nu se gândise vreodată...

– Poftim?

– Nu îți pot garanta că va fi ușor să fii căsătorită cu un bărbat ca mine. Habar nu am dacă îmi voi reveni vreodată, pentru a fi cum eram înainte. Dar nu mai vreau să petrec nici o clipă departe de tine, fără a te avea alături.

– Dar credeam... Tatăl tău, boala?

– Îți voi explica mai târziu, dar am motive să cred că s-ar putea să fi avut legătură cu un accident. Astfel, nu e sigur că voi ajunge să fiu ca el. Își strecură mâna să-i cuprindă bărbia, cu o expresie serioasă pe chip. Chiar și așa, dacă mai am două minute sau două decenii pe acest pământ, cu mintea sănătoasă sau nu, trebuie să le petrec cu tine. Nu pot să renunț la tine, Sophie.

Ea simți că i se strânge pieptul de emoție. Cu toate acestea, voia cuvintele.

– Mă iubești?

El se încruntă ușor, unindu-și sprâncenele de concentrare.

– Ce simt pentru tine... Nu poate fi nici cuantificat, nici definit. Este atât de profund, atât de revoluționar, încât la ora actuală nu există metode pentru a măsura. Ar trebui născocit un nou cuvânt doar pentru a exprima esența și intensitatea sentimentelor mele, căci „iubire" nu e nici măcar pe aproape.

Ei i se tăie răsuflarea, venindu-i să râdă și, totodată, să plângă.

– Of, Quint, suspină ea, cuprinzându-i gâtul cu brațele. Te iubesc.

El o strânse la piept.

– Asta înseamnă că te vei căsători cu mine?

– Da, mă voi căsători cu tine.

Brațele lui se strânseră în jurul ei, și o sărută pe tâmplă.

– Slavă cerului, oftă el.

– Acum vrei să-ți scoți hainele?

– Nu.

Ea se aplecă să-i vadă fața.

– Nu? Tocmai am spus că mă voi căsători cu tine. Asta înseamnă că...

– Asta înseamnă, o întrerupse el, că nu mă voi culca cu tine până după ceremonie.

– E ridicol, spuse ea. Nu e ca și când nu am fi devenit deja intimi, și știu că și tu vrei.

– Mi-ai spus cândva, îi răspunse el încet, că ai nevoie de un bărbat care să vrea mai mult decât să se culce cu tine. Eu sunt bărbatul acela și ți-o voi dovedi.

– Quint, spuse ea, înduioșată și confuză în același timp. Este un gest înduioșător, dar nu e necesar. M-ai cerut în căsătorie, așa că nu e nevoie să-mi dovedești nimic.

El o sărută scurt, hotărât, apoi se desprinse din îmbrățișare și se ridică.

– Există toate motivele. Pentru tine merit să suport oricâtă frustrare și orice efort. Nu vreau să simți vreodată că nu meriți

să fii curtată cum trebuie. Aceasta – arătă spre patul ei – a fost ultima noastră întâlnire înainte să devii soția mea.

Ea oftă, gata să i se supună, dar apoi îi văzu mâinile încleștate și mușchii feței zvâcnindu-i. Privirea fixată asupra trupului ei gol. Așa că se întinse alene, expunându-și întregul trup, cu speranța că el se va răzgândi. Quint trase iute aer în piept, făcând-o să zâmbească larg.

– Atunci, sper că intenționezi să obții un certificat special.

– Da, răspunse el răgușit. Dar numai pentru că trebuie ca nunta să aibă loc acasă la mine. Însă vom aștepta o lună, așa că vei avea timp să plănuiești o zi perfectă, așa cum îți dorești.

Ea își plimbă cu gesturi seducătoare mâinile peste tot corpul, cuprinzând-și sânii cu palmele și strângându-i.

– Cred că te-aș putea convinge să te răzgândești.

Mormăind o înjurătură într-o limbă ciudată, Quint se întoarse și porni spre ușă.

Sophie râse. Apoi se gândi la ceva.

– Nu treci pe la tatăl meu pentru a-i cere aprobarea?

El o privi peste umăr, cu mâna pe clanță.

– Cred că o am deja.

Capitolul 24

Respectându-și cuvântul, Quint nu mai împărți așternutul cu ea înainte de nuntă. Sophie se străduia să-l ademenească, dar el își păstrase promisiunea. În cele mai multe nopți, se furișa pe străzi la lumina lunii și se strecura în casa lui. O săruta întotdeauna, la fel de pasional ca până atunci, dar își petreceau timpul vorbind și plimbându-se prin grădină mână în mână. Vremea devenise neobișnuit de caldă și părea să-i priască afară. Sophie era mai mult decât fericită să îi facă pe plac, mulțumită de progresele pe care le făcea.

Din noaptea în care o vizitase în dormitorul ei, Quint rămăsese acasă, preferând să termine munca la cifrul secret. Spusese că voia să aștepte până după căsătorie, când ea o să-l poată însoți,

înainte de a se aventura afară. Se obișnuise să găzduiască micul lor grup de prieteni, organizând mese festive, și Sophie se bucura să îl vadă râzând și glumind cu Colton și Winchester. Deși nu era pregătit să participe la un bal sau să se plimbe pe Bond Street împreună cu ea, părea mai vesel, mai fericit. O să își revină, se va asigura ea de asta.

În seara aceea, mirosul de iasomie plutea în aer, în timp ce stăteau împreună pe o bancă de piatră din grădina lui. Tocmai terminase de povestit cum îl pocnise Colton pe Winchester în mijlocul clubului White, și râdeau amândoi, când ea își lăsă capul pe umărul lui.

– Ești într-o dispoziție neobișnuită în seara aceasta.

El o sărută pe creștet.

– Am terminat de dezlegat cifrul astăzi. I l-am predat tatălui tău.

Ea își îndreptă spatele.

– Da? E minunat. Fusese șocată să afle că tatăl ei lucra pentru Ministerul de Interne, că avusese atâtea secrete față de ea de-a lungul anilor. Dar ei doi petrecuseră numeroase ore vorbind în ultima vreme și, deși nu îi dezvăluise identitatea lui Sir Stephen, faptul că aflase despre munca lui era reconfortant. Se pare că avea într-adevăr pasiunea pentru investigații și spionaj în sânge. Ce a spus tata?

– A fost încântat, desigur. Peste câteva săptămâni va trebui să îl mai explic o dată oamenilor de la minister care se ocupă de coduri, dar pentru moment e gata.

Ea își așeză din nou capul pe umărul lui lat. Dumnezeule, cât îl iubea pe omul acesta. Canis veni la ei și îi amușină picioarele lui Sophie înainte de a se așeza alături de Quint. Câinele își puse capul pe genunchiul lui, iar pe ea o încântă să vadă că acesta întinse mâna, mângâind gâtul câinelui. Având în vedere că susținea că nu îi păsa de animale, omul și fiara se înțelegeau de minune. Continuând să-l privească pe Canis, întrebă:

– De unde știa tata că ne vom potrivi?

– Ne-a văzut împreună.

– Da? Când?

– La bal. Atunci când m-ai urmat în bibliotecă și mi-ai cerut să te sărut. A spus că și-a dat seama din felul în care m-ai privit în seara aceea.

Atât de previzibilă fusese?

– Dar nu avea de unde să știe dacă sentimentul era reciproc, mai ales că te-ai logodit cu tânăra Pepperton cea perfectă după nici o lună.

Nu putu să-și ascundă amărăciunea din glas.

El îi ridică bărbia, privind-o drept în ochi.

– Nu am cerut-o în căsătorie decât pentru a-ți atrage atenția. Speram prostește să te fac geloasă, îndeajuns încât să vezi că meritam să te curtez cum se cuvine.

Sophie era cât pe ce să cadă de pe bancă, cuprinsă de amețeli.

– Stai așa, totul a fost o viclenie? Știi cât de ridicol mi s-a părut? Aproape că mi-ai frânt inima... spuse ea, trăgând aer în piept. Dar când a plecat cu grăjdarul la Gretna Green, erai pregătit să duci căsătoria până la capăt? El ridică dintr-o sprânceană, ca și când ar fi vrut să-i spună: „Nu ți-ai dat încă seama?"

– Sophie, cine crezi că le-a oferit mijloacele și trăsura cu care să fugă?

Ea îl împunse în umăr.

– Quint! Nu pot să cred că-mi spui abia acum. După tot acest timp...

– Nu am vrut să știi niciodată. Planul a dat greș și te-a îndepărtat și mai mult de mine. Am fost un idiot. Am crezut că te-am pierdut pentru totdeauna, motiv pentru care am plecat în călătorie pe continent.

– Dar dacă m-aș fi căsătorit cu altcineva?

– Dar nu ai făcut-o, sublinie el, logic.

– Dar aș fi putut să o fac, îl repezi ea.

Într-o clipită, o ridică și o așeză în poala lui, ținând-o nemișcată cu brațele lui puternice.

– Atunci aș fi găsit o cale să te opresc la timp.

Seriozitatea expresiei și a vocii lui o înduioșară. Îl credea. Cuprinzându-i capul, îl trase spre ea, sărutându-l cu pasiune.

El se retrase repede, zâmbind larg drept răspuns la privirea ei cruntă, plină de frustrare.

– Șase zile, *kotyonok*. Poți rezista.

– Susțin în continuare că nu va afla nimeni.

– Voi ști eu. Și tu la fel. Îi mângâie cu blândețe buclele scurte. Ești mai mult decât o parteneră dornică de așternut. Ești viața mea, Sophie.

Îi era greu să se plângă, când se exprima atât de frumos. Se sprijini de el, punându-i o mână pe piept, deasupra inimii care bătea regulat.

– Om încăpățânat, mormăi ea, deși semăna mai curând cu un compliment șoptit.

– Ai fost ciudat de tăcută cu privire la alte lucruri în afară de planurile pentru nuntă. Ce urmează pentru Sir Stephen?

Ea se arcui, încercând să-i citească expresia întipărită pe chip.

– Nu m-am gândit... Adică, nu te vei supăra după ce vom fi căsătoriți...?

– Credeai că te voi opri? Buzele lui splendide, cărnoase, se bosumflară. De ce Dumnezeu aș face așa ceva?

– Dar ai spus că este periculos. Am presupus că vei dori să rămân acasă, în siguranță.

– Vreau să rămâi acasă în siguranță, dar ai fi nefericită, cred. Vreau să ai propria viață, Sophie. S-ar putea să vină un moment când...

– Nu spune asta, îi porunci ea cu asprime.

El oftă.

– Femeie încăpățânată, răspunse el.

– Cum te simți?

Soția lui se cățără leneșă peste el, trecându-și mâna pe pieptul lui asudat, în timp ce el încerca să-și tragă sufletul.

– Uimitor, spuse el, apoi deschise ochii. Fericit.

Nunta se desfășurase frumos în dimineața aceea. Câțiva prieteni și membri de familie se adunaseră acasă la el pentru ceremonie, care fusese urmată de o masă copioasă. Sophie arătase minunat în rochia ei trandafirie sofisticată, însă simplă, și de-abia își putuse desprinde privirea de la ea întreaga zi. De îndată ce se ivi ocazia, își expedie oaspeții, își înhăță proaspăta mireasă și dădu fuga cu ea în dormitor.

Se lăsase noaptea, dar nici unul din ei nu observase. Sophie îi oferea în clipa aceea zâmbetul ei fugar și poznaș, cu buzele roșii și umflate de pe urma pasiunii lor.

– Bine. Intenționez să te fac mereu fericit.

– Într-adevăr, sunt un bărbat norocos. Se întinse după ea și îi cuprinse gura într-un sărut arzător, desăvârșit. Tu cum te simți?

– Frustrată, spuse ea frecându-se de el. Ca și cum aș vrea ca proaspătul meu soț să mă satisfacă din nou.

– Atunci, mai am nevoie de o pauză. Deși, probabil, nu atât de lungă ca de obicei. Pe lângă faptul că o avea, în cele din urmă, din nou pe Sophie în patul lui, după aproape o lună, ea insistase să uite de prezervative. El încercase să protesteze, dar ea fusese convingătoare, reamintindu-i că boala tatălui său fusese mai mult ca sigur declanșată de accident. Era prima dată când pătrundea într-o femeie neprotejat, și senzația copleșitoare de fericire absolută îl făcuse să nu reziste prea mult. De două ori.

Ea se aplecă să-l muște din nou de lobul urechii.

– Povestește-mi încă o dată despre inel, îi șopti la ureche, făcându-l să se înfioare.

O senzație de satisfacție îl invadă, strângându-i pieptul. Îi plăcuse la nebunie inelul, după cum arătau lacrimile din ochii ei când îi oferise verigheta de aur cu pietre multicolore. Își făcuse griji că nu îi va păsa de el, că va fi prea mult pentru o femeie pragmatică precum Sophie. Din fericire, se înșelase.

Îi ridică mâna, cea pe care purta dovada căsătoriei lor.

– Este un inel cu acrostih. Prima literă a fiecărei pietre intră în alcătuirea cuvintelor.

Îi arătă, începând din stânga.

Vermilion. Iris. Topaz. Ametist. Apoi: Malachit. Epidot. Acvamarin. Îi sărută mâna. Vita mea.

„Viața mea", tradus din latină, numai că romanii foloseau expresia cu sensul de „totul pentru mine". Adică exact ce simțea el față de femeia care stătea întinsă lângă el.

Sophie privea cu atenție inelul, mușcându-și buza.

– Nu cred că mă voi sătura vreodată să-l privesc sau să te aud explicându-mi.

– Mă bucur. Se cuibări lângă ea. Înainte să uit, Julia ți-a adus un cadou de nuntă și a spus că trebuie să ți-l dau în seara asta.

Sophie întoarse capul brusc. Quint știa că relația lui Sophie cu prietena ei cea mai apropiată suferise de pe urma tuturor dezvăluirilor recente. Soția lui încearca să nu o arate, dar el știa mai bine decât oricine. Faptul că nu era în termeni buni cu ducesa o supărase.

– Ce este?

– Nu am nici cea mai vagă idee. L-am pus în sertar.

Sophie se întinse spre noptieră și scoase o cutie dintr-un sertar. Ridicându-se, trase de funda de mătase, desfăcând capacul. Quint trase cu ochiul și văzu un teanc de scrisori înăuntru. Deasupra se afla o bucată de hârtie, pe care Sophie o ridică să o citească. După un moment, începu să râdă.

– Ei bine? întrebă el.

Sophie își șterse lacrimile adunate în colțul ochilor.

– Sunt sfaturile despre bărbați pe care i le-a dat Pearl Kitty Juliei, când încerca să îl curteze pe Colton, pe vremea când era curtezană. Cu mult timp în urmă, mi-a promis că îmi va da voie să citesc notițele lui Pearl, în momentul în care voi pune ochii pe un bărbat.

– Și de ce ți le-a dat acum, după ce deja l-ai găsit?

– A spus că, doar pentru că m-am măritat cu tine nu înseamnă că nu te pot învăța câte ceva. Julia susține că sunt niște trucuri de care nici măcar Colton nu a auzit.

– Dumnezeule! exclamă Quint. Acum chiar că m-ai făcut curios.

Sophie puse scrisorile deoparte.

– Nu în seara asta, dragul meu soț. Intenționez să le citesc singură și să te surprind ori de câte ori am ocazia.

O prinse de încheietură, trăgând-o spre el. Ea ateriză deasupra lui.

– Cu tine, draga mea soție, nici nu mă aștept la altceva.

Mulțumiri

Numeroși oameni au jucat un rol esențial în crearea seriei „Minciuni periculoase". Le mulțumesc nenumăraților prieteni și cunoștințe care mi-au răspuns cu răbdare la întrebările despre titluri, pistoale, știință și toate celelalte lucruri cu care m-am confruntat.

Le sunt extrem de recunoscătoare membrilor New Jersey Romance Writers, precum și propriului meu grup de critică, The Violet Femmes. Janet, Michele, Maria, Tina, Diana, Julie, RoseAnn, vă mulțumesc pentru toate sfaturile, pentru lecturile de ultim moment, pentru toasturi și prietenie.

Mulțumesc Laurei Bradford pentru că m-a călăuzit și a crezut în mine. Îi sunt extrem de recunoscătoare pentru că este de partea mea. De asemenea, îi mulțumesc lui Peter Senftleben deoarece iubește această serie la fel de mult ca mine și pentru că i-a dat viață. Sunt teribil de încântată când scrierile mele îl fac să râdă.

Nu există suficiente cuvinte pentru a-mi exprima recunoștința față de Diana Quincy, Michele Mannon și JB Schroeder. Aceste doamne sunt stâlpii mei de sprijin. De asemenea, un uriaș mulțumesc lui Lin Gavin, care mai întâi citește totul, iar apoi susține (de obicei) că se poate mai bine. Ea este cel mai aspru critic al meu, cel mai mare fan și prima linie de apărare.

Îi mulțumesc surorii mele, Denise, care m-a făcut să pornesc în această călătorie trăsnită. Și mamei mele, care mi-a făcut prima cunoștință cu romanele de dragoste; îi mulțumesc fiindcă a crezut în mine. Este, pentru mine, o susținătoare neobosită, și sper că am făcut-o să se simtă mândră.

Celor două fetițe ale mele le doresc să crească puternice, deștepte, bune și să devină niște femei nemaipomenite. Le mulțumesc pentru că au înțeles atunci când mami a trebuit să se retragă, cu laptopul, o oră sau două în fiecare zi.

Trebuie să-i mulțumesc soțului meu uimitor, care mi-a susținut întotdeauna visul de a scrie. Se străduiește din răsputeri să mă ajute ca să pot urma această carieră și îl apreciez mai mult decât o pot spune. Sunt o femeie norocoasă.

Cititorilor, bloggerilor, criticilor, scriitorilor și fanilor le mulțumesc pentru că încurajează romanele de dragoste, în special romanele istorice de dragoste. Datorită lor, aceasta mi se pare a fi cea mai grozavă slujbă din lume.

În aceeași colecție
au apărut:

Johanna Lindsey
Când inima dictează

Stephanie Laurens
Patimile iubirii

Victoria Alexander
Micile minciuni ale dragostei

Julie Garwood
Mireasa îndărătnică

Elizabeth Hoyt
Înger și demon

Julie Garwood
O nuntă de vis

Stephanie Laurens
Pasiunile inimii

Stephanie Laurens
Prizoniera dragostei

Victoria Alexander
Căile nebănuite ale iubirii

Christina Dodd
Dragoste și abandon

Julie Garwood
Secretele unei doamne

Christina Dodd
Logodnă în înalta societate